

ปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนาศึกษาศาสตร์
สิงหาคม 2559

ปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนาศึกษาศาสตร์

สิงหาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

บทคัดย่อ
ของ
วาสนา โล่ห์สุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนาศึกษาศาสตร์
สิงหาคม 2559

วาสนา โล่ห์สุวรรณ. (2559). *ปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทย*. ปริญญาโท ปร.ด.

(พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรุฒิ ปัดไธสง.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเผยให้เห็นถึงการสร้างตัวตนของความเป็นนักมวยไทยที่สยบยอมโดยแนวคิดอำนาจและความรู้ทางการกีฬาที่ผลิตสร้างความจริงอยู่ภายใต้ปฏิบัติการอันเป็นเหตุการณ์ในกระบวนการฝึกฝนร่างกายด้วยการกำหนดพื้นที่ กิจกรรมการและควบคุมเวลาซึ่งความจริงดังกล่าวทำงานผ่านกลไกเทคโนโลยีของอำนาจอันได้แก่ การสังเกตการณ์ที่เป็นลำดับชั้น การประเมินตัดสินเพื่อสร้างความเป็นปกติและการตรวจสอบไปกำกับ ควบคุมและจัดการให้นักมวยไทยเชื่อและปฏิบัติตามจนกลายเป็นร่างกายที่สยบยอม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีวิจัยแบบเรื่องเล่าและการวิเคราะห์ข้อมูลจากเรื่องเล่าตามแบบฟูโกเดียน โดยการเก็บข้อมูลการสนทนากับนักมวยไทยที่เป็นนักมวยชกมวยไทยเป็นอาชีพจำนวนทั้งสิ้น 10 คนที่มีการฝึกฝน ฝึกซ้อมอยู่ในค่ายมวยไทยในเขตภาคกลางของไทยเพื่อวิเคราะห์กระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยจากเรื่องเล่าประสบการณ์ของนักมวยไทยที่ให้ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า ตัวตนของความเป็นนักมวยไทยที่เขาเข้าใจและรับรู้ตนเองว่าเขาเป็นนักมวยไทยที่สยบยอมนั้นเกิดจากกระบวนการทำงานของอำนาจและความรู้ได้สร้างปฏิบัติการการเข้าสู่การชกมวยเป็นอาชีพผ่านเงื่อนไขของการมีฐานะเศรษฐกิจไม่ดี การต่อสู้ป้องกันตัว การต่อสู้เพื่อการแข่งขัน ปฏิบัติการฝึกฝนร่างกายและทักษะมวยไทยผ่านเหตุการณ์ของการมีสมรรถภาพ การมีทักษะมวยไทย การควบคุมอาหารและการทำน้ำหนักให้อยู่ในรุ่น และปฏิบัติการแข่งขันชกมวยบนสังเวียน ซึ่งนักมวยไทยมีความสำนึกของตัวเขาเองอยู่ตลอดเวลาจึงต้องปฏิบัติตามและสร้างความเข้าใจตนเองโดยเชื่ออย่างสนิทใจและไม่ตั้งคำถามต่อกระบวนการดังกล่าวจนตัวเขาเองนั้นเปรียบเสมือนร่างกายที่สยบยอม นั้นเพราะว่านักมวยไทยต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพราะถ้าตัวนักมวยเองไม่ปฏิบัติจะทำให้เขาสูญเสียความเป็นตัวตนของนักมวยไทยที่ชกมวยเป็นอาชีพ เป็นนักมวยฝึกหัด และเป็นนักมวยที่เป็นแชมป์ เพราะนักมวยเขารู้ว่าการฝึกฝนการออกกำลังกาย การฝึกซ้อมเป็นหน้าที่ที่นักมวยต้องทำเพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่สามารถ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้ตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมองว่าเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจกับมนุษย์เพราะฉะนั้นการกีฬาในแบบมวยไทยนี้ ในฐานะผู้วิจัยจึงต้องการให้สังคมได้รู้เท่าทันว่ามนุษย์เราการที่เขาได้เข้ามาสู่การเป็นนักมวยอาชีพนั้นตัวนักมวยเองถูกจัดการร่างกายให้สยบยอมซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจอย่างหนึ่งนักมวยถูกกลายเป็นเหยื่อของความรู้ทางการกีฬาควรจะมีวิธีการที่ทำให้ให้นักมวยมีศักดิ์ศรีมีเป็นคนมากกว่านี้เราจึงไม่ควรยอมให้คนเป็นร่างกายที่สยบยอมเพียงแค่นี้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่สามารถ

SELF DISCIPLINE PRACTICE OF THAI BOXER

AN ABSTRACT
BY
WASANA LOSUWAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Philosophy Degree in Development Education
at Srinakharinwirot University

August 2016

Wasana Losuwan. (2016). *Self Discipline Practice Of Thai Boxer*.

Dissertation, Ph.D. (Development Education). Bangkok : Graduate School,
Srinakharinwirot University. Advisory Committee : Asst. Prof. Dr.Surawut
Padthaisong.

The objective of the current research was to reveal the self construction process of Thai boxer through the concept of power and knowledge on sport that created the truth under the practices as episodes of physical practice process by identifying the space, activities and the control of time. Such truth operated through technologies of power including hierarchical observation, normalizing judgment, and examination in order to control and manipulate Thai boxers to obey and comply as the docile body. This research adopted a qualitative narrative method and Foucauldian narrative approach to data analysis. The data was collected from the conversations with 10 Thai boxers as professional boxers with their training and practice in Thai boxing gyms of the central region. The analysis focused on the self construction of Thai boxers from the experiential narratives of informant boxers. The findings suggested that The self of Thai boxer understood and perceived as docile boxer was brought by the operation process of power and knowledge to create the practice toward professional boxing through the conditions of poor economic status, self-defense, competitive fight, practice of self-training and Thai boxing as episodes of acquiring fitness, Thai boxing skills, food control, and maintained weight class, and the practice of boxing fight on the rings. Thai boxers continued their self-awareness, complying, and self-understanding with trustfully and unquestionable beliefs to such process just like a docile body. This is because Thai boxers had to strictly practice, i.e. failure to do so will caused them the loss of the self as Thai professional boxer, trainee boxer, and champion boxer. They realized that practices, exercises, trainings, were all their duties so as to be acknowledged proficient boxer. The knowledge on the self as Thai boxer obtained from this research, in the researcher's perspective, can be observed as the violence against human being. For Thai boxing sport, it is the intention of the researcher to inform the society that for a human being to engage toward professional boxer, he himself was manipulated to turn his body into a docile body and it was a kind of violence under which the boxer became a victim of sport knowledge. Hence there should be a way for Thai boxers to maintain more of their human dignity. We should not allow human being to become docile body to be merely acknowledged as proficient boxer.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

ของ

วาสนา โล่ห์สุวรรณ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของศึกษาตามหลักสูตร

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพ.ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่ เดือน พ.ศ. 2559

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรวุฒิ ปัดไธสง)

(พลตรี ดร.จิรศักดิ์ สุขวัฒนา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรวุฒิ ปัดไธสง)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนารัช ปรีดาภรณ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ได้ ก็ด้วยความเมตตากรุณาช่วยเหลือเกื้อกูล รวมถึงการให้คำแนะนำเชิงวิชาการจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรวุฒิ บัดโธสง ซึ่งได้เมตตาทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจและเวลากับการให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยเป็นล้นพ้นอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ พลตรี ดร. จิรศักดิ์ สุขวัฒนา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พนาวิธ ปรีดาภรณ์ กรรมการสอบปากเปล่าซึ่งได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในการทำางานวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจักขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วยขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจและเฝ้ารอคอยความสำเร็จครั้งนี้ร่วมกันอย่างไม่ย่อท้อ ขอขอบคุณหน่วยงานต้นสังกัด ผู้บังคับบัญชาและบุคลากรเพื่อนร่วมงาน ตลอดจนท่านผู้มีพระคุณผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ทุกคนที่แบ่งปันประสบการณ์และเรื่องราวที่มีค่าจนทำางานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

วาสนา โล่ห์สุวรรณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ปัญหาและความสำคัญ.....	1
คำถามในการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คุณค่าของการวิจัย.....	4
2 แนวคิดทฤษฎีและกรอบความคิดในการวิจัย.....	5
ส่วนที่ 1 : อำนาจ.....	5
ส่วนที่ 2 : ความรู้ ความจริง ว่าด้วยความเป็นนักมวยไทย.....	15
นักมวยกับทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทย.....	19
นักมวยกับการออกอาวุธเชิงมวยไทย.....	21
นักมวยกับความแข็งแกร่งและความอดทน.....	22
ส่วนที่ 3: เทคโนโลยีแห่งอำนาจ.....	26
ส่วนที่ 4: ตัวตนความเป็นนักมวยที่สยบยอม.....	32
ส่วนที่ 5: กรอบความคิดในการวิจัย.....	37
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
แนวทางการศึกษาเรื่องเล่า.....	41
สนามการวิจัย.....	42
การวิเคราะห์เรื่องเล่า.....	44
การเข้าถึงประสบการณ์.....	44
4 บริบทความเป็นมวยไทย.....	53
ประวัติความเป็นมาของมวยไทย.....	53
พัฒนาการของการแข่งขันมวยไทย.....	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
องค์กรที่รับผิดชอบมวยไทย.....	55
การให้ครูมวยไทย.....	56
เครื่องดนตรีประกอบการชกมวยไทย.....	56
การแต่งกายของนักมวยไทย.....	57
การเสริมสร้างสมรรถภาพทางการให้แก่นักมวย.....	60
การฝึกทักษะพื้นฐานมวยไทย.....	62
การฝึกทักษะเชิงมวยไทย.....	74
กำหนดการฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน.....	78
โภชนาการสำหรับนักมวย.....	79
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม.....	81
กติกามวยไทย.....	83
5 ตัวตนความเป็นนักมวยไทย.....	98
นักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ.....	98
นักมวยที่ชกมวยเป็นแชมป์.....	104
6 การสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถ.....	105
ปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพ.....	106
ปฏิบัติการฝึกฝนทักษะมวยไทย.....	116
ปฏิบัติการสร้างความแข็งแกร่ง.....	119
ปฏิบัติการแข่งขันบนสังเวียน.....	128
7 บทสรุป.....	132

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	134
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	138

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความสำคัญ

การกีฬาในอดีตนั้นจะเห็นได้ว่าไม่มีการควบคุมทั้งในการเล่นหรือการแข่งขัน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วการเล่นกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาก็เพื่อการเฉลิมฉลอง การพักผ่อนหย่อนใจ และการบันเทิงจึงไม่มีกฎกติกาในการเล่นหรือการแข่งขันที่ชัดเจน แต่เมื่อปฏิบัติการของอำนาจสมัยใหม่ได้เข้ามาครอบคลุมทุกพื้นที่ทางสังคมรวมถึงกิจกรรมการกีฬาทั้งการเล่นกีฬาและการแข่งขัน จึงทำให้การเล่นกีฬาและการแข่งขันกีฬา จึงทำให้การเล่นกีฬาและการแข่งขันกีฬามักถูกควบคุมผ่านอำนาจของการสนับสนุน และการเสนอราคาเพื่อให้รางวัลตอบแทนที่มุ่งหวังกำไรเพื่อสนองตอบต่อระบบทุนนิยม การเป็นผู้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่างกายของนักกีฬาจึงต้องมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นเพื่อสนองตอบต่อเจตจำนงดังกล่าวร่างกายของมนุษย์จึงกลายเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมการกีฬา และควมมีประสิทธิภาพสำหรับการเล่นกีฬาจะเห็นได้ว่าการกีฬาสสมัยใหม่จึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นที่เราเรียกว่าเล่นฟิตเนส (Coakley. 1987: 63 – 79) สำหรับกีฬามวยไทยก็เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งซึ่งในอดีตนั้นก็ไม่ได้ถูกควบคุมโดยกลุ่มคน องค์กร หรือสถาบันทางสังคมต่าง ๆ แต่เมื่อมีการปรับเปลี่ยนการเล่นกีฬาตามสังคมสมัยใหม่ที่เล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันที่ต้องอาศัยกฎกติกา การใช้หลักเหตุผลในการตัดสินใจแพ้หรือการชนะนั้นหมายความว่าต้องมีอำนาจรูปแบบหนึ่งเข้าไปควบคุมกำกับ รูปแบบของการเล่นกีฬาและการแข่งขันกีฬา การออกกำลังกาย การฝึกซ้อมของนักกีฬา รวมไปถึงระบบการคัดเลือกที่ขึ้นอยู่กับทักษะของทางร่างกายหรือทางกายภาพและควมมีประสิทธิภาพในการแข่งขัน จะเห็นได้ว่า ร่างกายของนักกีฬาจำเป็นต้องมีความแข็งแรง สุขภาพดีและมีประโยชน์ในการใช้ส่วนต่าง ๆ ร่างกายเพื่อการเล่นกีฬาหรือการแข่งขันกีฬา ฉะนั้นและร่างกายของนักกีฬาจึงได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่กีฬาที่ต้องใช้ทักษะในการแข่งขันและความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกายเพื่อผลแพ้ชนะในการแข่งขัน นั่นก็คือ “มวยไทย” ซึ่งการแข่งขันมวยไทยถือเป็นศิลปะของการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวและสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในการต่อสู้และในการกีฬา ซึ่งในอดีตนั้นมวยไทยนั้นเกิดจากการที่นักรบไทยสมัยก่อนจะนำไปประกอบกาต่อสู้ที่มีขึ้นเชิงในการรบต่อมาได้กลายมาเป็นการละเล่นเพื่อความสนุกสนานในงานประเพณีพื้นบ้าน ประงานประจำปีต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีรายการการชกมวยไทยเพื่อความบันเทิง ซึ่งเดิมมักจะฝึกสอนกันเฉพาะบรรดาเจ้านายชั้นสูงนับตั้งแต่พระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้น และมีการแพร่หลายไปยังสามัญชนทั่วไป กีฬามวยไทยได้รับความนิยมมากในช่วงรัชสมัยของรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงโปรดให้จัดการแข่งขันชกมวยต่อหน้าพระที่นั่งโดยการคัดเลือกนักมวยฝีมือดีจากภาคต่างๆ มาประลองแข่งขันทั้งยัง

โปรดให้กรมศึกษาธิการในขณะนั้น ได้บรรจุการสอนมวยไทยเป็นวิชาบังคับ ในโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาทำให้การแข่งขันมวยไทยได้ขยายไปสู่ในภูมิภาคต่าง ๆ มากขึ้น แต่ละพื้นที่ต่างก็พยายามคัดเลือกหานักมวยที่มีฝีมือการชกที่ดีเข้ามาฝึกซ้อมเพื่อให้เป็นนักมวยที่เก่งและมีความสามารถและส่งไปขึ้นชกในเวทีต่าง ๆ ทำให้วงการมวยไทยเริ่มมีการกำหนดกติกาในการชก และมีเวทีมาตรฐานเพื่อใช้เป็นสถานที่จัดการแข่งขันมวยไทย ปัจจุบันมวยไทยได้กลายมาเป็นธุรกิจมวยไทยที่ได้รับความนิยมสูงจนทำให้อุตสาหกรรมมวยไทยมีกระแสเงินหมุนเวียนในธุรกิจมวยไทยเป็นหลักพันล้าน (สมเกียรติ ยงขึ้นสวัสดิ์. 2536 : ก-ข) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการชกมวยไทยกลายเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญทั้งต่อบุคคล ชุมชน สังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะถือว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่า เป็นศิลปะของการต่อสู้ที่เป็นเอกลักษณ์ เป็นทั้งกีฬาที่นำมาเสริมสร้างสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ และที่สำคัญคือกีฬามวยไทยสามารถสร้างรายได้ให้กับผู้เข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทย สามารถยึดเอาการชกมวยไทยเป็นการประกอบอาชีพและพัฒนาไปสู่รูปแบบธุรกิจการกีฬาได้ (แปลก พนาสิกุล และคณะ (2547: 5) แต่เมื่อกีฬาการชกมวยไทยได้พัฒนามาสู่การแข่งขันและเป้าหมายเพื่อตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจทุนนิยมสมัยใหม่ทำให้กีฬามวยไทยต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

ปัจจุบันมวยไทยถือได้ว่าเป็นกีฬาที่เป็นความนิยมของชาวไทยและชาวต่างชาติอย่างมาก ส่งผลให้นักมวยไทยได้รับความนิยมมากทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทยดังจะเห็นได้จากการศึกษาโครงสร้างหลักของวงการมวยไทย ประกอบไปด้วย สนามมวย ผู้จัดการรายการ นักมวยไทย หัวหน้าค่ายมวย ผู้ฝึกสอน เจ้าหน้าที่ในสนามมวย นักข่าวกีฬามวย และผู้ชมการแข่งขันล้วนแล้วแต่เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจ การแข่งขันมวยไทยได้กลายมาเป็นธุรกิจการค้า มีองค์กรและสถาบันทางการกีฬามวยไทยเข้ามาให้การสนับสนุน มีการออกกฎหมายมวยไทยเพื่อเป็นการรองรับ และยึดถือเรื่องแพ้นะเป็นปัจจัยสำคัญในการได้มาซึ่งรายได้ นักมวยไทยมีค่าตัวจากการชกแต่ละครั้งตั้งแต่หลัก 1,000 ขึ้นไปจนถึงหลัก 1,000,000 บาท ส่งผลให้กลายเป็นแรงจูงใจให้ผู้คนได้เข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยจำนวนมากแต่ละคนนั้นต่างก็ต้องการรายได้ตอบแทน ต้องการโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้า และต้องการเกียรติยศและชื่อเสียงจากการชกมวย ค่ายมวยเกิดขึ้นมากมายรวมถึงเวทีจัดการแข่งขันมวยไทยก็มากขึ้นตามมาจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ค่ายมวยต่าง ๆ ก็ต้องคัดเลือกนักมวย ซึ่งการเข้ามาเป็นนักมวยไทยที่ประสบความสำเร็จได้ต้อง “เป็นผู้มีรูปร่างดี เป็นนักมวยด้วยใจรักเต็มร้อย มีพรสวรรค์ ชกด้วยมันสมอง มีไหวพริบปฏิภาณ มีวิญญาณนักสู้ และที่สำคัญพ่อแม่ต้องให้การสนับสนุน” แต่การที่เด็กชายคนหนึ่งจะกลายเป็นนักมวยไทยได้นั้น เขาต้องฝึกฝนร่างกายและทักษะเชิงมวยพร้อม ๆ ไปด้วยกับการเรียนรู้ทัศนคติ อุดมการณ์ และการปฏิบัติตัวของนักมวย และที่สำคัญของต้องถูกจัดการร่างกายให้เป็นอย่างนี้นักมวยไทยควรจะเป็นหากเขาต้องการประสบความสำเร็จในอาชีพมวย (จิราพร แก้วศรี

งาม 2547: ก) ดังนั้น วาทกรรมมวยไทยจึงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ถูกกำหนดรูปแบบโดยความเชื่อ และความมุ่งมั่น คตินิยมที่ชัดเจน โลกทัศน์ที่อยู่ภายในวัฒนธรรม การเมืองและเศรษฐกิจ และการจัดการของอำนาจ (Cherryholmes.1988 : 106) ความรู้ทางการกีฬามวยไทยสร้างความจริงว่านักมวยไทยที่จะได้ขึ้นชกบนเวทีนำมาซึ่งรายได้และค่าตอบแทนนั้นถูกกำกับ ควบคุม จัดการด้วยระบบของการฝึกฝนการฝึกซ้อมร่างกายซึ่งเป็นความจริงที่นักมวยเชื่อว่า เข้าใจว่าเขาต้องฝึกฝนร่างกาย ฝึกซ้อมทักษะเชิงมวยโดยไม่ตั้งคำถามต่อการฝึกฝนฝึกซ้อมที่หนักกว่าการฝึกซ้อมของนักกีฬาทั่วไปนั้นก็เพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่ได้ขึ้นชกบนเวทีเป็นนักมวยที่ชนะคู่ต่อสู้มีรายได้มีชื่อเสียง แต่เบื้องหลังความสำเร็จที่ได้มานั้นมีความหมายหรือเรื่องราวที่ขัดแย้งซ่อนอยู่ (Jacques Derrida. 1982) นั่นก็คือนักมวยเขาเชื่อว่า และเข้าใจว่าตัวเองจำเป็นต้องฝึกตัวเองให้เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงด้วยการฝึกอย่างหนักเพื่อให้เป็นนักมวยที่สามารถได้ขึ้นชกบนเวทีจนทำให้ตัวเองมองไม่เห็นถึงความรุนแรงที่แฝงมากับการฝึกซ้อมร่างกายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการทำงานของอำนาจภายใต้ความสัมพันธ์ของระบบกีฬามวยไทยที่เป็นรูปแบบของอำนาจเชิงวินัยที่ปฏิบัติการผ่านกลไกของอำนาจด้วยการสังเกตการณ์ตามลำดับชั้น การตรวจสอบและการประเมินตัดสินความเป็นปกติและความรู้ทางการกีฬาสร้างความจริงไปกำกับควบคุม จัดการในการเปลี่ยนแปลงคนเราให้เป็นเป้าหมายของความรู้ (Foucault. 1977 : 93) ทำให้นักมวยที่อยู่ภายในระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจจำต้องพัฒนาตนเอง

ผู้วิจัยมองว่าการที่นักกีฬามวยไทยต้องฝึกฝนตัวเอง ควบคุมร่างกายด้วยการอดอาหาร ข่มจิตใจตนเองให้ทนต่อความบาดเจ็บสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการกระทำความรุนแรงต่อร่างกายและจิตใจของนักมวยไทยในรูปแบบหนึ่ง ตัวนักมวยเองอาจไม่รู้เท่าทันปฏิบัติการทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อควบคุมประชาชนทำให้เขาเชื่อว่า เข้าใจและรับรู้ว่าเขาเป็นนักมวยเขาก็ต้องเป็นอย่างที่คนอื่น ๆ เห็นว่าเขาต้องเป็นแบบนั้นและเขาก็ยอมรับว่าเขาเป็นแบบนั้นทำให้ตัวนักมวยเองมองไม่เห็นความแยบยลของอำนาจที่มากับความรู้ทางการกีฬาโดยผ่านการฝึกฝนด้วยการควบคุมของวินัยอย่างเข้มข้น นักมวยยอมให้ร่างกายของตนเอง ต้องถูกควบคุม จัดการเปลี่ยนแปลงต่อปฏิบัติการของอำนาจทางวินัยด้วยการยอมจำนนต่อการฝึกร่างกายอย่างเข้มข้น ทำให้มีตัวตนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจและวินัยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้วิจัยจึงมองว่ามีกระบวนการบางอย่างที่ถูกสร้างขึ้นผ่านการสร้างความรู้ที่มากับสถาบันหรือสาขาวิชา แล้วช่วงชิงการนิยามความหมายจำแนกแยกแยะ จนกลายมาเป็นความจริงที่ยอมรับและนำมาปฏิบัติจนกลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม ร่างกายของนักกีฬาจึงเป็นไปตามที่อำนาจต้องการ เป็นร่างกายที่อ่อนน้อมง่ายไม่มีปากมีเสียงยอมปฏิบัติตามโดยดุษฎีซึ่งกระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้จะมีสักกี่คนที่เข้าใจว่าการฝึกร่างกายอย่างเข้มข้นของนักกีฬาเป็นปัญหาว่าเป็นความรุนแรงที่กระทำกับตัวนักมวย ไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ นักกีฬาจะต้องฝึกอย่างนั้นที่ต้องมีวินัยสูง อดทนต่อความเหนื่อย หิว และเจ็บปวดและพยายามควบคุมการฝึกร่างกายของตนเองให้ได้มากที่สุด จึงไม่ใช่สิ่งปกติ

ธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ แต่มันเป็นไปตามเจตจำนงของอำนาจกับความรู้ทางการกีฬา ผู้วิจัยจึงต้องการเผยให้เห็นความหมายที่ซ่อนอยู่ในกระบวนการทำงานของอำนาจซึ่งบางครั้งตัวนักกีฬาเองก็ไม่ได้เท่าทันเจตจำนงของอำนาจ

คำถามในการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งตอบคำถามการวิจัยที่ว่ากระบวนการสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถจนเสมือนร่างกายที่สยบยอมต่ออำนาจและความรู้ทางการกีฬานั้นเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ต้องการเผยให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยผ่านการทำงานของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาสร้างความจริงไปกำกับ ควบคุม จัดการและครอบงำความคิดพฤติกรรมของนักมวยไทยจนกลายเป็นร่างกายที่สยบยอม

คุณค่าของงานวิจัย

การวิจัยนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงความแยบยลของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาที่ครอบงำกระบวนการฝึกฝนร่างกายของนักมวยไทยด้วยการสร้างความจริงที่ไปกำกับร่างกายและความคิดจนตัวนักมวยเองมองไม่เห็นความหมายที่ซ่อนอยู่ภายในปฏิบัติการของความรู้และกระบวนการทำงานของอำนาจโดยให้ความสนใจอำนาจที่ไปควบคุมการฝึกของนักมวยจนตัวเขาเองต้องสยบยอม ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการเผยให้เห็นกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยจนทำให้เขาสยบยอมต่อการฝึกฝนเพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยไทย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และกรอบความคิดในการวิจัย

การศึกษาศึกษาปฏิบัติการการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่สามารถในงานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่ต้องฝึกฝนร่างกายเพื่อให้นักมวยที่สามารถจนตัวของเขาเปรียบเสมือนร่างกายที่สยบยอมนั้นว่าถูกสร้างขึ้นจากการทำงานของอำนาจและความรู้ทางการกีฬามวยไทย ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นการประยุกต์มุมมองแบบฟูกูเดียนมาใช้เป็นกรอบในการศึกษาซึ่งแนวทางแบบฟูกูเดียนนั้นเป็นการอธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับความรู้สร้างวาทกรรมหลักซึ่งฟูกูเดียนชี้ให้เห็นว่าเป็นกฎเกณฑ์และวิถีปฏิบัติของบุคคลในสังคมจึงเหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมามุมมองดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเพื่อให้เห็นกระบวนการการสร้างตัวตนของความเป็นนักมวยไทยที่สามารถ และถือได้ว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำมาใช้เพื่อทำการวิเคราะห์อำนาจ (power) ความรู้ (Knowledge) ทางการกีฬามวยไทยที่เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันสร้างความจริงจนบุคคลนั้นเชื่อว่า หรือเข้าใจว่า และรับรู้ตามความจริงนั้นแล้วนำไปกำกับควบคุมและจัดการความคิดและการกระทำผ่านรูปแบบของการปฏิบัติ (types of practice) เพื่อสร้างร่างกายหรือสร้างตัวตนจนกลายเป็นร่างกายที่มีความสามารถเฉพาะเจาะจง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเสนอกรอบแนวคิดทฤษฎีเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นสำคัญต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การตอบคำถามวิจัยที่ว่ากระบวนการสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถจนเสมือนร่างกายที่สยบยอมต่ออำนาจและความรู้ทางการกีฬานั้นเป็นอย่างไร และเป็นการเผยให้เห็นปมต่าง ๆ สิ่งที่อำนาจและความรู้ได้ซ่อนเร้นเอาไว้อย่างแยบยลอันนำไปสู่ประสบการณ์ในการสร้างตัวตนของนักมวยไทย ความเป็นนักมวยไทยที่สามารถนั้นผู้วิจัยมองว่าเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากอำนาจ ซึ่งอำนาจในที่นี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของฟูกูเดียนมาใช้เป็นกรอบอธิบายให้เห็นถึงการทำงานของอำนาจที่ปฏิบัติการไปยังตัวตนของนักมวยไทยโดยแนวคิด ทฤษฎีดังกล่าวนี้ประกอบไปด้วยรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แนวความคิดเกี่ยวกับอำนาจ (Power)

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่อง อำนาจ (Power) มาใช้เพื่ออธิบายให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของนักมวยไทยที่สยบยอมต่อการฝึกฝนร่างกาย (Exercise) และนำมาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นถึงระบบความสัมพันธ์ในการสร้างตัวตนของนักมวยไทย จึงต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจว่าอำนาจนั้นถูกนำใช้อย่างไรในการสร้างตัวตนของนักมวยไทยและโดยวิธีการไหนและอะไรคือผลกระทบที่เกิดจากการใช้อำนาจ เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้มองว่าตัวตนของนักมวยไทยที่เขาสยบยอมนั้นเป็นผลจากการทำงานของอำนาจและความรู้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทราบถึงรูปแบบ

ลักษณะของอำนาจ และการทำงานของอำนาจนั้นว่าทำงานอย่างไร เพื่อนำมาประยุกต์ใช้วิเคราะห์ให้เห็นกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่สยบยอม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการมองอำนาจหรือความคิดเรื่องอำนาจของฟูโกต์นั้นมักแตกต่างจากการให้ความหมายและการวิเคราะห์เกี่ยวกับอำนาจของนักวิชาการหรือนักคิดคนอื่น ๆ ในแวดวงวิชาการทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ที่ได้มีการศึกษาไว้ ฟูโกต์ได้ส่งผ่านความคิดเรื่องอำนาจเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจในสังคมสมัยใหม่ซึ่งก่อกำเนิดขึ้นในศตวรรษที่ 18 มาจนถึงกลางศตวรรษที่ 19 ได้มอบความคิดเกี่ยวกับอำนาจไว้ให้ อาทิเช่น ตามกรอบคำอธิบายทางกฎหมายมองว่าอำนาจเป็นสิทธิอย่างหนึ่งเป็นตัวไปกำหนดขอบเขตของการสร้างความชอบธรรมให้แก่การใช้อำนาจและเป็นข้อผูกมัดทางกฎหมายจึงมองอำนาจว่าเป็นเหมือนการครอบครองสิ่งของทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ เป็นเสมือนสิทธิอย่างหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนมือกันได้ บุคคลจึงสามารถครอบครองอำนาจได้เช่นเดียวกับสินค้าและด้วยเหตุนี้บุคคลจึงสามารถถ่ายโอนหรือแบ่งแยกโดยผ่านการดำเนินการทางกฎหมายหรือผ่านการดำเนินการบางอย่างเพื่อสร้างสิทธิอำนาจจึงเป็นเรื่องของสิทธิ (Smart Barry. 2003: 143) นอกจากนั้นอำนาจยังเป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่คาดหวังให้ผู้อื่นเต็มใจเชื่อฟังคำสั่งของตนเองโดยมีนัยยะทางด้านกฎหมายหรือกฎระเบียบแบบแฝงอยู่ อำนาจลักษณะนี้จึงมักจะผูกติดอยู่กับสถานภาพของบุคคล (สุภาวงศ์ จันทวานิช. 2551: 58-59) หมายความว่า ถ้าผู้ใดมีสถานภาพผู้นั้นมีอำนาจ เช่น คนเป็นตำรวจมีสถานภาพ ตำรวจก็มีอำนาจ (อานันท์ กาญจนพันธ์. 2555: 124) ซึ่งหมายถึงความชอบธรรมในการใช้อำนาจในขณะที่นักคิดคนอื่นอย่างเช่น มาร์กซิสม์ซึ่งเขาได้เชื่อมโยงแนวคิดเรื่องอำนาจเข้ากับประเด็นทางด้านเศรษฐกิจซึ่งการมองอำนาจแบบนี้เป็นลักษณะของอำนาจไปผูกติดอยู่กับเรื่องการกดขี่ทางชนชั้น (Class Domination) (Foucault. 1980: 97) อันเนื่องมาจากการครอบครองปัจจัยการผลิตและผลผลิต เช่น นายทุนเป็นผู้ถือครองทรัพย์สินจึงมีอำนาจเหนือคนที่ใช้แรงงาน อำนาจในแง่นี้จะเกี่ยวพันกับความสัมพันธ์ทางชนชั้นหรือการกดขี่ทางชนชั้น (อานันท์ กาญจนพันธ์. 2555: 124) แต่สำหรับฟูโกต์นั้นมีมุมมองเกี่ยวกับอำนาจที่แตกต่างออกไปว่าอำนาจนั้นไม่ได้มีลักษณะเป็นทรัพย์สินสมบัติที่สามารถหาได้มา ครอบครอง หรือแบ่งปันกันได้ (Foucault. 1978: 94) หรืออำนาจก็ไม่ถือว่าเป็นอำนาจของกลุ่มคน หรือสถาบันหรือไม่ได้เป็นลักษณะของการกดขี่โดยการทำงานผ่านการใช้กฎหมายหรือออกกฎหมายหรือการครอบงำที่กระทำโดยผู้คนกลุ่มหนึ่งที่อยู่เหนือผู้คนอีกกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นจึงเป็นการไม่รอบคอบนักที่จะวิเคราะห์การทำงานของอำนาจโดยอนุมานว่าอำนาจนั้นเป็นอำนาจสูงสุดของรัฐโดยอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย โดยอำนาจนั้นถูกครอบงำหรือมีการกำหนดไว้ตั้งแต่แรกซึ่งฟูโกต์เองก็ไม่ได้ลดความสำคัญทางสังคมของรัฐกลุ่มอำนาจ หรือกฎหมายแต่อย่างใด เพียงแต่ว่าการวิเคราะห์อำนาจของฟูโกต์นั้นได้ขยายครอบคลุมเกินไปกว่าการมุ่งไปที่รัฐหรือผู้นำทางเศรษฐกิจเนื่องจากว่ารัฐเป็นองค์กรที่มีระบบกลไกที่มีอำนาจอย่างสมบูรณ์สามารถครอบครองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทั้งหมดในทุกด้าน และการทำงานของรัฐก็

ต้องอาศัยความสัมพันธ์เชิงอำนาจอื่น ๆ ที่มีอยู่ก่อนแล้ว (Foucault. 1980: 122) แม้รัฐบาล สถาบันทางสังคม กฎหมายรวมถึงกลุ่มอำนาจ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วถือว่ามีอำนาจ แต่ฟูโกต์เน้นว่าองค์กรเหล่านี้เป็นเพียงรูปแบบปลายทางของการใช้อำนาจหากมองลักษณะของอำนาจที่เน้นเพียงแค่นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจหรือเป็นเพียงกฎหมาย หรือเป็นเพียงทรัพย์สินอย่างหนึ่งก็จะเป็นการกระตุ้นให้เกิดคำถามที่ว่า อำนาจนั้นเป็นของใคร ใครมีอำนาจ และผู้นั้นคิดอะไรอยู่ และอะไรคือจุดมุ่งหมายของผู้ที่ครอบครองอำนาจ ซึ่งความพยายามที่จะตอบคำถามดังกล่าวมักจะย้อนกลับไปสู่การมุ่งเน้นอำนาจที่เป็นกฎหมายหรืออำนาจทางเศรษฐกิจที่ใช้วิธีการบีบบังคับเพื่อพยายามควบคุมและครอบงำบุคคล ฟูโกต์มองว่าอำนาจไม่ได้เป็นลักษณะของการบีบบังคับเพื่อพยายามที่จะควบคุมบุคคลให้อยู่ภายใต้กฎหมายหรืออำนาจทางเศรษฐกิจแต่มองว่าอำนาจที่มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือระหว่างกลุ่ม หรือฟูโกต์เรียกว่า “ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ” ดังจะอธิบายดังนี้

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (The relationships of power) หมายถึง การกระทำโดยบุคคลหนึ่งเพื่อชี้แนะการกระทำของคนอื่น ๆ หรือชี้นำแนวทางการเป็นไปได้เกี่ยวกับการกระทำของคนอื่น ๆ หมายความว่า การกระทำของคน ๆ หนึ่งภายในความสัมพันธ์เชิงอำนาจไม่ได้เป็นการกำหนดหรือบังคับทางกายให้ผู้อื่นกระทำตามอำนาจนั้นจึงเป็นลักษณะของวิธีการที่เราพยายามที่จะมีอิทธิพลหรือการกระทำที่ขึ้นอยู่กับการเป็นไปได้เกี่ยวกับการกระทำของผู้คนอื่น ๆ (Foucault. 1983: 221) ถ้าเราพยายามกระทำโดยตรงกับคนอื่น ๆ ด้วยความรุนแรงหรือการคุกคามทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บเราไม่ได้อยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจแต่จะกลายเป็นความสัมพันธ์ของความรุนแรง อำนาจนั้นไม่ได้เป็นทั้งวิธีการที่จะมาบังคับให้บุคคลตกอยู่ภายใต้อำนาจหรือเป็นระบบการครอบงำโดยทั่วไปที่กระทำโดยคนกลุ่มหนึ่งต่อคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งส่งผลต่อโครงสร้างสังคมทั้งหมด แต่ฟูโกต์เข้าใจว่าอำนาจหมุนเวียนอยู่ในระบบสังคมมากกว่าถูกครอบงำ (Foucault. 1987:11) ดังที่อาณันท์อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า :

อำนาจเป็นความสัมพันธ์ที่หลากหลายซึ่งดำเนินการภายในขอบเขตหนึ่ง ๆ เป็นอำนาจที่ไม่มีตัวตน แต่เคลื่อนไหวไปตามเงื่อนไขการทำงานบนพื้นฐานของความสัมพันธ์และปฏิบัติการของความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนในสนามที่แตกต่างกันทั้งสถาบัน กลุ่มต่าง ๆ ของสังคม ทุกสนามของการปฏิบัติการจึงล้วนมีอำนาจ (อาณันท์ กาญจนพันธุ์: 122)

จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจไม่ได้สร้างผลกระทบที่เป็นลักษณะของข้อผูกมัดหรือข้อห้ามใด ๆ ต่อผู้ไร้อำนาจแต่จะเป็นไปในลักษณะครอบงำ กำกับ ควบคุม จัดการบุคคลเหล่านั้นและทำให้พวกเขาเป็นผู้กระจายอำนาจออกไปจากการที่ยอมให้อำนาจครอบงำตัวพวกเขาเอง (Smart Barry. 2003: 142) เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์เชิงอำนาจในลักษณะดังกล่าว จึงสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นความสัมพันธ์เชิงสร้างสรรค์มากกว่าเชิงห้ามปรามหรือยับยั้งเพราะเป็นความสัมพันธ์ในทุก ๆ วันเกิดขึ้นเป็นประจำ อยู่

ในทุกตำแหน่งแห่งที่ของสังคม และไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งเกิดขึ้นระหว่างผู้คน กลุ่มคน องค์กร สถาบัน ตัวอย่างเช่น โรงเรียน ครอบครัว โรงพยาบาล ค่ายทหาร และพื้นที่อื่น ๆ นอกจากนี้อำนาจยังมีอยู่ในทุกการกระทำ หรือในกิจกรรมทางสังคมที่มีลักษณะเฉพาะ ดังนั้น จึงเป็นความสอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้นั้นก็คือ อำนาจที่เป็นลักษณะความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่อยู่ภายในกิจกรรมของการฝึกซ้อมที่ภายในระบบกีฬามวยไทยซึ่งประกอบไปด้วย กิจกรรมการชกมวย การฝึกซ้อม และการแข่งขัน การควบคุมอาหารและการทำน้ำหนัก การได้ขึ้นชกบนเวที สำหรับในกรณีของมวยไทยจึงกล่าวได้ว่าเป็นกิจกรรมหรือการกระทำที่อยู่ในภายในความสัมพันธ์เชิงอำนาจในลักษณะที่ว่าเป็นการกระทำระหว่างกันของบุคคลกับบุคคล หรือการกระทำระหว่างกันของบุคคลกับกลุ่ม สถาบัน และบุคคลกับกิจกรรมการฝึกฝนร่างกาย อาทิเช่น ความสัมพันธ์เชิงอำนาจจะระหว่างนักมวยไทยกับสมาคมมวยไทย นักมวยไทยกับค่ายมวย นักมวยไทยกับผู้ฝึกสอน นักมวยไทยกับสนามแข่งขัน นักมวยไทยกับการเตรียมการชกมวย นักมวยไทยกับนักมวยไทยด้วยกัน ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์เชิงอำนาจจะระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักมวยไทยซึ่งอธิบายได้ว่า ผู้ฝึกสอนอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจโดยมีการกระทำระหว่างกันกับนักมวยไทยโดยผู้ฝึกสอนจะมีหน้าที่คอยชี้แนะการกระทำหรือการฝึกซ้อมให้กับนักมวย แม้ว่าผู้ฝึกสอนจะสามารถสร้างกลยุทธ์เพื่อชี้นำการปฏิบัติของนักมวยสักเพียงใด เช่น การให้นักมวยนั่งคอยการฝึกซ้อมต่อไป ตัวนักมวยเองก็ยังคงมีอิสระที่จะตัดสินใจในการตอบสนองของตนเอง และในขั้นสุดท้ายจะยังคงให้ฝึกต่อไปหรือไม่ ลักษณะความสัมพันธ์ของผู้ฝึกสอนกับนักมวยในลักษณะดังกล่าวนี้เป็นการยืนยันได้ว่าอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจแบบหนึ่ง หรือตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ครูฝึกมวยไทยต้องการให้นักมวยของเขาดูนาฬิกาบอกเวลา ซึ่งครูฝึกไม่มีอำนาจในการบีบบังคับเพื่อให้นักมวยของเขาเข้านอนได้ตามเวลาที่กำหนด แต่เขาสามารถโน้มน้าวจิตใจให้นักมวยปฏิบัติตามโดยการอ้างผลเสียของการอดนอนหรือต้องการให้พวกเขามีความรับผิดชอบต่อตนเองหรือต่อทีม จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ที่ไม่ได้บังคับกดขี่ นักมวยเองสามารถเลือกปฏิเสธหรือต่อต้านอิทธิพลของครูฝึกได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอำนาจทางการกีฬาช่วยให้เข้าใจเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจว่า อำนาจนั้นถูกใช้เหนือผู้ที่เป็นอิสระเท่านั้น และตราบไคที่พวกเขายังอิสระ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจจึงไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่เป็นลักษณะของความรุนแรงหรือเป็นการบังคับทางกาย แม้ว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจจะไม่สมดุลในการกระทำระหว่างกันของบุคคล อย่างเช่น นักมวยกับผู้ฝึกสอน แต่ก็ไม่ได้เป็นระบบอำนาจที่ครอบงำควบคุมทุกสิ่ง (Markula Pirkko. And Richard Pringle. 2006: 16) นอกจากนี้อำนาจยังมีลักษณะเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจในเชิงบวกหรือเป็นผลที่ดี เช่น อำนาจสร้างบุคคลให้เป็นคนเก่ง เป็นคนดี เป็นคนสุขภาพร่างกายแข็งแรง เป็นคนที่มีความสามารถ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจนั้นมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง มิใช่เพราะว่าอำนาจมีอิทธิฤทธิ์ที่จะครอบงำทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่อาจทำลายได้แต่เป็นเพราะอำนาจถูกสร้างขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าทุกขณะหรือในทุก

ความสัมพันธ์มิใช่อำนาจยึดทุกสิ่งทุกอย่างไว้แต่เพราะว่าอำนาจมาจากทุกหนทุกแห่ง อำนาจจึงมิใช่สถาบันและไม่ใช่โครงสร้างทางสังคม อำนาจไม่ใช่พลังกำลังที่บุคคลสร้างขึ้น แต่อำนาจเป็นชื่อเรียกที่เรา หมายถึง สถานการณ์เชิงกลยุทธ์ที่ซับซ้อนในสังคมหนึ่ง ๆ (Foucault. 1978: 93) อำนาจจึงมีอยู่ทุกหนทุกแห่งซึ่งถูกสร้างขึ้นจากช่วงเวลาหนึ่งไปสู่อีกช่วงเวลาหนึ่งในทุก ๆ จุดหรือในทุก ๆ ความสัมพันธ์จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ในทุกการกระทำหรือในกิจกรรมทางสังคม หรือเราเรียกว่า การผลิตซ้ำทางสังคม การทำความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจว่าเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจช่วยให้เข้าใจถึงลักษณะการใช้ อำนาจของบุคคล เพราะอำนาจตามมุมมองของฟูโกต์ถือว่า อำนาจเป็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่บุคคลปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เนื่องจากการกระทำของบุคคลที่มีอยู่ทุกคนทุกแห่งภายในความสัมพันธ์เหล่านี้ แต่ละบุคคลจึงตกอยู่ในโครงข่ายความสัมพันธ์เชิงอำนาจมาโดยตลอด จากมุมมองเกี่ยวกับอำนาจของฟูโกต์จะเห็นได้ว่าอำนาจไม่ได้เป็นการกดขี่ ครอบงำ หรือมองเป็นเชิงลบแต่เพียงอย่างเดียว เขาเสนอให้มองอำนาจเป็นสองด้านทั้งด้านดีและไม่ดี ด้านบังคับควบคุมกับการผลิตซ้ำ ด้านทำลายและสร้างสรรค์ ด้านการครอบงำหรือปลดปล่อย อำนาจต้องมียุทธศาสตร์ของการผลิตซ้ำหรือก่อให้เกิดบางสิ่งบางอย่างได้จึงจะถือว่าเป็นอำนาจ เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับตัวตน (self) หรือ ร่างกาย (body) ของนักมวยไทยจึงเลือกนักมวยไทยให้เป็นภาพตัวแทนของผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้อำนาจซึ่งความเป็นตัวตนของนักมวยไทยที่ว่ำนั่นคืออะไร ตัวตนของนักมวยนั้นไม่ได้เป็นที่มาของความหมายแต่กลับถูกสร้างขึ้นด้วยวาทกรรม สถาบัน และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างกันของนักมวยกับระบบการฝึกฝนร่างกายที่ต้องสัมพันธ์กับเจ้าของค่ายมวย ผู้ฝึกสอน สถาบันทางการกีฬามวยไทย ค่ายมวย กฎกติกากีฬา โปรแกรมการฝึกซ้อมสนามแข่งขันมวย ผู้จัดการสนาม ผู้จัดการแข่งขันซึ่งล้วนแล้วแต่อยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ความเป็นตัวตนของนักมวยไทยจึงหมายถึง ตัวตนของเขาที่เขาสยบยอม (Self – docile body) ต่อการฝึกฝนร่างกาย ไม่ได้เกิดขึ้นมาเองตามชาติการที่นักมวยเขามีตัวตนเป็นนักมวยไทยนั้นเป็นเพราะเขาถูกสร้างขึ้นมาโดยความจริงซึ่งมีกระบวนการในการสร้างให้ตัวเขามีตัวตนในแบบนั้น ซึ่งกระบวนการนี้คือกระบวนการของอำนาจ เนื่องจากอำนาจตามแนวคิดฟูโกต์คือระบบความสัมพันธ์ ดังนั้นอำนาจจึงมีหลากหลายรูปแบบ ดังจะได้อธิบายในหัวข้อต่อไปถึงรูปแบบของการใช้อำนาจและการทำงานของอำนาจว่าทำงานในรูปแบบใดและการทำงานอย่างไร ซึ่งฟูโกต์กล่าวว่าชนิดของความสัมพันธ์เชิงอำนาจนั้นมี หลายรูปแบบแต่ที่เขาสนใจวิเคราะห์ คือ อำนาจที่ไวต่อการสร้างวาทกรรมความเป็นจริงซึ่งในสังคมหนึ่ง ๆ เช่น สังคมของเราที่ได้รับผลกระทบที่มีอิทธิพลนั้น “ผลกระทบที่มีอิทธิพล” (Foucault. 1980: 93) หมายถึง การควบคุม การตัดสิน และการสร้างบรรทัดฐานของประชาชนในลักษณะที่ว่าประชาชนถูกกำหนดให้มีรูปแบบเฉพาะในการดำรงชีวิตตั้งแต่เกิดไปจนถึงเสียชีวิต ฟูโกต์ (1991) เรียกอำนาจชนิดนี้ว่า “อำนาจเชิงวินัย”

อำนาจเชิงวินัย (Disciplinary Power) ซึ่งอำนาจที่จะสามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมได้นั้นต้องทำงานผ่านร่างกายของบุคคลเพื่อที่จะควบคุม จัดการให้บุคคลเป็นไปตามเจตจำนงของอำนาจ เทคนิคเหล่านี้มุ่งไปที่ร่างกาย (body) ซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำและเป็นเป้าหมายของอำนาจ (Foucault. 1991: 136) โดยกำหนดรูปแบบและฝึกร่างกายและมุ่งให้ประชาชนแต่ละคนมีการควบคุมร่างกายตนเองมากขึ้น ฟูโกต์อธิบายว่า อำนาจเชิงวินัย:

กำหนดว่าบุคคลมีอำนาจเหนือร่างกายผู้อื่นได้อย่างไร มิใช่เพียงว่าผู้อื่นทำตามสิ่งที่บุคคลนั้นต้องการเท่านั้น แต่ยังทำงานตามที่บุคคลนั้นต้องการ ด้วยเทคนิค ความรวดเร็ว และประสิทธิภาพที่บุคคลนั้นกำหนด ดังนั้น วินัยจึงสร้างร่างกายที่ถูกบังคับและถูกฝึก เป็นร่างกายที่อ่อนน้อมง่าย (Foucault. 1991: 137-138)

เนื่องจากอำนาจทางวินัยนั้นเป็นแนวคิดที่มีการเชื่อมโยงมาจากผลงานของฟูโกต์ในเรื่อง วินัยและการลงโทษ : การกำเนิดของคุก (Discipline & Punish: The birth of the Prison) ซึ่งฟูโกต์ได้พิจารณาถึงสังคมในยุคสมัยใหม่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 - 18 และมีการเชื่อมโยงกันกับการพัฒนาของรัฐให้เป็นไปตามระบบทุนนิยม และความเป็นมนุษย์นิยมสมัยใหม่ ซึ่งในยุคกลางนั้นอำนาจได้กลายมาเป็นการครอบงำและการกดขี่ที่อยู่ในระดับกว้างขึ้น ผู้ที่มีอำนาจโดยชอบธรรม อาทิเช่น พระมหากษัตริย์จะได้สิทธิในการควบคุมชีวิตของประชาชนที่ทำความผิดกฎหมายและมีอำนาจในการลงโทษและการตัดสินชีวิตของประชาชน รูปแบบอำนาจการควบคุมทางสังคมจึงขึ้นอยู่กับปกครองของพระมหากษัตริย์ซึ่งเรียกว่า “อำนาจอธิปไตย” (Sovereign power) การควบคุมประชาชนจึงมุ่งเน้นไปที่การควบคุมด้วยวิธีการที่รุนแรง ได้แก่ การประหารชีวิตและการทรมานร่างกาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงอำนาจการลงโทษและการตัดสินที่น่าสะพรึงกลัว เหตุผลก็เพื่อให้ประชาชนทุกคนรับรู้โดยผ่านร่างกายของ ผู้กระทำผิดว่ามีอำนาจอธิปไตยไว้การควบคุมอยู่จริงจากนั้นต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 19 กลับไม่มีการลงโทษและตัดสินทางร่างกายของบุคคลมีการหลีกเลี่ยงการลงโทษที่เป็นการทรมานร่างกาย การลงโทษผู้กระทำผิดก็เป็นการลงโทษที่ไม่แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดแต่ในทางตรงกันข้ามจะเห็นได้จากการที่ได้มีการยกเลิกการควบคุมประชาชนโดยการลงโทษมีความเชื่อมโยงกับการเกิดขึ้นของอำนาจทางวินัย ซึ่งเดิมนั้นเทคนิคอำนาจทางวินัยเหล่านี้ เช่น การใช้วิธีสังเกตเป็นลำดับชั้น ตารางเวลา และระบบตำแหน่งนั้นมีการนำมาใช้นานแล้วในสถาบันสงฆ์ กองทัพและได้มีการแพร่กระจายและครอบคลุมไปถึงชีวิตทางสังคมโดยเริ่มจาก คุก โรงพยาบาล จากนั้นเข้าสู่โรงเรียน และสถานที่ทำงานต่าง ๆ เพื่อช่วยสร้างสังคมที่มีระเบียบวินัย อำนาจเชิงวินัยได้กลายเป็น ระบบเทคนิคทางการเมืองเพื่อใช้การควบคุมประชาชน เป็นการควบคุมหรือจัดระเบียบร่างกาย อำนาจจึงส่งผลกระทบต่อร่างกายพื้นที่ต่างๆ ของสังคม ร่างกายจึงไม่ได้เป็นร่างกายที่สื่อความหมายอีกต่อไปแต่เป็นร่างกายในเชิงเศรษฐกิจ เป็น

ร่างกายที่อ่านสอนง่ายและมีระเบียบวินัยมีประสิทธิภาพในทางเศรษฐกิจเป็นร่างกายที่เหมาะสมกับการทำงานในแรงงานระบบทุนนิยม นั่นคือ เป็นร่างกายที่ถูกสร้างให้มีประสิทธิภาพ และใช้ประโยชน์ได้ (Foucault. 1978: 141) อำนาจเชิงวินัยเป็นกลไกของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ใช้ควบคุมประชาชนเพื่อสร้างสังคมที่มีระเบียบวินัยได้มีการนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ได้อย่างกว้างขวางไปยังสถาบันทางสังคมต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังครอบคลุมไปยังกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคม สำหรับการศึกษาระบบของการสร้างตัวตนของนักมวยไทยในงานวิจัยครั้งนี้ อำนาจจึงส่งผ่านไปยังตัวตนของนักมวยไทยกลายเป็นร่างกายที่ถูกควบคุม กำกับโดยวินัย ซึ่งอำนาจเชิงวินัยนี้จะทำหน้าที่ควบคุมบุคคลและสร้างงานบุคคลให้เปรียบเสมือนร่างกายที่สยบยอมได้นั้นอำนาจเชิงวินัยต้องอาศัยเครื่องมือที่เรียกว่า เทคนิควินัย (Techniques of Discipline) เพื่อให้เห็นว่าอำนาจเชิงวินัยควบคุมร่างกายนักมวยไทยได้นั้น พูโกต์ได้มีจำแนกเทคนิคของวินัยโดยจำแนกออก 3 รูปแบบ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับการกำหนดแหล่งที่อยู่ของบุคคลและการสร้างงานโดยผ่านการจัดพื้นที่หรือสถาปัตยกรรมหรือการจัดระบบเวลา เช่น ตารางเวลาที่แน่นอน และใช้การฝึกเป็นระดับขั้น ซ้ำ ๆ และเป็นระบบ เพื่อช่วยสร้างร่างกายที่อ่านสอนง่ายแต่มีประสิทธิภาพ เทคนิคเหล่านี้เหมาะกับการกีฬา สำหรับกีฬาที่ใช้สมรรถนะสูงอย่างเช่น มวยไทย เป็นเทคนิคของอำนาจทางวินัยที่เพิ่มระดับการควบคุมร่างกายเหนือร่างกายและจิตใจของนักกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกายของนักกีฬาก็จะถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา และการควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ทำได้โดยใช้เทคนิคทางวินัยทั้งสามรูปแบบ ซึ่งจะอธิบายโดยละเอียดดังต่อไปนี้ ได้แก่

1) ศิลปะของการกระจาย (the art of distributions) เพื่อให้ปฏิบัติการทางวินัยได้ผล จำเป็นต้องมีพื้นที่ที่เชื่อมต่อการปฏิบัติการซึ่งศิลปะของการกระจายดังกล่าวเริ่มต้นด้วย การล้อมกรอบและจำกัดพื้นที่ที่ประชาชน นักมวยต้องถูกเก็บตัวไว้ภายในพื้นที่ของค่ายมวย จุดมุ่งหมายคือเพื่อควบคุมการฝึกซ้อม พูโกต์ได้ชี้ให้เห็นว่าเพื่อให้การปฏิบัติการของอำนาจทางวินัยได้ผลจึงจำเป็นต้องมีพื้นที่ที่เชื่อมต่อปฏิบัติการดังกล่าว ซึ่งร่างกายที่มีวินัยต้องอาศัยพื้นที่ซึ่งจะเห็นตัวอย่างได้จากเรือนจำ ค่ายทหาร โรงงาน หรือศูนย์ออกกำลังกายเพื่อการออกกำลังกาย และ สำหรับกรณีกีฬามวยไทย พื้นที่ได้แก่ ค่ายมวย ก็เป็นพื้นที่ปิดพิเศษเพื่อการฝึกซ้อม แต่เพียงพื้นที่ปิดสำหรับการปรับเปลี่ยนร่างกายเพียงพอหรือไม่สำหรับเทคนิคของวินัย นอกจากพื้นที่ปิดแล้ว ศิลปะของการกระจายยังต้องอาศัย การแบ่งกันพื้นที่ (Partition space) เพื่อเลี้ยงการก่อตัวของกลุ่มที่ยากต่อการควบคุม ซึ่งก็คือการทำให้พื้นที่เล็กลงเรื่อย ๆ เป็นการจัดพื้นที่ให้เหมาะสมไม่ให้อายุอยู่ด้วยกัน หรือ รู้จักค้นหาบุคคลให้พบและไม่ให้บุคคลพบกัน การใช้เทคนิคทางวินัยด้วยการควบคุมพื้นที่จึงเป็นการแบ่งแยกบุคคลออกจากกันต้องไม่ให้มีการหายไปโดยควบคุมไม่ได้ของบุคคล บังคับกันไม่ให้มีพื้นที่ร่วมเพื่อการพูดคุยปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน พื้นที่ทางวินัยจึงมีลักษณะเป็น เซลล์ (cellular) เช่น สำหรับการกีฬาในศูนย์ออกกำลังกาย

มีโครงสร้างเป็นพื้นที่ปิดที่แบ่งออกเป็นส่วนตัว ๆ สำหรับเครื่องออกกำลังกาย เครื่องฝึกแรงต้าน เครื่องยกน้ำหนัก หรือสำหรับกรณีมวยไทย โครงสร้างพื้นที่ปิดของค่ายมวย มักจะแบ่งการฝึกซ้อม ออกเป็นส่วน ๆ เช่นเดียวกัน อาทิเช่น พื้นที่การฝึกกำลังขาด้วยการเตะกระสอบ ลักษณะการแบ่ง พื้นที่เช่นนี้จึงกลายเป็นเทคนิควินัยในการควบคุมวินัยตามคำอธิบายของฟูโกต์ซึ่งหมายถึงการใช้ ประโยชน์ของพื้นที่ พื้นที่เทคนิคทางวินัยไม่เพียงแค่แบ่งกันเป็นส่วน ๆ เท่านั้น แต่เป็นการแบ่งกันเพื่อ สร้างพื้นที่ที่มีประโยชน์หรือ เรียกว่า การใช้ประโยชน์จากพื้นที่ (Make spaces functional) พื้นที่ใน โรงงานอุตสาหกรรมเริ่มจากการแบ่งในแง่ของงานหรือขั้นตอนการผลิต และผู้ที่ปฏิบัติงานแต่ละงาน จึงพบองค์ประกอบของแรงงาน ได้แก่ ความแข็งแรง ความรวดเร็ว ทักษะ ความต่อเนื่อง และจึงกำหนด คุณลักษณะ ทำการประเมิน คำนวณ และเชื่อมโยงกับองค์กร พื้นที่ในค่ายมวย มีการแบ่งแยกพื้นที่ทำ ให้พื้นที่ใช้งานได้ สำหรับบุคลากร เป็นต้นว่า ครูฝึกหรือผู้สอน หรือตัวอย่างของการใช้พื้นที่ของ โรงพยาบาลสำหรับผู้ป่วยเพื่อให้สามารถควบคุมจัดการ การเยียวยา การคัดสรร การรักษา การตาย ทุก ๆ พื้นที่จะถูกกำหนดให้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สามารถควบคุมการจัดการกำหนดอันลักษณะของ บุคคลเพื่อช่วยในการเปรียบเทียบบุคคล และประเมินเป็นรายบุคคล ทำให้พื้นที่นั้นชัดเจน ซึ่งด้วย แนวทางนี้จึงสามารถควบคุมวิธีการใช้พื้นที่ของแต่ละบุคคลได้ ผลจากการมีพื้นที่เป็นรายบุคคล ได้แก่ การทำให้องค์ประกอบสามารถสลับสับเปลี่ยนกันได้ (Make elements interchangeable) นั่นก็คือ ระดับชั้น (rank) พื้นที่ซึ่งบุคคลยึดครองในการจำแนกระดับชั้น (Foucault. 1991: 145-146) กลายเป็น มิติหนึ่งที่สำคัญของอำนาจทางวินัย อำนาจทางวินัยคือศิลปะของการแบ่งลำดับชั้น ซึ่งฟูโกต์อธิบายว่า เป็น เทคนิคการเปลี่ยนแปลงของการจัดการ เป็นการจำแนกร่างกายเป็นรายบุคคลตามตำแหน่งแห่งที่ โดยไม่กำหนดสถานภาพที่แน่นอนตายตัว ไม่มีใครสังกัดพื้นที่ใด แต่กระจายและหมุนเวียนร่างกายอยู่ ภายในโครงข่ายของความสัมพันธ์ ยกเว้นภายในตารางร่วมที่มีระดับชั้นเปลี่ยนแปลงได้ การจัดการ เช่นนี้ ทำให้สามารถควบคุม กำกับบุคคลแต่ละบุคคลในขณะปฏิบัติงาน นอกจากนี้ แต่ละบุคคล สามารถเลื่อนไปตามลำดับชั้นแทนที่จะถูกกำหนดให้อยู่ในสถานภาพที่ตายตัว ในการจำแนกระดับชั้น การจัดระดับชั้นจึงพบได้โดยทั่วไปในสถานที่ทำงานในสังคมปัจจุบัน รวมทั้ง ในสโมสรออกกำลังกาย ซึ่ง ฟูโกต์ได้ยกตัวอย่างห้องเรียนที่ถูกจัดให้เป็นค่ายการแข่งขันต่างตลอดเวลา ๆ ได้ศึกษาพบว่าในศูนย์ ฝึกออกกำลังกาย ในบรรดานักเพาะกายทั่วไปมีการแบ่งระดับชั้นตามระดับ ความหนัก ในการฝึก ใน โรงยิมส์ของมหาวิทยาลัย ผู้ฝึกสอนเพาะกายที่มีร่างกายที่ล่ำสันมีสิทธิ์ในอุปกรณ์มากกว่าผู้รับบริการที่ เป็นผู้เรียนและผู้หญิง ฟูโกต์ สรุปว่าการสร้างการกระจายพื้นที่เซลล์ หมายถึง เทคนิควินัยได้สร้างพื้นที่ ชับซ้อนในเชิงสถาปัตยกรรมเพื่อกำหนดสถานภาพและช่วยให้อำนาจทางวินัยแพร่กระจาย ใน ขณะเดียวกันการสร้างพื้นที่หรือสถานที่ก็ทำให้เกิดพื้นที่ในการใช้ประโยชน์เพื่อกำหนดบทบาทหน้าที่ ของแต่ละบุคคล กำหนดสถานที่และเพื่อระบุคุณค่า และสุดท้ายสร้างการกระจายพื้นที่ออกเป็น

“ระดับชั้น” ก็เพื่อให้บุคคลเชื่อฟัง ดังนั้นในการวิเคราะห์กระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทย ศิลปะของการกระจาย โดยการล้อมกันพื้นที่ให้อยู่ในค่ายมวยจึงเป็นเทคนิคของอำนาจและเป็นกระบวนการของความรู้ ถ้าศิลปะของการกระจาย เป็นเครื่องมืออันแรกของการควบคุมทางวินัยในร่างกายของนักมวย การควบคุมกิจกรรมก็ต้องเป็นรูปแบบที่สองของเทคนิควินัย

2) การควบคุมกิจกรรม (The control Activity) นอกจากการกำหนดพื้นที่ควบคุม การฝึกซ้อมให้อยู่ในค่ายมวยแล้วอำนาจที่ไปจัดกระทำกับร่างกายของนักมวยได้ก็ต้องมีการควบคุม กิจกรรม ซึ่งวิธีแรกในการควบคุมกิจกรรมฝึกซ้อมในค่ายมวยแต่ละที่มักจะต้องมีกำหนดไว้ การจัดการ ตารางเวลา (The timetable) ฟูกุโธอธิบายว่า ตารางเวลาเป็นการกำหนดช่วงเวลา กำหนดการเข้าใช้ พื้นที่ และควบคุมการกลับเข้ามาใช้ซ้ำ ซึ่งใช้กันมานานแล้วทั้งในโรงเรียน โรงงาน และโรงพยาบาล การจัดการตารางเวลาทำให้มั่นใจว่ามีการใช้พื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพในเวลาที่กำหนด ซึ่งในพื้นที่ค่าย มวยจะต้องมีการกำหนดตารางเวลาในการควบคุมการฝึกซ้อมโดยแบ่งออกเป็นช่วงเช้าและช่วงบ่าย การฝึกซ้อมก็จะแตกต่างกัน หลังจากกำหนดตารางเวลาในการเข้าใช้พื้นที่แล้ว ก็จะเป็น การกำหนด รายละเอียดด้านเวลาของกิจกรรม (Temporal elaboration of the act) จะมีแผนงานการฝึกซ้อมระบุ ไว้ว่าการฝึกซ้อมในแต่ละส่วนควรใช้เวลาเท่าใด ตัวอย่างเช่น ช่วงเช้านักมวยต้องวิ่งได้ได้อย่าง น้อย 15 – 20 กิโลเมตรภายในเวลา 45 นาที นอกจากนั้นกิจกรรมตามตารางเวลาจะถูกแยกย่อยเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของเวลาที่ใช้และควบคุมร่างกายนำไปสู่ ความสัมพันธ์ของร่างกายและท่าทาง (Correlation of body and gesture) ซึ่งทำให้ร่างกายทั้งหมดต้องเกี่ยวข้องกันและถูกจัดวินัย การ เชื่อมโยงร่างกายกับวัตถุ (Body object articulation) คือความสัมพันธ์ของร่างกายทั้งหมดกับวัตถุ ร่างกายจะเป็นเสมือนเครื่องจักร การฝึกร่างกายเช่นนี้จึงเรียกว่า “กลอุบาย” ร่างกายไม่ได้ถูกนำมาใช้ ประโยชน์ หรือผูกมัดเชิงบังคับกับ “เครื่องมือการผลิต” แต่ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องจักร การใช้ประโยชน์จ ดหมด (Exhaustive use) การควบคุมกิจกรรมต้องไม่ควรทำอะไรสูญเปล่า ใช้เวลาตามการจัดตาราง ตามรายละเอียดที่กำหนดให้ร่างกายสัมพันธ์กันเป็นเหมือนวัตถุที่เป็นเครื่องจักร ดังนั้น จึงต้องใช้เวลา ให้มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้ร่างกายมีผลิตภาพมากขึ้น ร่างกายที่เป็นวัตถุก็คือ ร่างกายที่เป็นไปตาม ธรรมชาติ จะเห็นได้ว่า นอกการศิลปะการกระจายพื้นที่เพื่อใช้พื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแล้วการ ควบคุมกิจกรรมโดยการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพก็เป็นเครื่องมือหนึ่งของเทคนิคอำนาจเชิงวินัย

3) การจัดองค์กรโครงสร้างแหล่งกำเนิด (The Organization of Geneses) ธรรมชาติจึงถูกสร้างให้มีผลิตภาพโดยกำหนดเวลาและพื้นที่ที่แน่นอน สร้างสิ่งต่าง ๆ ตามตารางเวลา ของบุคคล วินัยได้วิเคราะห์พื้นที่ แบ่งย่อยและจัดกิจกรรมเสียใหม่เป็นกลไกที่รวบรวมและใช้ประโยชน์ เวลาอย่างสูงสุด เวลาของบุคคลจึงถูกควบคุมโดยสิ่งต่อไปนี้ 1) การแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ ที่ ต่อเนื่องกันหรือคู่ขนานกันโดยสิ้นสุดที่เวลาหนึ่งโดยไม่เกี่ยวข้องกัน 2) โดยเพิ่มความซับซ้อนด้วยการ

จัดโครงสร้างส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ตามแผนการวิเคราะห์ 3) การกำหนดความยาวแต่ละช่วงด้วยการจัดเวลาแต่ละส่วนให้สมบูรณ์ในขั้นสุดท้าย เช่น การตรวจสอบแต่ละช่วง และ 4) สุดท้ายการจัดทำลำดับความต่อเนื่องของชุดกิจกรรมต่าง ๆ บุคคลทุกคนต้องได้รับการจัดลำดับเพื่อสอนร่างกาย ตัวอย่างหลักในที่นี้ก็คือ การสอนออกกำลังกายมาตรฐานสำหรับการฝึกแรงต้านหรือการฝึกเพื่อหลอดเลือดหัวใจจะดำเนินการฝึกไปตามขั้นตอนความก้าวหน้า คือ มีช่วงที่ต่อเนื่องสำหรับแต่ละองค์ประกอบของการออกกำลังกาย แต่ละช่วงมีความยาวกำหนดไว้ล่วงหน้าแน่นอน และมีองค์ประกอบของความก้าวหน้า ฟูโกต์พบว่า : ความสำคัญของการจัดลำดับเวลาเช่นนี้คือ บุคคลค้นพบการออกกำลังกาย การออกกำลังกายเป็นเทคนิคที่บุคคลกำหนดให้เป็นภารกิจของร่างกายที่เป็นทั้งการกระทำซ้ำ ๆ และแตกต่างกันไป แต่เป็นลำดับขั้นเสมอ การเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่สภาวะสุดท้ายช่วยให้การออกกำลังกายสามารถสร้างคุณลักษณะของบุคคลได้อย่างถาวร ทั้งในแง่ที่สัมพันธ์กับเงื่อนไข สัมพันธ์กับผู้อื่น และสัมพันธ์กับตารางการฝึก ในรูปแบบความต่อเนื่องและการควบคุม จึงมั่นใจในความก้าวหน้า การควบคุมดูแลและคุณสมบัติที่กำหนด (Foucault, 1991: 161) การฝึกซ้อมในค่ายมวยซึ่งคล้ายกับข้อกำหนดของการออกกำลังกาย จึงฝังลึกอยู่ในเทคนิคของอำนาจทางวินัย ในขณะที่สร้างความมั่นใจว่าจากตารางการฝึกซ้ำ ๆ แบบก้าวหน้า จะสามารถควบคุมร่างกายได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยวิธีนี้ การฝึกกายของนักมวยจึงกลายเป็นองค์ประกอบของกลไกโดยทำให้เกิดผลกระทบมากที่สุดด้วยการเชื่อมต่อกันของส่วนต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบพื้นที่ควบคุมซึ่งก็คือ “ค่ายมวย” จึงอาจถือได้ว่าเป็นสถานที่ที่เป็นไปได้ในการสร้างวินัยของบุคคลให้เป็นร่างกายที่สยบยอม เป็นการสร้างพื้นที่ในค่ายมวยที่เอื้อต่อการควบคุมทางวินัยต่อร่างกายที่แข็งแรง มีสมรรถภาพและเป็นร่างกายที่สามารถ มีการศึกษาพบว่า โครงสร้างการควบคุมร่างกายที่มีวินัยแบบนี้เช่นกันในการฝึกว่ายน้ำ สระว่ายน้ำกลายเป็นสถานที่ที่ปลูกฝังระเบียบวินัยของร่างกายของเยาวชนนักว่ายน้ำ โดยการฝึกเทคนิคที่เหมาะสมซ้ำ ๆ ตามคำสั่งโดยละเอียดของผู้ฝึกสอนเพื่อให้มั่นใจในความก้าวหน้า การกำหนดตำแหน่งของกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันทำให้การใช้เวลาวางทั้งหมดโดยอำนาจมีความเป็นไปได้ อำนาจจึงเชื่อมโยงโดยตรงกับเวลา เพื่อให้มั่นใจในการควบคุมของอำนาจและการใช้อำนาจ “กล่าวว่าเทคนิคเหล่านี้เหมาะกับกีฬา และแสดงให้เห็นว่าแรงผลักดันเชิงควบคุมเป็นระดับขั้นของอำนาจสมัยใหม่เป็นสิ่งสำคัญเช่นกันสำหรับกีฬาที่ใช้สมรรถนะสูง เทคนิคทางวินัยเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการช่วยสร้างร่างกายที่ว่องไวอ่อนนุ่มแต่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น เมื่ออำนาจทางวินัยทำงานโดยอาศัยการควบคุมพื้นที่ เวลา และกิจกรรม เพื่อสร้างร่างกายที่ว่องไวอ่อนนุ่ม ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า อำนาจทางวินัยช่วยสร้างปัจเจกบุคคลซึ่งก็คือนักมวยไทยให้เป็นร่างกายที่สยบยอมได้นั้นโดยอำนาจทางวินัยต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับกีฬามวยไทย และต้องทำงานโดยผ่าน 3 เทคนิคเครื่องมือที่เลือกนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ ศิลปะของการกระจายโดยการกำหนดให้นักมวยไทยอยู่ในค่ายมวยซึ่งพื้นที่ควบคุมโดยมีจุดมุ่งหมายคือเพื่อ

ควบคุมการฝึกซ้อมของนักมวย และควบคุมด้วยเทคนิคการสร้างตารางพื้นที่ในลักษณะพื้นที่เป็นระดับขั้นของการฝึกแยกออกเป็นส่วน ๆ จากนั้นกำหนดการควบคุมด้วย การควบคุมกิจกรรมของร่างกายด้วยเทคนิคการกำหนดตารางการฝึกซ้อม กำหนดแรงผลักดันความก้าวหน้า และการจัดโครงสร้างแหล่งกำเนิดด้วยการสั่งสมเวลา ด้วยการกำหนดการออกกำลังกายตามตารางเวลาที่กำหนด และสุดท้าย การออกกำลังกายได้เชื่อมโยงกับแนวคิดความก้าวหน้า) วินัยทำให้บุคคลเป็นทั้งวัตถุ และเป็นเครื่องมือของการใช้วินัย จะเห็นได้ว่าอำนาจทางวินัยนั้นจะสามารถควบคุมร่างกายของนักมวยไทยได้นั้นต้องอาศัยเทคนิควินัยทั้งสามประการดังกล่าวข้างต้นเพื่อบังคับร่างกาย

ส่วนที่ 2 ความรู้ ความจริง : ว่าด้วยความเป็นนักมวยไทย

ความรู้และวาทกรรมนั้นมีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกันจนกลายมาเป็นวิถีปฏิบัติทางสังคม (Pirkko Markula. 2006: 54) ความเป็นนักมวยไทยก็เช่นเดียวกันเกิดจากอำนาจและความรู้สร้างความจริงกลายเป็นวาทกรรมหลักที่นำไปสู่การกำหนดวิถีปฏิบัติในชีวิตประจำวันโดยแบ่งได้เป็นช่วงเวลาเข้ามาสู่การเป็นนักมวยและช่วงเวลาของการฝึกฝนร่างกายทั้งสองช่วงเวลาได้สร้างประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวันของเขาที่เป็นผลมาจากปฏิบัติการทางวาทกรรมที่สังคมและวัฒนธรรมมวยไทยและแวดวงมวยไทยได้นำมาใช้ในพฤติกรรมของนักมวยไทยเพื่อให้นักมวยมีร่างกายที่แข็งแรง มีสมรรถภาพ และการแสดงภาพแทนของร่างกายที่มีสมรรถภาพและสามารถขึ้นชกบนเวที วาทกรรมสำหรับวาทกรรมในช่วงแรกการเข้าสู่การเป็นนักมวยเป็นความจริงที่ไปกำหนดพฤติกรรมของนักมวยดังกล่าวไว้ดังนี้

การชกมวยเป็นอาชีพ จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาชีวิตการทำงานและผลตอบแทนของนักมวยอาชีพ พบว่า นักมวยส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด เขามาเป็นนักมวยเพราะต้องหารายได้เลี้ยงตัวเองและส่งไปให้ครอบครัว โดยนักมวยต้องฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด อีกทั้งต้องลดน้ำหนักตัว นักมวยส่วนมากจะพักอยู่ในค่ายมวย (สนธยา แสงแสงรัตน์. 2543: บทคัดย่อ) นอกจากนี้จากการศึกษาของ ทฤษฎี สิทธิประโยชน์ (2536 : 69) ได้ศึกษาถึงโครงสร้างตลาดและพฤติกรรมของตลาดมวยไทย พบว่าตลาดมวยของไทยเป็นที่นิยมของคนโดยทั่วไปมีผลประโยชน์และเงินหมุนเวียนในธุรกิจนี้เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ นักมวยยังเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง และยังเป็นอาชีพที่สร้างชื่อเสียง ดังนั้น อาชีพมวยจึงดึงดูดให้คนต่างจังหวัดที่มีฐานะยากจน และมีความรู้ต่ำเข้ามาเป็นนักมวยจำนวนมาก จะเห็นได้ว่าการชกมวยไทยถือว่าเป็นอาชีพนั้นเป็นความจริง เป็นเหตุผลอันเป็นที่ยอมรับแพร่หลายในสังคมไทย ดังจะเห็นภาพแสดงแทนความจริงดังกล่าวได้จากอดีตนักชกมวยไทยอาชีพหลาย ๆ คน อาทิเช่น สามารถ พยัคฆ์อรุณ สมรักษ์ คำสิงห์ วุฒิชัยลูกพระบาท เป็นต้น งานวิจัยทางสังคมมีหลักฐานแน่ชัดที่จะเชื่อมโยงการชกมวยว่าเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ความรู้และวาทกรรมดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่ไปกำหนด

กำกับความคิด และพฤติกรรมของบุคคลที่เข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยเพราะว่ามวยเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับตัวเขาและครอบครัว ความจริงชุดนี้จึงไปกำกับความคิด การกระทำ และพฤติกรรมของเขา นอกจากนี้ นักมวยแต่ละคนที่เข้ามาสู่การเป็นนักมวยด้วยเชื่อว่าการชกมวยเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ นั่น แต่ละคนต่างก็ประสบกับเหตุการณ์หรือความจริงอีกชุดมากำกับความคิดของเขา บางคนประสบกับเหตุการณ์ ฐานะทางบ้านยากจน จากการวิจัยเรื่องเปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวย และธุรกิจในการมวยไทย พบว่า นักมวยส่วนใหญ่ของค่าย ส. เกียรติยศมาจากจังหวัดบุรีรัมย์ ครอบครัวมีฐานะยากจน ทุกคนมาเป็นนักมวยเพราะต้องการอนาคตที่ดีขึ้น มีการศึกษาสูง ๆ และมีเงินส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัวตนเอง (จิราพร แก้วศรีงาม. 2547: (1)) การศึกษาต่ำ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการมวยตั้งแต่เด็ก ๆ จากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นความจริงที่ทำให้เขาพิจารณา ทบทวนตัวเองซึ่งตัวนักมวยเองพบว่า ทางบ้านยากจน ตัวเขาเองก็เรียนหนังสือได้ไม่เก่ง ครอบครัวไม่สมบูรณ์ และประกอบกับตัวเขาเองมีพ่อหรือญาติเป็นนักมวยเก่าหรือเป็นครูฝึกที่มีความรู้เรื่องมวยไทยซึ่งจะนำพาเขาไปสู่การเป็นนักมวยได้ แต่ถ้าตอนนี้เขามายอมที่จะฝึกซ้อม ฝึกฝนออกกำลังกาย ฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย ฝึกทักษะเชิงมวย และฝึกตามข้อกำหนดการฝึกซ้อมของค่าย ครูฝึก และการมาอยู่ค่ายมวย ก็เหมือนกับการใช้ชีวิตอยู่บ้าน มีอาหารให้กินครบทั้งสามมื้อ เขาจึงพิจารณาตัวเองว่า ถ้าเขามีร่างกายที่แข็งแรง มีสมรรถภาพเมื่อมีความแข็งแรงก็เป็นบันไดไปสู่การขึ้นชกบนเวทีเมื่อเขาชก ถ้าเขาชนะเขาก็จะมีรายได้ และจะต้องได้ขึ้นชกในเวทีต่าง ๆ จากเวทีงานวัด เป็นไปเวทีระดับภูธร เป็นเวทีระดับมาตรฐาน การชกในระดับต่าง ๆ นั้นก็นำมาซึ่งรายได้ที่สามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้ การชกมวยเป็นอาชีพ เนื่องจากเป็นวิถีปฏิบัติเพื่อสร้างตัวตนของนักมวยให้เข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยจึงมีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหตุการณ์ของฐานะยากจน เรียนหนังสือไม่เก่ง บิดาเป็นนักมวยเก่า และครอบครัวแตกแยกสัมพันธ์กับนักมวย การชกมวยเป็นอาชีพจึงเกิดเป็นความจริงหรือเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นที่ควบคุมวิถีปฏิบัติในการเข้ามาสู่อาชีพนักมวยไทย

การชกมวยต่อสู้ด้วยแม่ไม้มวยไทย การต่อสู้ด้วยศิลปะแม่ไม้มวยไทยนั้น ได้มีการศึกษาวิจัยและการให้ความหมายของมวยไทยดังนี้ มวยไทย หมายถึง มวยที่คนไทยใช้เป็นศิลปะของการต่อสู้ป้องกันตัว และถือเป็นกีฬาอันหนึ่งที่อบรมบ่มนิสัยคนให้เป็นนักกีฬา (ชยันต์ อิศรพล. 2514: 7) นอกจากนี้ มวย หมายถึง กีฬาชนิดหนึ่งและเป็นศิลปะป้องกันตัวด้วย เช่น การต่อสู้โดยใช้หมัดแบบสากล หรืออวัยวะส่วนอื่นหรือแบบมวยไทย และมวยไทยมีมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ คงจะตั้งแต่สมัยที่ไทยเริ่มสร้างตนเองขึ้นเป็นชาติ เพราะสมัยนั้นไทยมีการรบอยู่เรื่อย ๆ จึงต้องมีศิลปะการต่อสู้ทั้งแบบใช้อาวุธ และใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเข้าชก ถอง และเตะ (อุทัย สีนุสสาร. 2521: 3342-3343 อ้างอิงจาก โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541: 1) จากนิยามความหมายนั้นจะเห็นได้ว่ามวยไทยนั้นเป็นศิลปะ

ประจำชาติไทย มวยไทยในสมัยก่อนจะมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดาหมู่ทหาร เพราะในสมัยก่อน มีการรบพุ่ง และ ผู้รบกันเพื่อปกป้องอาณาเขตบริเวณกับประเทศเพื่อนบ้าน การสู้รบจะสู้กันด้วยดาบสองมือ และมือเดียว สำหรับการรบพุ่ง ก็มีการรบเข้าประชิดตัว การรบด้วยดาบ เป็นการรบพุ่งที่ประชิดตัว บางครั้ง คู่ต่อสู้อาจเข้ามาประชิดและ ฟันได้ง่าย ดังนั้น จึงต้องมีการฝึกหัด การถีบและเตะคู่ต่อสู้เอาไว้ เพื่อคู่ต่อสู้จะได้เสียหลัก แล้วเราจะได้ เลือกพินง่ายขึ้น ทำให้คู่ต่อสู้แพ้ได้ ต่อมาได้มีการฝึกต่อสู้ในหมู่ทหารด้วยการฝึกถีบเตะแล้วและก็เกิดนำการถีบเตะนั้นมาใช้เป็นศิลปะสำหรับการต่อสู้ จึงต้องให้มีผู้ที่จะคิดจะฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัว จากนั้นความรู้ดังกล่าวได้ถูกถ่ายทอดไปยังการแสดงการต่อสู้ตามงานเทศกาลต่าง ๆ ในผู้คนได้รับรู้จึงนำไปสู่การฝึกหัดมวยไทย จนถึงกับตั้งเป็นสำนักฝึก ดังนั้น มวยไทยจึงฝึกเพื่อไว้สำหรับสู้รบกับข้าศึก เพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัวจนต่อมาเมื่อการฝึกมวยไทยปรากฏชัดเจนขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 ในระยะต่อ ๆ มาเมื่อการสงครามกับเพื่อนบ้านได้ยุติลง มวยไทยจึงเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่คนไทยนิยมจัดการแข่งขันในงานเทศกาลประเพณีต่าง ๆ เพื่อชิงเงินรางวัลและความเป็นเลิศในชั้นเชิงแม่ไม้มวยไทย และพัฒนามาจนเป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่สร้างรายได้ให้กับนักมวยหลายต่อหลายคน ซึ่งการเข้ามาสู่การเป็นนักมวยของแต่ละคนนั้นก็เกิดจากเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน จากการศึกษาวิจัยเรื่องนักมวยไทย พบว่า การเริ่มเป็นนักมวยไทยจะมีนิสัยชอบการต่อสู้ มีความชอบในการชกมวยไทย ประกอบกับมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการมวยนอกจากนี้นักมวยไทยต้องเรียนรู้กระบวนการที่จะอยู่ในวงการหมัดมวย โดยเรียนรู้วิธีการฝึกซ้อม แม่ไม้มวยไทย เทคนิคต่าง ๆ ระเบียบวินัยในการอยู่ในค่ายมวย ตลอดจนกติกาและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ข้อปฏิบัติและข้อห้ามต่าง ๆ ในวงการมวยไทย ตลอดจนรายได้ที่จะได้รับ เพื่อหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว มวยไทยเป็นอาชีพที่สร้างรายได้กับนักมวยไทยหญิงและผู้ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ และส่งเสริมให้เป็นอาชีพที่ทัดเทียมอาชีพอื่นในสังคม (พูลสวัสดิ์ ปรีดา และ วราภรณ์ รุจิวัฒนกุล. 2544: 60-62) จะเห็นได้ว่าการต่อสู้ด้วยแม่ไม้มวยไทยนั้น เป็นเหตุผลที่เป็นที่ยอมรับและแพร่หลายในสังคมไทยปัจจุบันจนกลายเป็นความจริงที่ไปกำกับความคิด การกระทำ และส่งผลให้เขาประพาศิตินให้เขากลายเป็นบุคคลที่หลงใหลการต่อสู้ด้วยแม่ไม้มวยไทย และตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวย สำหรับความรู้และวาทกรรมที่ไปกำหนดวิธีปฏิบัติของความเป็นนักมวยไทยในบริบทช่วงหลังจากนักมวยเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยความรู้และวาทกรรมที่ไปกำหนด กำกับ ความคิดและการกระทำของนักมวยไทยเกิดขึ้นจากความจริงที่ได้ทำการศึกษาผ่านสถาบันและผู้เชี่ยวชาญทางมวยไทยดังต่อไปนี้ นักมวยต้องเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้แข็งแรง สมบูรณ์ และมีทักษะ ปัจจุบันในการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์การกีฬาและ การกีฬามวยไทยไม่เพียงแต่ศึกษาเฉพาะสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพที่ครอบคลุมประเด็นการปรับสภาวะของหลอดเลือดหัวใจ แต่มีการศึกษาถึงสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะที่รวมไปถึง ความยืดหยุ่นของร่างกาย ความแข็งแรง และความทนทานของกล้ามเนื้อ และเพื่อป้องกันการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ

รวมทั้งองค์ประกอบของร่างกาย สมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะจึงจะนำไปที่ทักษะการเคลื่อนไหวที่จำเป็นที่สุดในกีฬาที่ใช้สมรรถนะสูง การแข่งขันกีฬาทุกรูปแบบมักจะเกี่ยวข้องกับการมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์ และมีทักษะในการเคลื่อนไหว ดังนั้น สมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะจึงมีความสำคัญต่อนักมวยไทยเป็นอย่างยิ่ง นักมวยนั้นจะต้องมีร่างกายที่มีสมรรถภาพ หรือความสมบูรณ์ของร่างกายซึ่ง หมายถึง ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของนักมวย การเสริมสร้างสมรรถภาพของนักมวยได้มีข้อกำหนดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพร่างกายทั่วไป เพื่อเสริมสร้างความอดทนของกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว ความอ่อนตัวระบบหายใจ ระบบไหลเวียนโลหิตโดยมีองค์ประกอบสำคัญของการสร้างสมรรถภาพทางกาย จึงขึ้นอยู่กับรูปแบบ ความเข้มข้น ระยะเวลา และความถี่ของการออกกำลังกาย ตัวอย่างเช่น การบริหารกล้ามเนื้อท้อง มีข้อกำหนดเป็นแนวปฏิบัติไว้ว่า นักมวยต้องฝึกด้วยรูปแบบการนั่งยกเท้าและลำตัวเป็นรูปตัววีเกร็งกล้ามเนื้อท้อง นอกยกเข่าให้ได้ 45 องศาทุกนั้ง จากนั้นนอนหงายมือจับศีรษะด้านซ้ายทอยยกเท้าทั้งสองขึ้นลง (สมศักดิ์ ศิริอนันต์. 2541: 23) สำหรับการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายเฉพาะด้าน เป็นสมรรถภาพทางกายที่นักมวยจะต้องมีโดยเฉพาะเวลาเตรียมความพร้อมเพื่อที่จะทำการแข่งขัน เนื่องจากว่านักมวยเป็นกีฬาของการต่อสู้จึงต้องมีสมรรถภาพทางกายที่แตกต่างจากนักกีฬาประเภทอื่น ๆ หรือกีฬาอื่น ๆ การเสริมสร้างสมรรถภาพเฉพาะด้านเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการฝึกและการต่อสู้ให้มากยิ่งขึ้น มีข้อกำหนดเป็นแนวปฏิบัติไว้ว่า นักมวยต้องมีความแข็งแรง ความเร็ว ความรุนแรง (พลัง) ในการต่อสู้ ความอ่อนตัว และความอดทนของกล้ามเนื้อขา ลำตัว แขน ไหล่ และหน้าอก การสร้างสมรรถภาพทางกายของนักมวยการฝึกสมรรถภาพต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของรูปแบบ ความเข้มข้น ระยะเวลาและความถี่ของการออกกำลังกายและการฝึกฝน ข้อกำหนดดังกล่าวจึงนำไปสู่วิธีปฏิบัติการฝึกฝนสมรรถภาพทางกายของนักมวยไทย ตัวอย่างเช่น การสร้างความอดทน ความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อ นักมวยต้องออกกำลังกายด้วยรูปแบบของการวิ่ง โดยเลือกกระดกความเข้มข้น วิ่งช้า วิ่งเร็ว หรือวิ่งเยาะ วิ่งทน วิ่งวันละ 5 ถึง 10 กิโลเมตร นอกจากนั้นต้องกำหนดการฝึกว่าสัปดาห์หนึ่งฝึกกี่วันต่อสัปดาห์ วิ่งสัปดาห์ละ 4 วัน (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541: 483-484) ส่วนการเสริมสร้างความเร็ว นักมวยต้องฝึกฝนด้วยรูปแบบของการฝึกชกหมัดซ้าย ขวา เตะซ้ายขวา ตีเข่าซ้ายขวา ตีศอกซ้ายขวา ชกลม หลอกล่อคู่ต่อสู้ วิ่งเร็ว ด้วยระยะทาง 50 – 100 gเมตร โดยวิ่งทางตรงหรือวิ่งหลบเครื่องกีดขวาง จะเห็นได้ว่า ตำราเรื่อง การเสริมสร้างสมรรถภาพของนักกีฬามวยไทยเป็นความรู้ความจริงและนำไปสู่การปฏิบัติทางวาทกรรมเฉพาะในการออกกำลังกายและการฝึกฝนของนักมวยไทย และกลายเป็นข้อกำหนดของการออกกำลังกาย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า นักมวยต้องฝึกออกกำลังกายเพื่อให้มีสมรรถภาพทางกายต้องเฝ้าระวังตลอดเวลาด้วยความเข้มข้น ความถี่ และระยะเวลาที่เหมาะสมของแต่ละองค์ประกอบของการออก

กำลังกาย ยกตัวอย่างเช่น การออกกำลังกายของนักมวยเพื่อสมรรถภาพของความคล่องแคล่วว่องไว ความคล่องแคล่วว่องไวที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การเคลื่อนที่ของเท้า นักมวยต้องตรวจติดตามตลอดเวลาในรูปแบบการฝึกโดยการกระโดดเชือกในลักษณะต่าง ๆ การกระโดดเชือก เป็นกิจกรรมที่ทำได้ง่าย สะดวก และใช้พื้นที่น้อยสามารถฝึกในร่ม ในห้อง หรือบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้าน การกระโดดเชือกนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าเป็นชุดฝึก ก็สามารถฝึกกระโดดเชือกได้ (ดำรง กิจกุลศ. 2532 : 94) ได้กล่าวว่าการกระโดดเชือกนั้นจำเป็นสำหรับนักกีฬามวยมาก เนื่องจากนักกีฬามวยนั้นจะต้องเดินไปเดินมาเกือบตลอดเวลาที่ชก หรือเรียกว่า “เดินฟุตเวิร์ก” นั่นเอง การกระโดดเชือก จะช่วยให้มีการฟุตเวิร์กที่ดีได้ และตรวจติดตามความเข้มข้น การกระโดดเชือก ควรเริ่มต้นด้วยความเร็วประมาณ 70 – 80 ครั้งต่อนาที เมื่อสามารถกระโดดได้คล่องดีแล้ว จึงค่อยเพิ่มความเร็วให้มากขึ้น ลักษณะของการกระโดดเชือก ในระยะแรก ๆ อาจกระโดดเพียง 20 นาที แล้วพัก 10 – 15 วินาที ทำอย่างนี้เป็นระยะ ๆ นักมวยต้องเฝ้าระวังตนเองในการฝึกซึ่งการระวังตนเองเช่นนี้ถือได้ว่าเป็นวิธีการฝึกที่ถูกต้อง นั่นคือเป็นเครื่องมือของ อำนาจทางวินัย การเฝ้าระวังการทำงานอย่างต่อเนื่องในการออกกำลังกายของบุคคลกลายเป็นเทคนิคทางวินัยที่ควบคุมบุคคล Foucault (1980: 155) อธิบายว่าการเฝ้าระวังเช่นนี้เป็นวิธีการที่ดีเลิศนั่นคือ มีการใช้อำนาจอย่างต่อเนื่อง เพราะสิ่งที่ต้องทำทั้งหมดคือการจ้องมองเพื่อตรวจสอบว่าบุคคลเอาใจใส่ตนเอง บุคคลแต่ละคนจึงต้องดูแลตรวจสอบเฝ้าระวัง และควบคุมตนเอง

นักมวยต้องมีทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทย ปัจจุบันความรู้ที่ได้จากการวิจัยทางวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นความรู้ที่เป็นการยืนยันและเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนว่า สมรรถภาพของนักกีฬาเป็นสิ่งสำคัญสมรรถภาพของนักกีฬาต้องมีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ ความรู้ดังกล่าวจึงนำไปสู่แนวปฏิบัติสำหรับนักกีฬาซึ่งเป็นความจริงที่ว่านักกีฬาต้องออกกำลังกายเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์พร้อมสำหรับการแข่งขัน ดังนั้นสมรรถภาพของนักกีฬาจึงมีความสัมพันธ์กับสุขภาพแต่สำหรับนักกีฬาที่ต้องใช้ทักษะนั้นสมรรถภาพของนักกีฬาจึงไม่เพียงแค่สัมพันธ์กับสุขภาพเท่านั้นแต่ยังครอบคลุมสัมพันธ์ไปยังประเด็นเรื่องสมรรถภาพของร่างกายที่ต้องมีความยืดหยุ่น ความคล่องแคล่วว่องไว ในการเคลื่อนไหวและพลังความแข็งแรง ความอ่อนตัว และความอดทนของกล้ามเนื้อรวมทั้งองค์ประกอบต่าง ๆ ของร่างกายกลายเป็นสมรรถภาพที่ครอบคลุมไปยังทักษะการเคลื่อนไหวที่จำเป็นสำหรับนักกีฬาที่ใช้สมรรถนะสูงอย่างเช่น มวยไทย ความรู้ว่าสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะการเคลื่อนไหวดังกล่าวจึงกลายมาเป็นวาทกรรมและเป็นแนวของการฝึกทักษะเพื่อแข่งกีฬา สำหรับมวยไทยนั้นเป็นการแข่งขันที่นักมวยต้องใช้ทักษะมวยไทยต่าง ๆ ว่าจริง ๆ แล้วนั้นนักมวยควรปฏิบัติอย่างไรเพื่อสร้างทักษะการเคลื่อนไหว ความรู้ส่วนใหญ่เรื่องการทักษะมวยไทยจึงมีอำนาจครอบงำวิธีปฏิบัติเพื่อสร้างนักมวยไทยให้เป็นผู้ที่มีทักษะมวยไทยและได้มีพัฒนาขึ้นตามความรู้ดังกล่าวจากการศึกษาของ

(สมศักดิ์ ศิริอนันต์. 2541, โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541, นอง สิทธิหล่อ และคณะ. 2551 และจรรยา แก่นวงศ์คำ. 2530) มีหลักฐานเป็นที่แน่ชัดและเป็นที่ประจักษ์ที่นำไปสู่วิธีปฏิบัติเพื่อสร้างสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะ จากการเขียนเป็นตำราไว้ในหัวข้อหลักเบื้องต้นในการฝึกทักษะมวยไทย ความจริงดังกล่าวบ่งชี้ว่า การเป็นนักมวยไทยที่มีฝีมือดีนั้นนักมวยต้องมีทักษะมวยไทย และมีการกำหนดหลักการไว้สำหรับเป็นแนวปฏิบัติว่า การฝึกฝนทักษะมวยไทยนั้นประกอบด้วย การตั้งท่าชกหรือการการตั้งท่าจดมวย ทักษะนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการแข่งขันชกมวย นักมวยต้องตั้งท่าให้ถูกต้องตามหลักการหากตั้งท่าผิดก็จะนำไปสู่การออกอาวุธในการใช้หมัด เท้า เข่า ศอกได้ดี นักมวยต้องคำนึงถึงการทรงตัว ความรัดกุม ความคล่องแคล่วว่องไว องค์ประกอบการฝึกของนักมวยขึ้นอยู่กับลักษณะของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ตั้งท่าการจดมวยซ้าย และการจดมวยขวาจะแตกต่างกัน ประกอบไปด้วยการวางเท้า นักมวยต้องปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติว่านักมวยต้องยืนในลักษณะเท้าหน้า เท้าตามโดยมีช่องขา หน้า หลังและซ้าย ขวาวางเท้าทั้งสองให้ห่างกันพอสมควร เท้าที่ไม่ถนัดไว้ข้างหน้า ยืนด้วยปลายเท้า เขาจะต้องยืดตรง จะยืดและย่อเขาได้เพียงเล็กน้อย ลำตัวตั้งตรงและเฉียงไปตามแนวของเท้าหน้าและเท้าตาม แขนยกมือด้วยแขนทั้งสองข้างให้ท่อนแขนขวาแนบกับลำตัว แขนซ้ายห่างจากลำตัวพองามกำหมัดหลวม ๆ ส่วนศีรษะ ก้มหน้าเก็บคางไว้ใกล้ ๆ กับไหล่สายตาชำเรื้องมองไปข้างหน้า เป้าหมายบริเวณหน้าอกทั้งหมด และสำหรับทักษะการเคลื่อนไหวเท้าเป็นความจริงที่ว่่านักมวยที่ประสบความสำเร็จการเคลื่อนที่เท้านั้นถือว่าเป็นสิ่งสำคัญนักมวยตั้งเคลื่อนที่ในการรุกหรือการถอย ความรู้เรื่องการเคลื่อนที่สำหรับการชกมวยไทยจึงนำไปสู่แนวทางปฏิบัติสำหรับนักมวยเพื่อเปลี่ยนตำแหน่งที่ยืนเดิมไปในทิศทางต่าง ๆ ในขณะต่อสู้ มีวิธีปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับและเป็นความจริงว่า วิธีปฏิบัติแบ่งออกเป็น การเคลื่อนเท้าหน้า เท้าหลังตาม หากนักมวยต้องการเคลื่อนที่ไปที่ใดที่หนึ่งก็อาศัยหลักเท้าไหนอยู่ใกล้เคลื่อนเท้านั้นไปก่อน คือ ใช้เท้าหน้าเคลื่อนไปแล้วเคลื่อนเท้าหลังตาม และการถอยต้องถอยด้วยเท้าหลัง และเท้าหน้าตาม ส่วนการรุกเท้าสลับและการถอยเท้าสลับ หรือการเคลื่อนที่แบบสลับข้างซ้ายขวา วิธีปฏิบัติของนักมวยในขณะที่ตั้งท่าอยู่ในท่าจดมวยโดยเท้าหน้า เท้าตาม ก็ให้ยกเท้าหน้าตั้งเข่าขึ้นสูงติดกับศอกหน้า ก้าววางเท้าไปข้างหน้าแล้วยกเข่าหลัง สลับท่าจดมวยมาเป็นอีกด้านหนึ่ง วางเท้าหลังไปข้างหน้า สลับกันไปเรื่อย ๆ การเคลื่อนที่ในลักษณะนี้เรียกว่า “การย่างสามขุม” เมื่อความรู้กลายเป็นความจริงที่ว่่านักมวยต้องมีทักษะพื้นฐานของการชกมวยซึ่งก็คือ ทักษะการเคลื่อนไหว ฉะนั้น สมรรถภาพของนักมวยจึงสัมพันธ์กับทักษะของการเคลื่อนไหว นักมวยต้องมีกำลังขาที่แข็งแรง ความทนทานของระบบหายใจ วิธีปฏิบัติ นักมวยต้องฝึกฝนโดยเลือกรูปแบบของการฝึกด้วยการวิ่ง ความหนักของการฝึกวิ่งด้วยระยะทาง 5 – 10 กิโลเมตร โดยใช้ความนานในการฝึก 30 นาที (นอง สิทธิหล่อ และคณะ. 2551: 121-122) ดังนั้น จึงยืนยันเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนว่า ความรู้เรื่องการฝึกฝนทักษะพื้นฐานในการชกมวยไทยนั้นเป็นอำนาจครอบงำที่ไปกำหนดรูปแบบ

เฉพาะของวิธีปฏิบัติสำหรับนักมวย และในการฝึกฝนทักษะในขั้นต่อไปและการที่จะเป็นนักมวยที่เก่งได้นั้นการฝึกทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทยถือเป็นสิ่งที่สำคัญ นักมวยต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดและจะเป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกการออกอาวุธมวยไทยในขั้นต่อไปเพราะการเคลื่อนที่จะมีความเกี่ยวเนื่องกับทักษะขั้นต่าง ๆ สามารถประสานสัมพันธ์เป็นแบบแผนอันเดียวกัน การที่นักมวยมีทักษะพื้นฐานของการเคลื่อนที่ได้ดีแล้วจะทำให้ นักมวยมีความคล่องตัว รวดเร็วและใช้การออกอาวุธมวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อนักมวยต้องมีทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทยแล้วลำดับต่อไปนักมวยจะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะการใช้อาวุธมวยไทยซึ่งจะได้กล่าวในลำดับต่อไป

นักมวยต้องออกอาวุธมวยไทยในการใช้หมัด เท้า เข่า ศอกสำหรับการต่อสู้บนเวที ความรู้เรื่องกีฬามวยไทยนั้นเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนแล้วว่า หมายถึง กิจกรรมการเคลื่อนไหวชนิดหนึ่ง ที่ใช้อวัยวะเกือบทุกส่วนของร่างกาย อันได้แก่ การใช้หมัด เท้า เข่า ศอก เป็นศิลปะในการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว การฝึกซ้อมและการออกกำลังกายและพัฒนาเป็นการแข่งขันเพื่อหวังผลตอบแทนเป็นเงินรางวัล เป็นการแข่งขันต่อสู้กันบนเวทีที่ต้องใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแทนอาวุธอย่างอื่น เพราะฉะนั้นนักมวยจึงต้องเป็นผู้มีทักษะการใช้หมัด เท้า เข่าและศอก ดังนั้นสมรรถภาพของนักมวยจึงสัมพันธ์กับทักษะการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ตัวอย่างเช่น นักมวยต้องมีสมรรถภาพของกล้ามเนื้อไหล่และแขนที่แข็งแรง มีความคล่องแคล่วว่องไวและความเร็วที่สัมพันธ์กับทักษะการใช้หมัดซึ่งการใช้หมัดก็มีวิธีการต่าง ๆ คือ การใช้หมัดชกนำโดยมีเป้าหมายในการชกบริเวณใบหน้าคู่ต่อสู้ หรือคาง ลำตัวหรือช่องท้อง และยังสามารถใช้หมัดในการป้องกันการชกจากคู่ต่อสู้ และยังสามารถใช้หมัดปัดให้หมัดของคู่ต่อสู้พลาดเป้าหมาย นอกจากนี้ยังมีวิธีการใช้หมัดตามหรือหมัดชกตาม การใช้หมัดเหวี่ยงและการใช้หมัดเสยหรือนักมวยต้องมีสมรรถภาพความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ความหนักหน่วง ความคล่องแคล่วว่องไวที่สัมพันธ์กับทักษะการใช้เข่ามีทั้งการใช้เข่าโหน เข่าตี เข่าลา เข่าลอย และทักษะการใช้เท้าถีบ เตะตรง เตะเฉียง เตะตัด เตะกลับหลัง นักมวยจำเป็นต้องเลือกรูปแบบการฝึกซึ่งเป็นข้อกำหนดแนวปฏิบัติไว้ว่า ต้องฝึกด้วยการกระโดดเขย่งย่อ การดึงข้อ การเล่นลูกเหล็ก การเตะเป้า การเตะกระสอบ การตีเข้าเป้า ท้องคู่ การเตะเป้าท้องคู่ และการเล่นคานเหล็ก ฉะนั้น ความรู้ดังกล่าวจึงเป็นความจริงเกิดเป็นแนวปฏิบัติที่นำไปสู่การฝึกฝนของนักมวย ตัวอย่างเช่น นักมวยต้องมีสมรรถภาพความแข็งแรงกล้ามเนื้อไหล่และแขนวิธีการฝึกด้วยรูปแบบของการชกกระสอบเป็นวินาทีสวมนวม 16 ออนซ์ จับเวลา 30 นาที พัก 15 วินาทีเป็นเวลา 3 ยก 3 นาที วันละ 3 ยก หรือชกลม และการซ้อมคู่จึงไปกำกับให้นักมวยต้องฝึก นอกจากนี้ นักมวยต้องมีสมรรถภาพความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ความหนักหน่วง และความคล่องว่องไวที่สัมพันธ์กับการใช้เข่าวิธีการฝึกที่ไปกำกับกับการฝึกของนักมวย ๆ จึงเลือกรูปแบบการฝึกตีเข้าเป้า ท้องคู่ ด้วยความหนักของการฝึก 2 ยก ๆ ละ 5 นาที โดยฝึกนานอยู่ที่ 10 นาที หรือจับกระสอบตีเข้า จับคอกคู่ฝึกตีเข้าหรือการจับเชือกตี ตัวอย่างเช่น นอกจากนี้ นักมวยจำเป็นต้องมีสมรรถภาพความ

แข็งแรงทนทานของกล้ามเนื้อคอและแขนที่สัมพันธ์กับทักษะการออกอาวุธด้วยการใช้ศอกดี ศอกตัด ศอกกัด ศอกฟ่ง ศอกกระทุ้ง และศอกกลับซึ่งนักมวยต้องเลือกรูปแบบการฝึกด้วยการตีลมด้วยศอกท่าต่าง ๆ การตีศอกกระสอบ การตีศอกใส่เป้าหมาย และการตีศอกใส่คู่ หรือการเลือกรูปแบบการฝึกด้วยการจับคู่ปล้ำ รัต พัด เหวี่ยง เป็นที่ชัดเจนว่าความรู้เกี่ยวกับการออกอาวุธมวยไทยกลายเป็นวาทกรรมที่นำไปสู่วิธีปฏิบัติหรือวิธีการฝึกฝนสำหรับนักมวยเพื่อให้เป็นผู้มีสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะเพื่อใช้ในการแข่งขัน ซึ่งเป็นรูปแบบของการฝึกทักษะมวยไทย จากนั้นจึงเพิ่มความเข้มข้นจำนวนครั้งหรือการทำซ้ำ และระยะเวลาที่กำหนดของการฝึก นักมวยจึงต้องปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติที่กำหนดไว้ นักมวยจึงฝึกฝนให้เป็นไปตามแนวปฏิบัติของการใช้ทักษะมวยไทย การใช้หมัด เท้า เข่า ศอก จากตำราเรื่องศิลปะมวยไทย (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541: 495) ในตำรานี้ได้ระบุถึงการฝึกฝนร่างกายที่สัมพันธ์กับทักษะ ซึ่งได้กำหนดวิธีปฏิบัติเป็นการเฉพาะในการฝึกฝนร่างกายที่เรียกว่าข้อกำหนดของการฝึกฝนทักษะมวยไทย ดังนั้น จึงยืนยันเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนว่าความรู้เรื่องการฝึกฝนในการออกอาวุธมวยไทยเป็นความรู้ที่ไปกำหนดรูปแบบเฉพาะของวิธีปฏิบัติสำหรับนักมวย

นักมวยต้องเป็นผู้มีทักษะการรุก การรับและการแก้ทางมวย ความรู้เกี่ยวกับมวยไทยในเรื่องทักษะการรุก รับ และการแก้ทางมวย เป็นความจริงที่ปรากฏอย่างชัดเจนในตำราเกี่ยวกับวิชามวยไทย หรือตำราการฝึกมวยไทย และถูกกำหนดให้กลายเป็นแนวปฏิบัติสำหรับการเป็นนักมวย นักมวยต้องมีทักษะการรุกและการรับเพื่อให้การชกมวยมีประสิทธิภาพสูงสุด ทักษะการรุกและการรับเป็นการนำทักษะการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก มาประกอบกันเพื่อให้การเข้ารุกโจมตีคู่ต่อสู้ นักมวยต้องมีทักษะการก้าวย่าง การหลอกล่อหลบหลีก การปิดป้อง และการเข้าทำจริง เช่น นักมวยอาจใช้หมัดชกหน้าเพื่อเป็นการเปิดทางแล้วใช้เท้าเตะตามผลสมผสานกันเป็นไม้มวย นักมวยจึงต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้ได้ตามแนวปฏิบัติโดยทั่วไปนั้นในวงการมวยไทยซึ่งเป็นความจริงว่า ทักษะการรุกหรือไม่รุกนั้นมีหลักปฏิบัติตั้งแต่การรุกจังหวะเดียวขึ้นไปจนการรุกไม่จำกัดจำนวน แต่เป็นที่นิยมคือ การรุกหนึ่งจังหวะ สองจังหวะ สามจังหวะ ส่วนการรุกสี่จังหวะ และห้าจังหวะหรือมากกว่านี้ นักมวยยังต้องฝึกปฏิบัติด้วยความเข้มข้น ตัวอย่าง หลักปฏิบัติการรุกหรือไม่รุกในรูปแบบหนึ่งจังหวะ คือ การรุกเข้าไปแล้วใช้ไม้มวยเพียงอย่างเดียว จังหวะเดียว ตัวอย่างเช่น นักมวยต้องชกด้วยหมัดขวา เตะขวา โยนเข่าขวา หรือด้านที่ นักมวยถนัดที่สุด มวยลักษณะนี้จะเรียกว่า มวยรุกจังหวะเดียว ส่วนมากจะใช้ในโอกาสที่มองเห็นเป้าหมายที่เหมาะสมพอที่จะพิชิตคู่ต่อสู้ได้โดยทันที หรือสำหรับ การรุกแบบสองจังหวะหรือไม่รุกสองจังหวะ นักมวยจะรุกคู่ต่อสู้ด้วยการรุกเข้าไปใช้ไม้มวยสองจังหวะ โดยจังหวะที่หนึ่งเป็นนักมวยต้องหลอกให้คู่ต่อสู้เสียหลัก หรือเปิดช่องว่างแล้วรีบตามใช้ไม้รุกจริงในจังหวะที่สอง ต้องตามกันไปอย่างรวดเร็ว เรียกแนวปฏิบัตินี้ว่าไม่รุกหรือการรุกสองจังหวะ (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541: 219 -221) สำหรับทักษะการรับ ความรู้เกี่ยวกับทักษะการรับหรือไม่มวยรับนั้น เป็นการนำเอาหลักวิชาไม้มวยต่าง

ๆ นักมวยต้องออกอาวุธโดยการใช้หมัด ใช้เท้า ใช้เข่า ใช้ศอกเป็นและนำทักษะมวยไทยมาประกอบเข้าด้วยกันกับการรุกหรือไม้มวยรับซึ่งเป็นทักษะตัวตนของนักมวยไทยต้องมี นักมวยต้องมีความว่องไว ความคล่องแคล่วในการออกจังหวะการรับเพื่อแก้ไขการโจมตีของคู่ต่อสู้หรือฝ่ายรุก โดยทั่วไปแล้ว นักมวยที่ใช้ไม้มวยรับหรือการรับจะใช้สำหรับแก้มวยจังหวะเดียวกัน หรือแก้ที่จังหวะที่ละไม่ สำหรับแนวปฏิบัติของนักมวยในการรับหรือแก้การเตะ แก้การถีบและแก้การใช้ศอก ซึ่งในความจริงของการชกมวยนั้น นักมวยจะไม่ได้ชกหรือเตะกันเพียงจังหวะเดียวแต่จะรุกกันเป็นชุด ตัวอย่างเช่น นักมวยต้องตอยน้ำ ตเตะตาม แล้วเข้าตาม หรือตอยน้ำ ตอยตาม เข้า แล้วก็เข้าตาม ซึ่งสำหรับหลักปฏิบัติของนักมวยในการรับหรือไม้มวยรับหรือการรับมวยของคู่ต่อสู้ มีวิธีปฏิบัติเริ่มจากรับการตอย รับการเตะ รับการถีบ รับการเข้า และรับการศอก นักมวยต้องมีทักษะการถอย ถอยเป็น หลบหลีก ปิดป้อง และตอบโต้ ด้วยไม้มวยหรือทักษะมวยไทยต่าง ๆ นักมวยต้องหลอกล่อด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อให้คู่ต่อสู้หลงกลหรือเข้าใจผิดไม่ให้คู่ต่อสู้จับทางได้ ซึ่งการหลอกล่อก็ต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบ หลอกล่อด้วยสายตา ด้วยศีรษะ ด้วยการเคลื่อนไหวลำตัว ด้วยเท้า การถอยให้พ้นระยะ การโยกตัวหรือเอนตัวให้พ้นระยะ การหลบหลีก ด้วยวิธีการเอนหลังก้มตัวไปข้างซ้ายขวาหรือด้านหน้า การบิดให้คู่ต่อสู้เบี่ยงเบนออกไป การปิดป้อง ด้วยการใช้เข่าปิดป้องท้อง หรือบริเวณลำตัว การใช้ศอกและเข่าปิดป้องบริเวณหน้าอก ในขณะที่ปิดป้องนักมวยก็ต้องอยู่ในท่าที่สามารถตอบโต้คู่ต่อสู้ได้ทันที (โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. 2541: 234 -235) ดังนั้นจึงยืนยันได้ว่าความรู้การฝึกฝนทักษะการรุกและการรับได้ถูกสร้างขึ้นจนกลายเป็นวาทกรรมที่นำไปสู่แนวปฏิบัติหรือวิธีปฏิบัติของนักมวย

นักมวยต้องมีทักษะแม่ไม้และลูกไม้มวยไทย ความรู้ส่วนใหญ่เรื่องสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะแม่ไม้และลูกไม้มวยไทยอาศัยงานวิจัยทางการกีฬามวยไทยที่มีอำนาจครอบคลุมขอบเขตของสมรรถภาพ วิธีปฏิบัติเพื่อสร้างสมรรถภาพได้พัฒนาขึ้นตามความรู้ดังกล่าวได้กลายเป็นวาทกรรมสำหรับการปฏิบัติและปฏิบัติเพื่อสร้างสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะการฝึกสมรรถภาพจึงไม่ต่างจากวาทกรรมอื่น ๆ ในสังคมสมัยใหม่ซึ่งความรู้ส่วนใหญ่เกิดการสังสมประสบการณ์ การวิจัยที่เป็นรูปธรรม งานวิจัยและงานตำราวิชาการมีหลักฐานแน่ชัดที่เชื่อมโยงสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะแม่ไม้และลูกไม้มวยไทย (อาทิเช่น นอง สิทธิหล่อ และคณะ, 2551; ด้วยเหตุนี้ความรู้ดังกล่าวจึงเป็นความจริงที่ไปกำหนดรูปแบบของการจัดโปรแกรมการฝึกทักษะแม่ไม้และลูกไม้มวยไทยเพื่อทักษะที่ถูกต้องของความเป็นนักมวยไทย ความรู้มวยไทยยังมีอิทธิพลต่อการกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนเกี่ยวกับมวยไทย เป็นต้นว่า ตำราศิลปะมวยไทยชั้นสูง ตามหลักสูตร มวยไทย 1 มวยไทย 2 ของวิทยาลัยพลศึกษาและมวยไทยชั้นสูง โปรแกรมวิทยาศาสตร์การกีฬาของสถาบันราชภัฏ และของกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (สมศักดิ์ สิริอนันต์. 2541) เรื่องหลักการหรือแนวทางการฝึกศิลปะแม่ไม้และลูกไม้มวยไทย แนวทางของสมศักดิ์ สิริอนันต์เป็นไปตาม

หลักการพื้นฐานโดยทั่วไป คือ การนำทักษะการใช้อาวุธหมัด เท้า เข่า ศอก มารวมเป็นกระบวนการเพื่อ การป้องกันและกระทำคู่ต่อสู้ แต่ละแม่ไม้จะใช้แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความถนัดของนักมวยและ เป็นไปตามองค์ประกอบของการฝึกแม่ไม้มวยไทยแบ่งออกเป็น 15 รูปแบบได้แก่ การรัดบวงใน รับวง นอก ศอกวงนอก ศอกวงใน ต่อยคางหมัดต่ำ หมัดซ้ายเสยคาง รับชกด้วยถีบ รับเตะด้วยศอก จะเข้ ฟาดทาง ถองโคนขา บิดขาจับตีเข่าที่น่อง รับเตะด้วยถีบ บัดหมัดชกตอบที่ตา รับชก- รับเตะ-รับถอง และโน้มคอตีเข่า และมีการออกแบบวิธีการฝึกให้นักมวยต้องเรียนรู้และฝึกให้ได้ตามข้อกำหนดของการฝึกจะประกอบไปด้วย รูปแบบ ความเข้มข้น ระยะเวลาและความถี่ของการฝึกฝน (สมศักดิ์ ศิริ อนันต์. 2541: 87-94) และสำหรับการแจกลูกไม้ต่างๆ นักมวยต้องมีการเคลื่อนไหวที่องอาจมีจังหวะ มีการล่อหลอกและชูขวัญอาวุธมวยที่ออกไป ต้องมีเป้าหมายและจุดประสงค์แน่นอน มีการต่อสู้ ระยะไกล (วงนอก) และระยะประชิด (วงใน) และมีที่เด็ดที่ขาดในการพิชิตคู่ต่อสู้ เพื่อเป็นบรรทัดฐาน ของการฝึก (วิธีการฝึกทักษะ) กับนักมวย ซึ่งนักมวยจะต้องเฝ้าระวังตนเองในการฝึกให้เป็นไปตาม บรรทัดฐานเพื่อจะได้เป็นผู้มีทักษะมวยไทย การสร้างตัวตนของนักมวยให้เป็นนักมวยผู้ที่มีทักษะอาวุธ มวยไทย ดังนั้น การฝึกทักษะอาวุธมวยไทยมันเป็นตัวตนของคน ๆ หนึ่งที่เขาฝึกจากความจริงว่า ถ้า เขาออกอาวุธเป็นไม่ว่าจะเป็นการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ด้วยการชก การเตะ ถีบ ต่อย ตีเข่า และการใช้ ศอก ที่ว่องไว แม่นยำ มีความหนักหน่วงรุนแรง และถ้าเขามีร่างกายส่วนต่าง ๆ แข็งแรง (การฝึกใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ตามลูกไม้ แม่ไม้เพื่อให้เกิดพิษสงที่ดีที่สุด) ตัวอย่างเช่น ในการฝึกจังหวะและความ แม่นยำในการใช้ไม้มวยไทยนักมวยต้องเลือกรูปแบบการฝึกด้วยการเตะเป้า ความหนักของการฝึกจะ ฝึกครั้งละ 3 ยก ๆ ละ 5 นาทีความนานในการฝึก 15 นาที ในขณะที่เพิ่มความคล่องแคล่วว่องไวใน การใช้แม่ไม้มวยไทยนักมวยต้องฝึกด้วยการชกกลม ด้วยความหนักของการฝึกครั้งละ 1 ยก ๆ ละ 5 นาที ความนานในการฝึก 5 นาที ดังนั้นจึงยืนยันได้ว่าความรู้ว่าด้วยการฝึกฝนทักษะแม่ไม้และลูกไม้ มวยไทยได้ถูกสร้างขึ้นจนกลายเป็นวาทกรรมที่นำไปสู่แนวปฏิบัติหรือวิถีปฏิบัติของนักมวย

นักมวยต้องอดทนต่อการควบคุมอาหารและลดน้ำหนัก ในวงการมวยไทยความรู้เรื่อง การลดน้ำหนักและการควบคุมอาหารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักมวย นักมวยต้องทำน้ำหนักเพื่อให้เกิด ความได้เปรียบเสียเปรียบในเรื่องรูปร่าง เพราะนักมวยที่คุมน้ำหนักได้ดีทั้งที่รูปร่างใหญ่โต จะได้เปรียบ กว่านักมวยที่ไม่คุมน้ำหนักตัว ความจริงบอกว่าเมื่อขึ้นชกบนเวทีเมื่อมีการปะทะหรือกดรัดพาดเหยียง คนที่รูปร่างใหญ่โตที่คุมน้ำหนักจะได้เปรียบจึงเป็นที่ยอมรับกันในวงการมวยว่านักมวยทุกคนต้อง คุมน้ำหนักตัวนักมวยบางคนจากน้ำหนักตัวธรรมดาปกติต้องลดลงให้ได้ 5 – 10 กิโลกรัม เพื่อจะ ได้เป็นคนรูปร่างใหญ่แต่น้ำหนักตัวน้อย ความจริงอันนี้จึงนำไปสู่แนวปฏิบัติสำหรับนักมวยโดยมีข้อ กำหนดให้นักมวยต้องปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการคุมน้ำหนักตัวโดยนักมวยต้องปฏิบัติตาม ได้แก่ การ ลดน้ำหนักตัวด้วยการควบคุมอาหาร โดยเลือกอาหารประเภทโปรตีน งดรับประทานอาหารที่ทำให้

น้ำหนักตัวขึ้นเร็ว และต้องจัดระบบการรับประทานอาหาร ตัวอย่างเช่น การลดจำนวนมื้ออาหารที่รับประทานเป็นปกติวันละ 3 มื้อลดเหลือ มื้อเช้า มื้อเย็น หรือมื้อกลางวันกับมื้อเย็นหรืออาจสลับมื้ออาหาร อย่างเช่น รับประทานอาหารตอนเช้าและตอนเย็นงดอาหาร นักมวยต้องเรียนรู้ว่าอาหารจำพวกใดจะทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น ความรู้บอกไว้ว่า อาหารจำพวกน้ำจะทำให้น้ำหนักตัวขึ้นไวจึงต้องลดการดื่มน้ำ นอกจากนี้ การลดน้ำหนักด้วยการออกกำลังกาย การลดน้ำหนักด้วยวิธีอบตัว การลดน้ำหนักด้วยการอดน้ำ และการลดน้ำหนักด้วยการนวด (นง สิริทิหล่อและคณะ. 2552: 192-193) จะเห็นได้ว่าวิธีปฏิบัติเหล่านี้เป็นข้อปฏิบัติที่ไปกำกับความคิดของนักมวย นักมวยต้องมีน้ำหนักเป็นไปตามเกณฑ์ของรุ่นที่ชก และเพื่อความได้เปรียบในการแข่งขันต่อสู้บนเวทีซึ่งเป็นความจริงที่ปฏิบัติกันโดยทั่วไปในวงการมวยไทยว่าการลดน้ำหนักของนักมวยนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักมวยไทย การลดน้ำหนักและการควบคุมอาหารเป็นความจริงที่เกิดขึ้นนำไปสู่การปฏิบัติของนักมวย จากตำราศิลปะมวยไทยชั้นสูงของสมศักดิ์ ศิริอนันต์ (2541) กล่าวว่า การลดน้ำหนักนั้นเป็นของคู่กันกับนักมวย เพราะการแข่งขันชกมวยใช้น้ำหนักเป็นเกณฑ์ในการแบ่งรุ่นคนตัวใหญ่แต่น้ำหนักน้อยย่อมจะได้เปรียบในการแข่งขัน เป็นความจริงว่านักมวยต้องปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกต้องในการลดน้ำหนักให้ถูกวิธีการลดน้ำหนักกระทำได้โดยควบคุมอาหารบริโภคให้มีพลังงานน้อยกว่าความต้องการของร่างกายเพื่อให้ร่างกายสลายไขมันส่วนเกินที่สะสมอยู่มาใช้เป็นพลังงานแทนส่วนที่ขาดจากอาหาร และนักมวยต้องออกกำลังกายควบคู่กันไป การออกกำลังกายจะทำให้ร่างกายใช้พลังงานมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ไขมันในร่างกายถูกสลายเป็นพลังงานน้ำหนักก็จะลด และในส่วนความรู้ว่าด้วยการควบคุมอาหารสำหรับนักมวยนักมวยทุกคนจะต้องรับรู้ว่าจะรับประทานอาหารประเภทใด จำพวกใดจึงจะให้ น้ำหนักตัวขึ้นน้อยหรืออาหารจำพวกไหนถึงจะทำให้ น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้ว่าด้วยการต้องมวยต้องลดน้ำหนักและควบคุมอาหารเพื่อให้อยู่ในรุ่นที่ชกเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นกลายมาเป็นวาทกรรมหลักที่นำไปสู่แนวปฏิบัติหรือวิธีการให้นักมวยต้องปฏิบัติเพื่อให้เป็นนักมวยที่สามารถชกบนเวทีได้

ดังนั้น จึงเป็นการยืนยันให้เห็นว่าความรู้คืออำนาจครอบงำความเป็นนักมวยโดยผ่านวาทกรรมตามหลักวิชามวยไทยหรือศาสตร์ของมวยไทยซึ่งนำไปสู่ข้อกำหนดของการออกกำลังกายและการฝึกฝนร่างกายจนกลายเป็นวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องความรู้จึงกลายเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้อำนาจ และวาทกรรมหลักที่เป็นระบบของการฝึกฝนมวยไทยซึ่งเป็นลักษณะบังคับอย่างมาก เราแสดงให้เห็นแล้วว่าวิธีปฏิบัติในการสร้างสมรรถภาพที่สัมพันธ์กับทักษะของนักมวยได้มาจากความรู้ตามหลักศาสตร์ของมวยไทยและวิทยาศาสตร์การกีฬาเรื่องร่างกายที่แข็งแรง ลำดับต่อไป ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำงานความรู้ทางการกีฬามวยไทยกับอำนาจทางวินัยสร้างความจริงของกีฬามวยไทยที่นำไปสู่แนวทางปฏิบัติของการออกกำลังกาย การฝึกฝนร่างกาย และการฝึกซ้อมตามข้อกำหนดที่

ถูกต้องและสามารถใช้ประโยชน์จากร่างกาย และเปลี่ยนแปลงนักมวยไทยให้เป็นเป้าหมายของอำนาจความรู้ได้อย่างไรในส่วนที่ 3

ส่วนที่ 3 เทคโนโลยีของอำนาจ (Technology of Power)

สำหรับในส่วนที่ 3 ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการทำงานของอำนาจความรู้ทางการสร้างความจริงของกีฬามวยไทยที่นำไปสู่แนวทางปฏิบัติของการออกกำลังกาย การฝึกฝนร่างกาย และการฝึกซ้อมตามข้อกำหนดที่ถูกต้องและสามารถใช้ประโยชน์จากร่างกาย และเปลี่ยนแปลงนักมวยไทยให้เป็นเป้าหมายของอำนาจความรู้ได้อย่างไร เราจึงต้องทำการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบว่าอำนาจความรู้ ควบคุมวิธีปฏิบัติไปยังร่างกายของนักมวยแต่ละคนโดยผ่านผลของวาทกรรมตามหลักวิทยาศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยมวยไทยหรือไม่นั้น เราต้องวิเคราะห์ผ่านการทำงานของเทคโนโลยีของอำนาจเพื่อให้เห็นว่าร่างกายนักมวยไทยถูกอำนาจวินัยวินัยสร้างให้เป็นตัวตนของความนักมวยไทย (ร่างกายที่อ่อนแอและง่าย) ได้อย่างไร โดยการใช้แนวคิดเทคโนโลยีของอำนาจมาเป็นเครื่องมือตรวจสอบ เราทราบแล้วว่า ความรู้ทางการกีฬามวยไทยเกิดขึ้นมาจากการสร้างวาทกรรมร่างกายที่แข็งแรงไม่เจ็บป่วย โดยมุ่งเน้นที่การฝึกฝนร่างกายของนักมวยไทยเพื่อแสดงให้เห็นว่าวิธีปฏิบัติเชิงวาทกรรมในกีฬามวยไทยถูกกำหนดรูปแบบโดยเทคโนโลยีของอำนาจซึ่งกำหนดพฤติกรรมของนักมวยไทย และทำให้นักมวยไทยตกอยู่ภายใต้เป้าหมายหรือการครอบงำ เทคนิคทางวินัยเป็นเครื่องมือช่วยสร้างร่างกายของนักมวยไทยให้มีสมรรถภาพที่แข็งแรง และยังช่วยสร้างร่างกายได้หลากหลายรูปแบบ (เช่น อ้วน ผอม สวย เป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิง มีกล้ามเนื้อ และผอมแห้ง) การใช้เทคนิคทางวินัยช่วยสร้างบุคคลต่างๆ กัน และนำไปสู่การรวบรวมเป็นความรู้รายบุคคล ดังนั้น กระบวนการสร้างความจริงที่เชื่อได้ว่าความเป็นนักมวยไทยนั้นเกิดจากวาทกรรมหลักที่ว่า นักมวยเชื่อว่าการชกมวยเป็นอาชีพเนื่องจากประสบการณ์จากการศึกษาต่ำ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวงการมวยตั้งแต่เด็ก ๆ การชอบการต่อสู้ด้วยแม่ไม้มวยไทย นักมวยต้องมีสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ นักมวยต้องมีทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทย นักมวยต้องออกอาวุธมวยไทยในการใช้หมัด เท้า เข่า ศอกสำหรับการต่อสู้บนเวที นักมวยต้องเป็นผู้มีทักษะการรุก การรับและการแก้ทางมวย นักมวยต้องมีทักษะแม่ไม้มวยไทย นักมวยต้องอดทนต่อการควบคุมอาหารและลดน้ำหนัก วาทกรรมดังกล่าวอาศัยเครื่องมือทั้ง 3 รูปแบบช่วยในการปรับเปลี่ยนนักกีฬาให้เป็นเป้าหมายของความรู้ (Heikkala, 1993: 401) ซึ่งได้แก่เทคโนโลยีของอำนาจทางวินัยที่สำคัญ 3 รูปแบบ ได้แก่ การสังเกตการณ์เป็นระดับชั้น (Hierarchical observation) การประเมินตัดสินเพื่อสร้างความเป็นปกติ (Normalizing judgment) และการทดสอบซึ่งรูปแบบที่ 3 จะเกิดขึ้นได้ก็เนื่องจากการใช้ 2 รูปแบบแรกมารวมกันเครื่องมือทั้ง 3 รูปแบบช่วย ในการเปลี่ยนแปลงนักมวยไทยให้กลายเป็นเป้าหมายของความรู้

1. การสังเกตการณ์ที่เป็นระดับชั้น (Hierarchical observation) รูปแบบนี้เกี่ยวข้องกับการควบคุมแหล่งที่อยู่ของบุคคลและการสร้างงานโดยผ่านการจัดพื้นที่หรือสถาปัตยกรรมหรือ การจัดระบบเวลา (เช่น ตารางเวลาที่แน่นอน) และใช้การฝึกเป็นระดับชั้น ซ้ำๆ อย่างเป็นระบบเพื่อช่วยในการสร้างร่างกายที่ว่องไวและทนทานแต่มีประสิทธิภาพ Debra Shogan (1999: 19) อธิบายว่าเทคนิคเหล่านี้เหมาะกับการกีฬา และแสดงให้เห็นว่าแรงผลักดันเชิงควบคุมอย่างเป็นระดับชั้นของอำนาจสมัยใหม่เป็นสิ่งสำคัญ เช่นกัน สำหรับกีฬาที่ใช้สมรรถนะสูงอย่าง เช่น มวยไทย จะสื่อความหมายถึงการถูกจับจองด้วยอำนาจ การสร้างเครื่องมือขึ้นมาเพื่อใช้ในการสังเกตการณ์ซึ่งจะทำให้อำนาจนั้นสัมฤทธิ์ผล และเป็นเครื่องมือในการบีบบังคับให้ผู้คนตกอยู่ใต้อำนาจ และสามารถมองเห็นได้ตลอดเวลา มีการเปลี่ยนผลัดยามสำรวจสอดส่องโดยเป็นลำดับการทำงานของอำนาจถูกใช้ผ่านการสำรวจสอดส่องมันจึงมีลักษณะเป็นเครื่องมือหรือกลไกที่ใช้ในการผลิตอำนาจ และใช้ในการจัดวางบุคคลให้อยู่ภายใต้การสำรวจสอดส่องอย่างถาวรหรือต่อเนื่อง สำหรับตัวอย่างของการใช้เครื่องมืออำนาจทางวินัยในการสังเกตการณ์ตามระดับชั้น จะเห็นได้ว่า นักมวยต้องการฝึกความทนทานของระบบหายใจ และความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ นักมวยจะต้องเฝ้าระวังตลอดเวลากับการเลือกรูปแบบของการฝึก ความเข้มข้น ความถี่ และระยะเวลาที่เหมาะสมขององค์ประกอบของการออกกำลังกาย คือ ต้องเลือกรูปแบบของการออกกำลังกายด้วยการวิ่งทนระยะไกลด้วยความเข้มข้นหรือความหนักของการฝึก 30 นาที วิ่งเป็นระยะทาง 5 – 10 กิโลเมตร หรือนักมวยต้องมีความเร็ว ความว่องไว เขาจึงต้องเลือกการวิ่งแบบระยะสั้น 50 – 100 เมตร ความเข้มข้น 30 นาที พูโกต์ (1991: 170) อธิบายว่าการเฝ้าระวังตนเองเช่นนี้เป็นวิธีการฝึกที่ถูกต้อง นั่นคือเป็นเครื่องมือของอำนาจทางวินัย การเฝ้าระวังการทำงานอย่างต่อเนื่องในการออกกำลังกายของบุคคลกลายเป็นเทคนิคทางวินัยที่ควบคุมบุคคล การเฝ้าระวังจึงเป็นสิ่งที่ดีเพราะสิ่งที่ต้องทำทั้งหมดคือการจ้องมองเพื่อตรวจสอบว่าบุคคลเอาใจใส่ตนเอง นอกจากการเฝ้าระวังความเข้มข้นในการออกกำลังกายแล้ว ข้อกำหนดของการออกกำลังกายของนักมวยยังรวมถึงอัตราก้าวหน้าหรือการออกกำลังกายที่มีปริมาณเพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น ผู้ฝึกสอนอาจให้ผู้ที่มีสภาพร่างกายไม่แข็งแรงทำการฝึกเพิ่มเติม ฝึกทักษะสำหรับผู้ที่ยังขาดทักษะ และการฝึกแบบลงโทษสำหรับผู้ที่ย่ำแย่ สำหรับกรณีของการฝึกนักมวยไทยฝึกซ้อมเตรียมชกเพื่อการแข่งขัน นักมวยต้องเฝ้าระวังการฝึกซ้อมของตนเองโดยการฝึกเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้มากขึ้นกว่าการฝึกซ้อมประจำวัน รวมทั้งการเพิ่มการฝึกกระโดดเชือกในแบบเร่งความเร็วของการกระโดด และเพิ่มระยะเวลา และเพิ่มการวิ่ง แบบระยะทางไกลหรือการกำหนดเวลาเข้ามาในโปรแกรมการฝึกปกติ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าเครื่องมือเทคโนโลยีของอำนาจในการสังเกตการณ์ที่เป็นระดับชั้นจึงเป็นการยืนยันและแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างความสามารถในการสังเกตกับอำนาจโดยอำนาจไปกำกับกำหนดรูปแบบโดยเทคโนโลยีของอำนาจซึ่งกำหนดพฤติกรรมของนักมวยไทยและทำให้นักมวยไทยตก

อยู่ภายใต้เป้าหมายหรือการครอบงำ เทคนิคทางวินัยจึงเป็นเครื่องมือช่วยสร้างร่างกายของนักมวยไทย ให้มีสมรรถภาพที่แข็งแกร่ง การใช้เทคนิคทางวินัยช่วยสร้างบุคคลต่างๆ กัน และนำไปสู่การรวบรวมเป็น ความรู้รายบุคคล

2. การประเมินตัดสินเพื่อสร้างความเป็นปกติ (Normalizing judgment) เป็นการ ประเมินที่มักประกอบด้วยรูปแบบการลงโทษ ตั้งแต่การลงโทษทางกายสถานเบาไปจนถึงการถอดถอน ขึ้นปานกลาง และการทำให้ยับยั้งชั่งใจ (Foucault. 1991: 178) การลงโทษเหล่านี้มุ่งกระตุ้นให้ บุคคลมีความต้องการอย่างน้อยที่สุดเพื่ออยู่ในเกณฑ์บรรทัดฐาน แต่ฟูโกต์กล่าวว่าพฤติกรรมที่ต้อง ลงโทษมักจะหลีกเลี่ยงแต่มักจะเป็นการให้ได้รางวัลแทนการลงโทษ การประเมินตัดสินสำหรับสำหรับผู้ที่ เกียจคร้านมักจะกระตุ้นด้วยการได้รับรางวัลในลักษณะเดียวกับผู้ที่ขยันมากกว่าการถูกกระตุ้นด้วย ความกลัวหรือการลงโทษ เทคนิคการสร้างบรรทัดฐานจึงเป็น ‘ระบบแบบคู่’ คือ การให้รางวัล การ ลงโทษ ฟูโกต์มองว่านี่คือระบบการลงโทษแบบหนึ่งที่ทำให้กระทำต่อมนุษย์เพื่อควบคุมพฤติกรรมของเขา วินัยไม่ใช่แค่เพียงการปฏิบัติผ่านการลงโทษเท่านั้น ยังต้องสร้างวินัยผ่านความพึงพอใจ ด้วยการให้ รางวัลและสิทธิพิเศษ ในสังคมสมัยใหม่เป็นสังคมที่พยายามสร้างวินัยให้เกิดประสิทธิภาพ โดยผ่าน การประเมินที่เรียกว่า กระบวนการสร้างความเป็นปกติหรือการสร้างบรรทัดฐานด้วยการสอบผ่าน เกณฑ์ที่ตั้งไว้ สิ่งสำคัญของเป้าหมายของการลงโทษไม่ได้อยู่ที่การกดขี่ กวาดล้าง แต่อยู่ที่การดูแลการ เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์ปกติ Heikkala. (1993) อธิบายว่าใน การแข่งขันกีฬา การควบคุมจากภายนอก โดยผู้มีอำนาจเป็นเพียงครึ่งหนึ่งของเรื่องราวทางการกีฬา กีฬาไม่ใช่แรงงานที่ถูกบังคับ แต่ต้องอาศัย ความสมัครใจเป็นอย่างมากเป็นเรื่องที่สำคัญความตั้งใจที่จะทำให้ดีขึ้นต้องอาศัยความรู้สึกอย่างแรง กล้าที่เกิดจากภายในซึ่งต้องการวินัยและการปฏิบัติตามเพื่อการฝึกฝนที่จำเป็นต่อการบรรลุเป้าหมาย ที่พึงปรารถนา การเฝ้ามองของผู้มีอำนาจภายนอกประกอบกับความรู้สึกไม่ดีที่เกิดขึ้นภายในเป็นสิ่ง คอยกระตุ้นเตือนว่าเมื่อใดก็ตามที่กระทำภารกิจที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม หรือไม่บรรลุตามตารางการฝึก ประจำวันอย่างเพียงพอความรู้สึกไม่ดีเช่นนี้เป็นผลจากเทคนิคการสร้างบรรทัดฐาน และเป็นเครื่องมือ การควบคุมทั้งภายในและภายนอก (Heikkala.1993: 401) ยืนยันว่าการประเมินตัดสินเพื่อสร้าง บรรทัดฐานเป็น‘หนึ่งในบรรดาเครื่องมือที่สำคัญของเทคโนโลยีของอำนาจ แต่มิได้หมายความว่า การ สร้างบรรทัดฐานคล้ายกับการสร้างสิ่งที่เหมือนต้นแบบหรือการทำสำเนา ฟูโกต์ (1991) อธิบายว่า จริงๆ แล้วอำนาจเพื่อการสร้างบรรทัดฐาน เป็นการกำหนดลักษณะเป็นรายบุคคลโดยสามารถวัด ช่องว่าง เพื่อประเมินระดับที่กำหนดความสามารถเฉพาะ และแสดงถึงความแตกต่างที่เป็นประโยชน์ โดยปรับให้เหมาะสมเป็นรายบุคคล อำนาจเพื่อการสร้างบรรทัดฐานเป็นการกำหนดลักษณะที่เป็นเอก พันธ์ แต่จำแนกเป็นรายบุคคลโดยสามารถวัดช่องว่าง เพื่อประเมินระดับ กำหนดความสามารถเฉพาะ และแสดงถึงความแตกต่างที่เป็นประโยชน์โดยปรับให้เหมาะสมเป็นรายบุคคล วิธีการที่ได้ผลที่สุดใน

การจำแนกรายบุคคลคือการใช้ วิธีทดสอบ (Foucault, 1991: 184) เพื่อวัด จำแนกประเภท จำแนก ความแตกต่าง ลงโทษให้รางวัล บันทึกสถิติ และทำให้บุคคลมีคุณสมบัติเหมาะสมนี้คือเหตุผลที่ว่าใน กลไกทางวินัยทั้งหลายนั้น มีการทดสอบที่เป็นระบบอย่างมาก ยกตัวอย่าง การทดสอบความเร็วของ นักมวยด้วยการวิ่งเป็นระยะทาง 50 เมตร การทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อด้วยการยืนกระโดด ไกล และการแข่งกีฬาอาจถือได้ว่าเป็นรูปแบบการทดสอบ เช่น ในการแข่งวิ่งระยะสั้น 100 เมตร ความสามารถของผู้เข้าแข่งขันแต่ละรายจะวัดด้วยเวลาและตำแหน่ง มอบรางวัลแก่ผู้ชนะเลิศ บันทึก สถิติ และลักษณะส่วนบุคคลที่ต่างกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการทดสอบสมรรถภาพของนักมวย กลายเป็นส่วนหนึ่งของเทคนิคทางวินัยและสามารถจำแนกระดับความสามารถของนักมวย สามารถ มองเห็นได้สำหรับการจ้องมองให้เป็นไปตามบรรทัดฐาน นักมวยที่ออกกำลังกายที่แสดงให้เห็น สมรรถภาพทางกายที่บกพร่องหลักการทดสอบจะกลายเป็นเป้าหมายของอำนาจทางวินัย ฟูโกต์ อธิบายว่า การรายงานผลโดยละเอียดทำให้สามารถมองเห็นร่างกายได้มากขึ้นเพื่อจับจ้องทางวินัย นอกจากนี้ผลการทดสอบทำให้ง่ายต่อการติดตามความก้าวหน้าของบุคคลจากบันทึกดังกล่าว ดังนั้น จากผลการทดสอบสมรรถภาพของนักมวยและข้อกำหนดของการออกกำลังกายและการฝึกฝน นักมวยอาจเหมือนกันผู้ป่วยและในฐานะผู้ป่วยผู้นั้น อาจถูกอธิบาย ประเมิน วัด เปรียบเทียบกับ นักมวยคนอื่นและต้องได้รับการฝึกหรือแก้ไขให้ถูกต้อง ถูกจำแนก และทำให้เป็นบรรทัดฐาน

3. การตรวจสอบ (examination) ในเครื่องมือที่สามของอำนาจเชิงวินัยนั้น สำหรับ เทคโนโลยีของการตรวจสอบนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลถูกครอบงำกำกับผ่านเครื่องมือจากเทคนิค สองประการ คือ การสังเกตการณ์ที่เป็นลำดับขั้น และการประเมินตัดสินเพื่อสร้างบรรทัดฐานโดยการ ตรวจสอบนี้จะเป็นการจับจ้องให้เป็นปกติ ซึ่งสามารถวัด จำแนกประเภท จำแนกความแตกต่าง ลงโทษ ให้รางวัล บันทึกสถิติ และทำให้บุคคลมีคุณสมบัติเหมาะสมและตัดสินความถูกต้องได้ด้วยการ ตรวจสอบที่เป็นระบบ ยกตัวอย่างเช่น การตรวจสอบความเป็นนักมวยที่สามารถวัดได้จากผลการชก มวยด้วยการตัดสินว่าชนะหรือแพ้ จำแนกประเภทตามน้ำหนักรุ่น จำแนกตามความแตกต่างของระดับ มาตรฐานของการชกเวทีระดับงานวัด เวทีระดับจังหวัดหรือสนามระดับภูธร และเวทีมาตรฐาน อาทิ เช่น สนามมวยเวทีราชดำเนิน ไปจนถึงระดับชาติหรือนานาชาติ นอกจากนี้นักมวยยังถูกตรวจสอบด้วย ผลของรางวัลจากการแข่งขัน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ อาจถือได้ว่าเป็นรูปแบบการตรวจสอบ และเป็นการ ตรวจสอบลักษณะส่วนบุคคลที่ต่างกันการจ้องมองเพื่อทำให้เป็นปกติ (normalizing gaze) เช่น นักมวยบางคนถนัดขวา นักมวยบางคนถนัดซ้าย การตรวจสอบจึงเป็นการจ้องมองเพื่อยกระดับเป็น ความรู้ต้องผ่านกลไกการตรวจสอบหรือผลการตรวจสอบ การตรวจสอบจึงเป็นเทคนิคทางวินัยที่ใช้กัน แพร่หลาย และการรวบรวมบันทึกและประวัติช่วยพัฒนาการตรวจสอบในปัจจุบันและทำให้แต่ละ บุคคลกลายเป็นผลลัพธ์และเป้าหมายของอำนาจ จะเห็นได้ว่าการทำงานของอำนาจโดยใช้เทคนิค

เชิงวินัยผ่านเครื่องมือทั้งสามรูปแบบ จึงเหมาะสมอย่างยิ่งกับการออกกำลังกายและฝึกของนักกีฬามวย ซึ่งถือว่าเป็นกีฬาที่มีสมรรถนะสูง

ดังนั้น ภายใต้ระบอบของความจริงอำนาจสามารถปฏิบัติต่อร่างกายของคนได้ โดยผ่านเทคนิควิธีของอำนาจ (Technology of Power) ที่ไปกำกับร่างกายให้อยู่ภายใต้ปฏิบัติการของเทคนิคอำนาจ เช่น นักมวยไทยถูกนี้รียนมาว่าต้องเป็นนักกีฬาที่มีร่างกายแข็งแรง ต้องฝึกร่างกายของตนเองอย่างหนัก เพื่อการต่อสู้และการใช้ประโยชน์ ดังนั้น นักมวยไทยจึงจำเป็นต้องฝึกร่างกายของตนเองอย่างหนัก “อาชีพนักมวยไทยเป็นอาชีพที่เจ็บตัวใช้ร่างกายเปลือง ต้องฝึกฝนเป็นเวลานานกว่าจะขึ้นชกจึงต้องมีการฝึกซ้อมตามกำหนดตารางการฝึกเป็นเวลา เข้าต้องตื่นตีห้า ออกวิ่งจนถึง 7 โมงเช้า จากนั้นบ่าย 3 โมงเย็นนักมวยทุกคนต้องลงซ้อมมวยในค่ายลงนวมซ้อม ต้องควบคุมน้ำหนักด้วยการลดอาหารประเภทแป้งและไขมัน” (จิราพร แก้วศรีงาม, 2547: 70) เมื่อมีการฝึกซ้อมอย่างหนักเป็นผลกระทบมาจากอำนาจบนร่างกายของนักกีฬามวยไทยจากนั้นก็เริ่มมองเห็นเทคโนโลยีของอำนาจมากระทำกับนักกีฬามวยไทย ผ่านกำหนดการฝึก หรือผ่านความรู้ของกีฬามวยไทย ซึ่งล้วนแต่เป็นเทคโนโลยีของอำนาจที่มองไม่เห็นชัดเจน เพราะมองเห็นได้ก็ต่อเมื่อทำกับร่างกายของมนุษย์ ผู้ที่กลายเป็นเพียงวัตถุของอำนาจ (object of power) ในขณะที่เทคโนโลยีของอำนาจกระทำกับเรา ตัวเราก็ไม่ต่างจากหุ่นที่ใครจะเอาไปทำอะไรก็ได้ จนทำให้ร่างกายของเขากลายเป็นร่างกายที่ว่อนอ่อนสอได้ง่าย (Docile Bodies) การกลายเป็นร่างกายที่ว่อนอ่อนสอได้ง่าย เกิดจากการรับเอาความคิดหรือความหมายหนึ่งว่าเป็นจริง โดยยอมให้ความคิดนั้นเข้ามายึดโยงเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายและจิตใจตนเอง จนความคิดดังกล่าวมีอำนาจบังคับตัวเองโดยไม่รู้ตัว ดังนั้น อำนาจ ความรู้จึงมีบทบาทในการครอบงำร่างกาย และส่งผลให้ร่างกายของคนเป็นร่างกายที่เชื่อเชื่อ ว่อนอ่อนสอได้ง่าย จนดูเหมือนอยู่ภายใต้อำนาจการครอบงำอย่างสิ้นเชิง ฟูโกต์จึงเปรียบเทียบอำนาจที่ไปบงการร่างกายเป็นเหมือนภาพตัวแทนของปฏิบัติการของอำนาจในลักษณะที่เป็นอำนาจทางวินัย จะเห็นได้ว่าอำนาจทางวินัยที่มีเทคนิควิธีเฉพาะซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ของการครอบงำและการใช้อำนาจได้เข้าคืบคลานไปควบคุมผู้คน ความคิด พื้นที่ เวลา เทคโนโลยี และร่างกายของมนุษย์แพร่กระจายและครอบคลุมชีวิตทางสังคมเพื่อประสิทธิภาพในการใช้งาน และการควบคุมทางการเมืองไปพร้อม ๆ กัน เพื่อช่วยสร้างสังคมที่มีระเบียบวินัย ร่างกายที่สยบยอมและมีระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดจะมีประสิทธิภาพในทางการกีฬามวยไทย เป็นร่างกายที่เหมาะสมและพร้อมใช้ในการขึ้นชก อำนาจทางวินัยจึงกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสร้างความเป็นนักกีฬามวยไทย ร่างกายจึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับทางการเมือง เพราะความสัมพันธ์เชิงอำนาจมีอำนาจเหนือร่างกาย ใช้ร่างกายกำหนดตำแหน่งร่างกาย ฝึกร่างกาย และทรมานร่างกาย บังคับให้ร่างกายปฏิบัติการกิจ ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนพร้อมทั้งแสดงกิริยาท่าทาง ภายในบริบทของกีฬา เนื่องจากจุดสนใจ หลักในกีฬา คือ ร่างกาย และลักษณะ

ของร่างกาย ซึ่งไม่ได้หมายความว่าไม่เกี่ยวข้องกับจิตใจ แต่ร่างกายเป็นโครงร่างสัญลักษณ์ที่เด่นชัดที่สุดและเป็นเครื่องมือสำคัญของกิจกรรมทางการกีฬา อำนาจได้แฝงเข้าไปหรือถูกใช้อยู่ในร่างกายที่เห็นได้ชัดที่สุด คือ นักกีฬามวยไทย ซึ่งตัวนักมวยเองจะต้องฝึกร่างกายของเขาให้มีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์อยู่เสมอ การทำงานแบบนี้จึงเป็นการสร้างร่างกายทางสังคม อำนาจเชิงวินัย จึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับกีฬา มวยไทยจึงเป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่าง อำนาจทางวินัย และร่างกาย หรือเรียกว่า ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่อยู่เหนือร่างกาย ร่างกายจึงเป็นเป้าหมายการทำงานของอำนาจ ดังนั้น ในบริบทการกีฬาเป้าหมายของอำนาจจึงมุ่งไปที่ตัวร่างกายของนักกีฬาซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ และเป็นเป้าหมายของอำนาจ โดยการกำหนดรูปแบบและการฝึกร่างกาย มุ่งให้นักกีฬาแต่ละคนมีการควบคุมร่างกายของตนมากขึ้น ร่างกายที่อ่อนแอหรือร่างกายที่มีระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดจึงเหมาะสมอย่างยิ่งกับนักมวยไทยเป็นร่างกายที่มีความสามารถใช้ประโยชน์ มีประสิทธิภาพในทางกีฬามวย บทบาทหน้าที่หลักของอำนาจด้านระเบียบวินัยคือ อบรมสั่งสอน มากกว่าเลือกและเกณฑ์หรือ อบรมสั่งสอนเพื่อเกณฑ์และเลือก ระเบียบวินัยสร้างบุคคลเป็นเทคนิคเฉพาะของอำนาจที่ถือว่าบุคคลเป็นทั้งผู้ถูกกระทำและเป็นเครื่องมือของการใช้อำนาจ (Foucault. 1979: 170) การพยายามตอบคำถามที่ว่า อำนาจทำงานด้วยวิธีการและเครื่องมืออย่างไร ดังนั้น ข้อควรระวังประการสุดท้ายในเรื่องผลกระทบเชิงความรู้ที่เกิดจากการใช้อำนาจ อำนาจสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความรู้ ในการหมุนเวียนของอำนาจ จำเป็นต้องผลิตวาทกรรมในรูปของความรู้แบบต่าง ๆ ออกมาหมุนเวียนในสังคม ดังนั้น กลไกของอำนาจในการสร้างความรู้จึงมักผูกติดอยู่กับ การผลิตเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพเพื่อใช้ในการรวบรวมและก่อร่างสร้างความรู้ เครื่องมือเหล่านี้ได้แก่ วิธีการในการสังเกตการณ์ เทคนิคในการบันทึก ลงทะเบียน กระบวนการในการสืบค้นและวิจัย และเครื่องมือในการควบคุม ดังนั้น ปฏิบัติการของอำนาจประการสุดท้ายจึงก่อให้เกิดการแพร่กระจายของกลไก การสร้างความรู้หรือการสร้างพื้นที่ให้ ความรู้สามารถเกิดขึ้นมาได้ เมื่อเราอธิบายให้เข้าใจถึงอำนาจทำงานอย่างไร ด้วยวิธีและเครื่องมืออะไร ต่อไปเป็นการอธิบายถึงผลที่เกิดขึ้นจากการใช้อำนาจ อำนาจทางวินัยจึงเป็นการสร้างรูปแบบของการใช้อำนาจที่เป็นรูปธรรมชัดเจนอันเป็นเครื่องมือเพื่อ การครอบงำร่างกาย การใช้อำนาจที่ทำงานโดยอาศัยอำนาจเชิงวินัยและด้วยเครื่องมือทั้งสามเครื่องมือของเทคนิคเชิงวินัย ทำให้เข้าใจรูปแบบของการใช้อำนาจ ซึ่งอำนาจจะทำงานโดยการปรับแต่งร่างกายของบุคคลให้เป็นระเบียบทางสังคม การปรับแต่งร่างกายเช่นนี้กระทำโดยการปฏิบัติทางวินัยที่สร้างบรรทัดฐานของบุคคลเป็นร่างกายที่อ่อนแอหรือร่างกายที่มีประโยชน์ ดังนั้น ลำดับต่อไปจะเป็นการตรวจสอบว่า “ร่างกายนักมวย ถูกสร้างวินัยให้เป็นร่างกายที่สยบยอมได้อย่างไร” ในบริบทของกิจกรรมการฝึกร่างกายของนักมวยไทย ร่างกายที่สยบยอม ตามคำอธิบายของฟูโกต์ (1991) ร่างกายซึ่งเป็นวัตถุแห่งการศึกษา และเป้าหมายของอำนาจ ถูกสร้างขึ้นในยุคคลาสสิกแต่การปฏิบัติทางวินัยช่วงศตวรรษที่ 18 ได้เพิ่มระดับการ

ควบคุมร่างกายเหนือร่างกายของแต่ละบุคคล ได้แก่ ประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวและโครงสร้างภายในของร่างกาย กิจกรรมทางกายของบุคคลถูกควบคุมตลอดเวลา การควบคุมอย่างเข้มงวดเช่นนี้ทำได้โดยใช้ 'วินัย' ที่ฟูโกต์อธิบายว่าเป็นวิธีการที่แพร่หลายมากขึ้นในการใช้อำนาจเหนือร่างกายของบุคคล ในสังคมปัจจุบัน การใช้แนวคิดร่างกายที่วุ่นวายน้อยกว่าเพื่อแสดงให้เห็นว่าร่างกายถูกจัดการอย่างไร รวมทั้งวิธีการที่ได้ผลเพื่อควบคุมทางวินัย กล่าวคือ 'ร่างกายวุ่นวายน้อยกว่าจนสามารถถูกควบคุมใช้ประโยชน์ เปลี่ยนแปลง และปรับปรุงได้' (Foucault. 1991: 136) เมื่อร่างกายวุ่นวายน้อยกว่าร่างกายจะมีประโยชน์เพราะถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องมือของเทคโนโลยีการครอบงำ

ส่วนที่ 4: ตัวตน (self) ความเป็นนักมวยไทยที่สยบยอม

ในส่วนนี้ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นว่าความเป็นนักมวยไทยนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรและวาทกรรมร่างกายที่แข็งแรง ร่างกายที่มีสมรรถภาพและร่างกายที่มีทักษะสูงได้กลายมาเป็นวาทกรรมหลักที่นำไปสู่วิธีปฏิบัติของความเป็นนักมวยไทยได้อย่างไร ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำว่า "ความเป็นนักมวยไทย" ฟูโกต์ได้ทำการศึกษาและทำความเข้าใจว่าคนเรานั้นสร้างความรู้เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ได้อย่างไรตลอดช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ และความรู้เช่นนั้นกลายมาเป็นตัวกำหนดรูปแบบประสบการณ์ของการเป็นมนุษย์ได้อย่างไร ความรู้เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์นั้นเกิดจากสิ่งที่ฟูโกต์ได้ทำการวิเคราะห์และเรียกว่าวิธีดังกล่าวว่า "วิธีการสร้างให้บุคคลกลายเป็นเสมือนวัตถุ" (modes of objectification) ได้แก่ ศาสตร์ต่าง ๆ อาทิเช่น การแพทย์ เศรษฐศาสตร์ การศึกษา ชีววิทยา จิตวิทยา และการกีฬา หรือการสร้างความหมายหรือประเด็นขึ้นมาเป็นตัวหรือเป็นสัญลักษณ์ตายตัว (object) จนคนเรายอมรับเพราะเชื่อว่าเป็นความจริง (อานันท์ กายจนพันธุ์. 2555: 106) ซึ่งทำให้บุคคลกลายเป็นเสมือนวัตถุผ่านการสร้างวาทกรรมเกี่ยวกับข้อเท็จจริงด้วยวิธีการจำแนกตามหลักวิชาการ (scientific classification) และการปฏิบัติการแบ่งแยก (dividing practices) ซึ่งเป็นการแบ่งแยกภายในตัวบุคคลหรือแยกบุคคลออกจากคนอื่นโดยการสร้างการแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มคน อาทิเช่น แบ่งแยกออกเป็นคนบ้า คนเสียสติ อาชญากรและพลเมืองดีที่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือคนสุขภาพดี หรือคนที่ออกกำลังกาย หรือนักกีฬา และคนที่เจ็บป่วย คนแข็งแรงและคนอ่อนแอ บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้จึงถูกจัดจำแนก จัดระเบียบวินัย และสร้างมาตรฐานให้กับบุคคล ดังนั้น ความเป็นนักมวยไทยจึงกลายเป็นการสร้างขึ้นจากศาสตร์ทางการกีฬาด้วยการสร้างความหมายหรือสร้างประเด็นขึ้นมากำหนดอันลักษณ์ให้กับนักมวยด้วยการแบ่งแยกว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่ต้องมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ต้องออกกำลังกายหรือนักกีฬาจนคนทั่วไปยอมรับเพราะเชื่อว่าเป็นจริงเมื่อคนเราเชื่อเช่นนั้นการที่บุคคล ๆ หนึ่งต้องการที่จะเป็นนักมวยเขาต้องรู้ตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าเขาต้องมีร่างกายแข็งแรงและต้องออกกำลังกาย วิธีการสร้างให้เป็นเสมือนวัตถุด้วยการจัดจำแนก และ

แบ่งแยกวิธีปฏิบัติจึงถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบของเทคโนโลยีแห่งอำนาจ (Technology of power) เพราะว่าเป็นตัวไปกำหนดพฤติกรรมของบุคคลทำให้บุคคลตกอยู่ภายใต้เป้าหมายหรือการครอบงำ (Foucault. 1983: 208) แล้ววิธีการดังกล่าวนี้ทำงานอย่างไรจึงสร้างให้บุคคลตกอยู่ภายใต้เป้าหมายและการครอบงำของความรู้ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องอธิบายให้เข้าใจถึงวิธีการดังกล่าวแสดงได้ดังต่อไปนี้ วิธีการแรก การจำแนกตามหลักวิชาการ วิธีการนี้จะเกี่ยวข้องกับการสร้างวิธีการที่เฉพาะเจาะจงผลกระทบที่เกิดขึ้นทำให้บุคคลกลายเป็นผู้ถูกกระทำ(subject) โดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เช่น การทดสอบเชอร์ปัวญญาเพื่อจำแนกระดับสติปัญญาแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อให้สามารถจำแนกผู้กระทำได้ว่าเป็นคนมีสติปัญญาดีหรือไม่ดี ซึ่งการจำแนกนี้มีหลากหลายตัวอย่างเช่น ร่างกายภายใต้การจ้องมองของแพทย์ร่างกายจะกลายเป็นกลไกเหมือนเครื่องจักร นั่นคือเป็นเสมือนวัตถุของการศึกษาภายใต้ระบบความจริงทางการแพทย์ ฉะนั้นผลกระทบของอำนาจความรู้ส่งผลให้เกิดการสร้างผู้ป่วย เช่น ผู้ป่วยโรคหืด โรคเบาหวาน โรคลมชัก ซึ่งวิธีการนี้สามารถนำมาเชื่อมโยงหรือเป็นการแสดงภาพแทนให้เห็นถึงผลกระทบของอำนาจที่มีต่อการกีฬาได้ เช่น ร่างกายที่แข็งแรงของนักกีฬาภายใต้การกำกับด้วยการฝึกฝน การฝึกซ้อมหรือการออกกำลังกายที่อยู่ภายใต้ระบบความเป็นจริงทางการกีฬาผลกระทบของอำนาจดังกล่าวส่งผลให้เกิดการสร้างนักกีฬาซึ่งคนเป็นนักกีฬานั้นต้องมีร่างกายแข็งแรง เป็นต้น และสำหรับการสร้างบุคคลให้เป็นเสมือนวัตถุ วิธีที่สอง การปฏิบัติการแย่งแยก การจัดจำแนกตามหลักวิชาการเป็นการทำงานของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยการสร้างสถาบันที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงพยาบาล คลินิก โรงเรียน ค่ายมวย วิธีการนี้จะแบ่งผู้กระทำออกเป็นประเภทต่าง ๆ เช่น เป็นคนบ้าและคนวิกลจริต คนป่วยและคนสุขภาพดี ซึ่งเป็นการแบ่งแยกโครงสร้างทางสังคมระหว่างความผิดปกติกับความปกติ ความรู้แบบนี้จะช่วยสร้างการแบ่งแยกวิธีปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกันจะแสดงถึงการจำกัดขอบเขต การแยกออก และการควบคุมประชากรบางกลุ่มเมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับกีฬามวยไทยจะพบว่า “ความเป็นนักมวยไทย” จะถูกแบ่งแยกกว่าเป็นคนที่มียุทธศาสตร์ร่างกายแข็งแรง ใครไม่แข็งแรงก็ไม่สามารถที่จะมาเป็นนักมวยไทยซึ่งความเป็นมวยไทยนี้ก็จะถูกแบ่งแยกออกจากกีฬาประเภทอื่น ๆ ซึ่งไม่เหมือนกับกีฬาฟุตบอล โดยถูกจัดจำแนกเป็นกีฬาประเภทการต่อสู้ที่ต้องใช้ร่างกายในการเคลื่อนไหว เพราะฉะนั้นความเป็นนักมวยไทยคือ ร่างกายต้องแข็งแรง อยู่เสมอ และร่างกายที่แข็งแรงยังผูกโยงกับว่าวาทกรรมการออกกำลังกายและการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ นอกจากนี้ความเป็นนักมวยไทยยังถูกแบ่งแยกวิธีปฏิบัติต้องจำกัดพื้นที่ในการฝึกฝน ฝึกซ้อม ถูกกำหนดขอบเขตให้ฝึกอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ในบริบทเฉพาะ นั่นคือ ค่ายมวย วิธีปฏิบัติเพื่อการแบ่งแยกจึงเป็นการแบ่งแยกทางสังคมและพื้นที่ ควบคุมบุคคล การแบ่งแยกวิธีปฏิบัติเช่นนี้ก่อให้เกิดผลกระทบและสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง นักมวยกับค่ายมวย นักมวยกับผู้จัดการค่าย นักมวยกับครูฝึกสอน นักมวยกับอุปกรณ์การฝึกซ้อม นักมวยกับนักมวยด้วยกัน นักมวยกับสนามมวย

ความเป็นนักมวยไทยจึงเป็นเสมือนวัตถุของความรู้ทางการกีฬา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความรู้เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์จึงเป็นรูปแบบของอำนาจที่ทำการจำแนกบุคคล การสร้างให้มนุษย์กลายเป็นบุคคล (subject) พุโกต์พยายามชี้ให้เห็นว่าความเป็นบุคคลไม่ได้เป็นสิ่งที่มีความแน่นอนตายตัวหรือเกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ หรือเป็นไปตามชื่อที่ถูกกำหนด และไม่ได้เกิดขึ้นมาเองตามตัวตนของบุคคล หรือคุณสมบัติของตัวเขา แต่ความเป็นนักมวยไทยถูกสร้างขึ้นจากเครือข่ายประวัติศาสตร์ วาทกรรมที่หลากหลาย สถาบันต่าง ๆ และความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มักจะเปลี่ยนไปตามสภาวะแวดล้อมและขึ้นอยู่กับบริบทเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ หมายความว่า คนเรานั้นไม่ได้เป็นผู้เลือกกระทำการใด ๆ ที่เป็นอิสระและสร้างความหมายให้กับตัวเองและควบคุมชีวิตของตนเอง แต่ทว่ามนุษย์นั้นมีชีวิต ความคิด และการกระทำที่ถูกเขียนไว้แล้วสำหรับพวกเขาโดยได้รับอิทธิพลจากระบบสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม อัตตาบุคคลจึงไม่อาจที่จะเลือกเป็นอะไรได้ตามอิสระ เสรีด้วยตนเอง บุคคลจึงตกอยู่ภายใต้อำนาจและโดยตัวของอำนาจเองก็ไม่สามารถจะทำงานเพียงลำพังได้แต่ต้องอาศัยความรู้เป็นตัวช่วยในการสร้างความจริง เพราะฉะนั้นความรู้ที่เป็นจริงจะถือว่ามีอำนาจอย่างมากจนทำให้อัตตาบุคคลกลายเป็นประชากรที่อยู่ในระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ขณะเดียวกันความเป็นนักมวยไทยก็เช่นกันเมื่อตกอยู่ภายใต้ ความรู้ทางการกีฬา (Sport) จึงถูกจัดจำแนกตามหลักวิชาการว่าเป็นศาสตร์อย่างหนึ่งทางสังคม ซึ่งการกีฬานั้นถือ เป็นกิจกรรมหรือการเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลินหรือเพื่อสร้างร่างกายให้แข็งแรง หรือเพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต รวมไปถึงเป็นกิจกรรมการออกกำลังกายในแบบปกติทั่วไปสำหรับบุคคลทั่วไปหรือต้องใช้ทักษะขั้นสูงในการเล่นที่อยู่ภายใต้กติกาซึ่งถูกกำหนดโดยสถาบันที่เกี่ยวข้อง สำหรับกีฬามวยไทยซึ่ง หมายถึง กิจกรรมการเคลื่อนไหวชนิดหนึ่ง ที่ใช้อวัยวะเกือบทุกส่วน เช่น หมัด เท้า เข่า ศอก ถือว่าเป็นศิลปะการต่อสู้เพื่อการแข่งขัน การฝึกซ้อม และการออกกำลังกาย เพื่อจะช่วยพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจและสติปัญญา (โพธิ์สวัสดิ์แสงสว่าง. 2525: 25) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพักผ่อน ความเพลิดเพลิน การพัฒนาของทักษะ การแข่งขัน ความสำเร็จ หรือหลายสิ่งรวมกัน กีฬามวยไทยจึงเป็นกิจกรรมที่กระทำควบคู่กับการแข่งขัน และระบบของการให้คะแนนเพื่อตัดสินว่าแพ้หรือชนะ ขณะเดียวกันตัวนักกีฬาซึ่งหมายถึง บุคคลที่เล่นกีฬาชนิดและประเภทต่างๆ ซึ่งการเล่นกีฬามีทั้งแบบกีฬาสมัครเล่น และกีฬาแบบอาชีพ ซึ่งในการเล่นกีฬาต่างๆ นั้น ก็ต้องมีทักษะที่แตกต่างกันออกไปตามแต่ประเภทและชนิดของกีฬา เช่น กีฬาบาสเกตบอล นักบาสเกตบอลต้องมีร่างกายที่แข็งแรง มีทักษะการเคลื่อนไหวในการขยับบอล หรือการป้องกันกีฬาฟุตบอล นักฟุตบอลก็ต้องมีทักษะการเคลื่อนไหว มีความว่องไวในการใช้เท้าที่ดีวาทกรรมหลักเหล่านี้เกิดขึ้นจากการจัดจำแนกตามหลักวิชาการและการแบ่งแยกวิธีปฏิบัติของสถาบันที่เกี่ยวข้องสร้างความจริงชุดนี้ ดังนั้นสำหรับชุดความรู้ของกีฬามวยไทยถูกกำหนดวิธีปฏิบัติมาใช้ในการฝึกฝนหรือฝึกซ้อมสร้างความเป็นนักมวยไทยที่แตกต่างออกไปจากกีฬาชนิดอื่น มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่

ต้องใช้ทั้งร่างกายและจิตใจ (Body) ในการต่อสู้แข่งขัน จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน มวยไทยสะท้อนถึงปรากฏการณ์ทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอย่างเห็นได้ชัด เดิมนั้นมวยไทยเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของผู้ชายไทยที่จะต้องเรียนรู้เพื่อป้องกันตัว และพัฒนามาเป็นการประลองความสามารถของผู้ชาย ยามเข้าสู่สงครามยังเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้และการฝึกทหารในกองทัพ ต่อมามวยไทยถูกยกระดับให้เป็นกีฬาอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นนำไปสู่การแข่งขันเพื่อผลกำไรทางธุรกิจ กลายเป็นสื่อการบันเทิง กลายเป็นสื่อการพนัน หากพิจารณาทางด้านเศรษฐกิจปัจจุบันมวยไทยสร้างรายได้ให้กับบุคคลต่าง ๆ จำนวนมาก ในประเด็นต่อไปผู้วิจัยต้องการอธิบายให้เห็นถึงความรู้ที่กำหนดรูปแบบเฉพาะของวิธีปฏิบัติในการสร้างความเป็นนักมวยไทย เนื่องจากความเป็นนักมวยไทยเป็นอำนาจที่มองไม่เห็นและไม่สามารถจับต้องได้แต่จะรู้ได้จากปฏิบัติการณ์ที่เป็นวาทกรรม อำนาจจึงเป็นวาทกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติของนักมวยไทย ก่อนอื่นต้องอธิบายเพื่อทำความเข้าใจความเป็นนักมวยไทยว่าหมายถึงอะไร ความเป็นนักมวยไทยในการศึกษาคำนี้ หมายถึง ตัวตนของนักมวยไทยที่สยบยอม เกิดจากการทำงานของอำนาจทางวินัยโดยอาศัยเทคนิควินัยด้วยการกำหนดพื้นที่ เวลา และกิจกรรม อำนาจทางวินัยจะทำงานเพียงลำพังไม่ได้ต้องอาศัยความรู้ทางการกีฬามวยไทยสร้างความจริงว่าการเป็นนักมวยที่สามารถขึ้นชกบนเวทีได้และทำให้เขาเป็นนักมวยที่สามารถได้นั้น ถูกกำหนดโดยวาทกรรมหลักว่านักมวยไทยต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ ได้แก่ ขนาดและความสมส่วนของร่างกาย ความเข้มแข็งของร่างกายและจิตใจ จิตวิญญาณของมวยไทย ได้แก่ ความสง่างาม ความแข็งแกร่ง ความมีน้ำใจไมตรี และ ความเรียบง่าย สมถะ ปฏิภาณ ไหวพริบ ความมีอารมณ์รื่นเริง เบิกบาน อ่อนน้อม อุดหนุน อดกลั้น ความศรัทธาเชื่อมั่นนักตัญญูต่อครูบาอาจารย์ ความขยันหมั่นเพียร สมรรถภาพทางการที่แข็งแรง ทักษะมวยพื้นฐานมวยไทย อุทิศเวลา และความอดทน (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2541: 473) จะเห็นว่าการเป็นนักมวยไทยนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง มีการเคลื่อนไหวที่ว่องไว คล่องแคล่ว มีทักษะเชิงมวยทั้งแม่ไม้มวยไทย และทักษะเชิงมวยต่าง ๆ สำหรับใช้ในการต่อสู้และใช้ต้องร่างกายทุกส่วนเป็นอาวุธในการต่อสู้ โดยเป็นที่รู้จักว่าเป็น "วนอาวุธ" ซึ่งประกอบด้วยหัวใจตีจากร่างกายที่ใช้ทั้ง หมัด เท้า เข่า และศอก เมื่อต้องการเป็นนักมวยตัวตนของนักมวย (body) ต้องปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว ฉะนั้นตัวนักมวยเองจึงยอมรับความจริงดังกล่าวเพื่อให้ร่างกายเกิดประสิทธิผลตัวนักมวยเองจึงถูกควบคุมกิจกรรมการฝึกฝนการฝึกซ้อมและการออกกำลังกายเพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยไทยที่แข็งแรงมีทักษะและสามารถขึ้นชกได้ ผลกระทบของอำนาจที่กระทำกับร่างกายของนักมวยทำให้นักมวยต้องกำกับ ควบคุม ความคิดการกระทำของตัวเองในการออกกำลังกาย การฝึกฝนและการฝึกซ้อม จนเขาเชื่ออย่างสนิทใจโดยไม่ตั้งคำถามต่อวิธีปฏิบัติในการออกกำลังกายและฝึกซ้อมจนเปรียบได้ว่าตัวตนของเขานั้นเป็นเสมือน "ร่างกายที่สยบยอม" (Docile Body) จึงพอสรุปได้ว่า ความเป็นนักมวยไทยนั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาเองตาม

ธรรมชาติแต่หากเกิดจากกระบวนการสร้างให้เป็นเสมือนวัตถุหรือให้เป็นความหมายหรือให้เป็นประเด็น ด้วยวิธีการจัดจำแนกตามหลักวิชาการ และการแบ่งแยกวิธีปฏิบัติซึ่งทั้งสองวิธีดังกล่าวเป็นกระบวนการในการสร้างสังคมและปรับเปลี่ยนความเป็นมนุษย์ทำให้มนุษย์เป็นเสมือนวัตถุหรือสิ่งที่ถูกลงโทษ ทรมาน ตรวจสอบ กำกับดูแล ดัดแปลง เพื่อให้เป็นบุคคลที่สุขภาพดี แข็งแรง และสามารถเนื่องจากฟูโกต์เชื่อว่าอำนาจคือวาทกรรม เพราะวาทกรรมประกอบไปด้วย ความรู้ อำนาจ และการนิยามความจริง ความรู้นั้นจะถูกผลิตโดยสถาบันหรือสาขาวิชาต่าง ๆ ที่พยายามสร้างความชอบธรรมกับการใช้อำนาจ (อาณันท์ กายจนพันธุ์, 2555: 86) วาทกรรมซึ่งเป็นกลุ่มคำอธิบายและเป็นตัวกำหนดวิธีปฏิบัติของบุคคลในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการทำความเข้าใจเรื่อง อำนาจเชิงวินัยและความรู้ทางการกีฬาของการออกกำลังกายที่นำไปสู่การสร้างตัวตนของนักมวยไทย จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งพื้นที่การกีฬาเป็นระบบความสัมพันธ์อย่างหนึ่งเป็นเรื่องของการกำกับการร่างกายให้ระบบร่างกายของนักกีฬาสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของกีฬา ความเป็นนักมวยไทยร่างกายของเขาก็ต้องสัมพันธ์กับมวยไทย มวยไทยจึงเป็นความจริงที่ไปกำกับ ควบคุม บังคับ ความคิดและการกระทำของนักมวยไทยทำให้เขานำเอาความจริงชุดดังกล่าวมากำกับ ควบคุม บังคับให้ตนเองต้องฝึกฝน ฝึกซ้อม และออกกำลังกายเพื่อจะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่สามารถขึ้นชกบนเวทีได้ อำนาจของความรู้ชุดนี้ได้ส่งผลกระทบให้นักมวยต้องยอมรับความจริงนั้นแล้วกำกับตัวเอง ควบคุมตัวเองโดยไม่ต้องมีใครมาบังคับเพื่อให้ได้ร่างกายที่แข็งแรง ร่างกายที่มีสมรรถภาพ และร่างกายที่มีทักษะ เพราะว่าทักษะดังกล่าวมาจากระบบกีฬามวยไทยซึ่งเป็นระบบความสัมพันธ์เป็นอำนาจเชิงวินัยที่สร้างความจริงที่ว่าสร้างความเป็นนักมวยได้ ดังนั้นจะพอสรุปได้ว่า ความเป็นตัวตนนักมวยนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่ถูกสร้างขึ้นมาจากปฏิบัติการ (practice) ปฏิบัติการนี้เกิดจากความจริง (truth) คือความจริงเกิดจากสาขาวิชามวยไทยร่วมกับอำนาจเชิงวินัยที่เป็นพื้นที่ของการออกกำลังกาย (exercise) ที่เกิดจากแนวคิดทฤษฎีเรื่องสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะ ฟูโกต์มองว่าความรู้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมเรานั้นว่าถูกสร้างขึ้นจนกลายเป็น ความจริง (truth) โดยมีเบื้องหลังคือ อำนาจซึ่งอำนาจนั้นจะมีปฏิบัติการของอำนาจ ภายในเจตจำนงของอำนาจ ซึ่งเจตจำนงของอำนาจนี้เป็นไปเพื่อดำรงอำนาจไว้ ความรู้จึงมักสัมพันธ์กับการนำไปใช้จึงมีความสัมพันธ์กับรูปแบบของอำนาจในการทำงานเดียวกันก็ไม่มีอำนาจใดที่นำมาใช้ได้หากไม่มีการสกัดกั้น จัดสรร เผยแพร่ และคงไว้ซึ่งความรู้ (Foucault, 1990: 17) สิ่งนี้ฟูโกต์เรียกว่า “วาทกรรม” (Discourse) หมายถึง วาทกรรมเป็นกลุ่มคำอธิบายจะเป็นตัวกำหนดวิธีปฏิบัติของบุคคลเป็นปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์จริง ในชีวิตประจำวัน ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นนักมวยรับเอามาใช้บังคับ กำกับ และควบคุมร่างกายและจิตในตนเองในวิธีปฏิบัติการออกกำลังกายที่จำเป็นปฏิบัติตามอำนาจที่ครอบงำโดยไม่มีข้อสงสัยซึ่งเป็นการครอบงำในระดับจิตใจทำให้นักมวยเชื่อและคิดตามและนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่เป็นไปได้ ดังนั้น

ผู้วิจัยจึงมองว่ามวยไทยเป็นพื้นที่ของการควบคุมและสร้างร่างกายที่มีประสิทธิภาพที่เป็นไปตามวาทกรรมหลักของมวยไทย มวยไทยจึงเป็นพื้นที่ซึ่งกระบวนการทางวินัยด้านกีฬาที่มีการปฏิบัติจริงของร่างกายกำลังดำเนินอยู่ และเป็นพื้นที่ซึ่งผู้เข้าร่วม (นักมวยไทย) กลายเป็นร่างกายที่สยบยอม จึงเป็นไปได้ที่จะแสดงให้เห็นถึง “การเป็นศูนย์กลางของร่างกายอันเป็นที่ตั้งสำหรับการทำงานของวาทกรรมและอำนาจ” (Pringle Paula. 2005: 261) ดังนั้น ในการศึกษาการสร้างตัวตนของนักไทยมวยว่ามีกระบวนการสร้างมาอย่างไร ซึ่งตัวตนของนักมวยนั้นสร้างมาจากปฏิบัติการซึ่งจะเห็นปฏิบัติการได้ ต้องศึกษาผ่านวาทกรรมหลักของมวยไทยที่ได้สร้างความรู้และความจริงเอาไว้ ทำให้ผู้คนรับรู้และเข้าใจว่าการที่จะเป็นนักมวยที่สามารถขึ้นชกบนเวทีได้นั้นต้องเป็นไปตามที่วาทกรรมกำหนด ดังนั้น การที่จะศึกษาถึงกระบวนการทำงานของอำนาจและความรู้ในการสร้างตัวตนของนักมวยไทยจึงต้องศึกษาผ่านวาทกรรมจะทำให้เห็นถึงเทคโนโลยีของอำนาจที่นำไปสู่การปฏิบัติการจริงในการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

ส่วนที่ 5: กรอบความคิดในการวิจัย

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิด อำนาจ (power) ความรู้ (knowledge) ของมิเชล ฟูโกต์ มาใช้เป็นกรอบอธิบายกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่สยบยอมต่ออำนาจและความรู้ทางกายภาพซึ่งอยู่ภายในระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งอำนาจตามมุมมองของฟูโกต์นั้นไม่ได้หมายถึงอำนาจของใคร ไม่ได้หมายถึงอำนาจของใครเหนือกว่าใคร แต่เป็นอำนาจที่มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (Relation power) มีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งหมุนเวียนอยู่ในการกระทำ ซึ่งอำนาจที่จะสามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมได้นั้นต้องทำงานผ่านร่างกายของบุคคล เราเรียกอำนาจนั้นว่า อำนาจเชิงวินัย (Disciplinary Power) ที่ทำงานผ่านไปยังร่างกาย (Body) ของบุคคลเพื่อที่จะควบคุม จัดการให้บุคคลเป็นไปตามเจตจำนงของอำนาจ แต่ทว่าอำนาจเชิงวินัยนั้นจะทำงานผ่านไปยังร่างกายของบุคคลโดยตรงไม่ได้อำนาจจึงต้องมีวิธีการในการในการใช้อำนาจโดยอาศัยความรู้ (Knowledge) เข้ามาเป็นตัวช่วยเพื่อที่จะทำให้เกิดสิ่งที่คนเรามองเห็นได้จริงและเกิดสิ่งที่เป็รูปธรรม อำนาจจึงต้องอาศัยความรู้มาช่วยในการสร้างทำให้เกิดความจริง (Truth) บางอย่างขึ้นมาเพื่อให้คนคิดตามปฏิบัติตาม และความรู้ที่อำนาจดึงมาใช้นั้นไม่ได้หมายถึงความรู้ทั่วไป แต่เป็นความรู้ที่อธิบายในฐานะที่เป็นวาทกรรม ฉะนั้นกระบวนการตรงนั้นมันเป็นปฏิบัติการของการสร้างความเป็นนักมวยซึ่งเรียนว่าปฏิบัติการ(Practice) โกต์เห็นว่า คำว่า ‘วาทกรรม’ หมายถึงการปฏิบัติต่างๆที่เกิดขึ้นทางประวัติศาสตร์ (เช่น การปฏิบัติที่ก่อให้เกิดเวชศาสตร์คลินิก) ซึ่งจำกัดพฤติกรรมของมนุษย์และสิ่งที่มนุษย์คิด และหมายถึงแนวคิดเชิงทฤษฎีที่อธิบายความจริงที่แท้จริงแล้วมนุษย์กระทำและคิดที่สอดคล้องกับ ‘ระบอบความจริง’ เหล่านี้ (เช่น ประชาชน – โดยทั่วไป - - ร่วมมือกับการจ้องมองทาง

การแพทย์ซึ่งทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ป่วย) ความรู้ที่อธิบายในฐานะที่เป็นวาทกรรม (Discourse) ซึ่งหมายถึง ระบบและกระบวนการในการสร้าง/ผลิตเอกลักษณ์ และความหมายให้กับสรรพสิ่งต่าง ๆ ในสังคมที่ห่อหุ้มเราอยู่ วาทกรรมทำหน้าที่ตรึงสิ่งที่สร้างขึ้นมาขึ้นให้ดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับของสังคม ในวงกว้างจนกลายเป็นวาทกรรมหลักขึ้นมาในสังคม (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. 2543, หน้า 19-20) ซึ่งต้องอาศัยการจำแนกเป็นสาขาวิชาความรู้ ใช้สถาบัน และผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ร่วมสร้างความรู้ขึ้นแล้วทำการผลิตซ้ำเพื่อให้ความจริงนั้นมันเป็นความจริงที่จริงแท้ ซึ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้ต้องการศึกษาว่าความจริงเกี่ยวกับความเป็นนักมวยไทยถูกสร้างมาอย่างไร หรือถูกผลิตซ้ำมาอย่างไรแต่ต้องเผยให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตน (Body) ของนักมวยไทยซึ่งเป็นกระบวนการที่ความจริงเข้าไปควบคุม กำกับและจัดการนักมวยที่ทำให้เขามีตัวตนเป็นนักมวยไทยที่สยบยอมต่ออำนาจและความรู้ทางการกีฬานั้นเป็นอย่างไร ซึ่งความจริงดังกล่าวนี้ไม่สามารถที่จะควบคุม กำกับและจัดการกับตัวตนของนักมวยไทยได้โดยตรง แต่ทว่าความจริงมันมีวิธีการในการแทรกซึมเพื่อให้จะทำให้คนเราเชื่อตามความจริงนั้น

ส่วนที่ 1 แนวทางการศึกษาอำนาจ อำนาจความรู้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมักปรากฏพร้อมกันในระบบของความจริง ดังนั้น สิ่งที่ยอมรับว่าเป็นเหตุเป็นผลและเป็นความจริงจึงถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานการสร้างความรู้ อำนาจ แหล่งที่มาของการสร้างอำนาจและความรู้อยู่ในวาทกรรมและการปฏิบัติทางวาทกรรมที่สร้างระบอบความจริง เมื่ออำนาจสร้างระบบความจริงและอำนาจที่สร้างระบอบความนำไปสู่แนวทางปฏิบัติ ไปครอบงำบุคคลที่อยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระดับจุลอำนาจนั้น ต้องทำงานผ่านอำนาจทางวินัยซึ่งอำนาจวินัยจะทำงานในระดับร่างกายของปัจเจกบุคคลให้เป็นร่างกายที่สยบยอมได้นั้นต้องอาศัยพื้นที่และเวลาและด้วยเทคนิคและเครื่องมือทั้ง 3 รูปแบบของอำนาจส่งผลให้บุคคลกลายเป็นร่างการที่สยบ

ส่วนที่ 2 แนวทางการศึกษาวาทกรรมของความเป็นนักมวยไทยเพื่อให้เข้าใจว่าความรู้ทุกชนิดที่ถูกผลิตออกมาเกี่ยวข้องกับอำนาจเสมอ และสามารถเปลี่ยนมาเป็นเครื่องมือของอำนาจได้ตลอดเวลา ตราบเท่าที่คนหรือสังคมนั้นๆ ยอมรับชุดความรู้ที่ถูกผลิตขึ้น แหล่งที่มาของการสร้างอำนาจ ความรู้ อยู่ใน วาทกรรมและปฏิบัติการทางวาทกรรมที่สร้างระบอบของความจริงนำไปสู่การควบคุมบุคคลให้เป็นร่างกายที่ร่างสยบยอม

ส่วนที่ 3 แนวการศึกษาเทคโนโลยีของอำนาจเพื่อให้เห็นกระบวนการสร้างร่างกายของนักกีฬามวยไทยที่ยอมรับวิธีปฏิบัติการทางวาทกรรมความจริงของการเป็นนักกีฬามวย ที่ไปการควบคุม กำกับพฤติกรรมของตนเองให้เขากลายเป็นนักกีฬามวยไทยที่เก่งและสามารถ ด้วยอำนาจทางวินัยโดยมุ่งไปที่การฝึกฝนร่างกายอย่างเคร่งครัดจนกลายเป็นร่างการที่สยบยอม

ส่วนที่ 4 แนวการศึกษาตัวตนความเป็นนักมวยไทยก็เพื่อวิเคราะห์ให้เห็นถึงวิธีการสร้างให้บุคคลเสมือนเป็นวัตถุนั้นสามารถสร้างผ่านเทคโนโลยีของอำนาจ และทำให้อัตตบุคคลกลายเป็นเป้าหมายของอำนาจจากแนวทางการศึกษาดังกล่าวจะนำไปสู่การตอบคำถามการวิจัยที่ว่า “กระบวนการสร้างนักกีฬาที่ต้องฝึกฝนร่างกายเพื่อให้เป็นนักกีฬาที่สามารถเป็นอย่างไร” และเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความแยบยลของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาที่ครอบงำกระบวนการฝึกฝนร่างกายและกำกับร่างกายความคิดจนมองไม่เห็นความหมายที่ซ่อนอยู่ภายในปฏิบัติการของวาทกรรม

ความจริงดังกล่าวนี้ไม่สามารถที่จะควบคุม กำกับและจัดการกับตัวตนของนักมวยไทยได้โดยตรง แต่ทว่าความจริงมันมีวิธีการในการแทรกซึมเพื่อให้ที่จะทำให้คนเราเชื่อตามความจริงนั้น ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้เราเรียกว่า เทคโนโลยีแห่งอำนาจ (Technology of power) ซึ่งจุดสำคัญอยู่ที่ การมีระเบียบวินัย discipline และการควบคุมร่างกาย (regulating of bodies) ซึ่งทำงานผ่าน 3 กลไกหลัก คือ การสังเกตการณ์ที่เป็นลำดับชั้น (Hierarchical observations) การประเมินตัดสินเพื่อสร้างความเป็นปกติ (Normalizing judgment) และการตรวจสอบ (Examination) ความจริงจะอาศัยกลไกเทคโนโลยีแห่งอำนาจนี้ในการควบคุม กำกับ จัดการในการเปลี่ยนแปลงคนเราให้เป็นเป้าหมายของความรู้เท่านั้นยังไม่พอโดยความเป็นจริงแล้วคนเรานั้นมักเชื่อตามความจริงที่กลายเป็นวาทกรรมหลักต่าง ๆ นั้นโดยเบื้องต้นอยู่แล้วแต่การที่คนเราเชื่อความจริงนั้นอย่างสนิทใจโดยไม่ตั้งคำถามกับความจริงนั้นยอมคิดตามปฏิบัติตามโดยไม่ตั้งคำถามหรือเชื่อแบบสยบยอมหรือที่เรียกว่า (Docile body) หรือเชื่อแบบจำนน ซึ่งจริง ๆ แล้วนั้นการที่เขาสยบยอมอย่างสนิทใจแบบนี้เกิดจากการที่เขาสยบยอมโดยการตระหนักรู้หรือการมีสำนึกของเขา (Discipline of self) เขาจึงปฏิบัติตาม

การวิเคราะห์การสร้างร่างกายที่สยบยอมของนักกีฬาศึกษากรณีนักกีฬามวยไทย โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษา การสร้างความเป็นนักกีฬาผ่านการทำงานของอำนาจ ความรู้ที่ทำให้ นักมวยไทยกลายเป็นร่างกายที่สยบยอม โดยใช้กรอบโครงสร้างการวิเคราะห์แบบฟูโกเดียน (Foucauldian) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจ ความรู้ที่สัมพันธ์กับการกีฬามวยไทยโดยมุ่งวิเคราะห์ปฏิบัติการทางวาทกรรมของนักมวยไทยที่เก่งและสามารถในประเด็นการปฏิบัติเกี่ยวกับการฝึกฝนร่างกาย และผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการศึกษาเรื่องเล่า (Narrative Approach) มาประยุกต์ใช้เป็นวิธีวิทยาในการศึกษาประสบการณ์ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามวยไทยเพื่อวิเคราะห์ให้เห็นกระบวนการสร้างร่างกายของนักกีฬาที่ถูกครอบงำด้วยเทคโนโลยีแห่งอำนาจโดยการสังเกตที่เป็นลำดับชั้น การประเมินตัดสินความเป็นปกติและการตรวจสอบอันนำไปสู่แนวทางปฏิบัติการให้นักมวยไทยกลายเป็นร่างกายที่สยบยอม

ผู้วิจัยมองว่าตัวตนของนักมวยคือร่างกายที่สยบยอม เพราะอะไร เพราะว่่านักมวยยอมปฏิบัติตามโดยไม่ตั้งคำถาม และร่างกายที่สยบยอมเกิดจากเทคนิคของอำนาจที่เป็นพื้นที่ของระบบ

ความสัมพันธ์ถูกกำกับด้วยอำนาจเชิงวินัย (Discipline Power) ซึ่งอำนาจเชิงวินัยก็คือพื้นที่ของระบบความสัมพันธ์ นั้นหมายความว่า มวยไทยเท่ากับระบบความสัมพันธ์ กีฬามวยก็คือระบบความสัมพันธ์ที่ร่างกายของนักมวยไทยถูกกำกับด้วยอำนาจเชิงวินัยแล้วเหตุใดจึงเป็นอำนาจเชิงวินัยนั้นก็เพราะว่ามวยไทยเป็นกีฬาที่ต้องฝึกฝน (Exercise) ซึ่งการฝึกฝนและการฝึกซ้อมร่างกายเป็นเรื่องของการกำกับร่างกายให้ระบบร่างกายสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของกีฬามวยไทย ความเป็นนักมวยไทยร่างกายและจิตใจ ตัวตนของนักมวย ต้องสัมพันธ์กับมวยไทย ความเป็นมวยไทยบังคับการปฏิบัติ การต่อสู้ การชก การตีเข้า การตีศอก การเตะ การที่นักมวยไทยทำอย่างนี้ได้มันเกิดจากระบบกีฬามวยไทย เพราะกีฬาเป็นระบบความสัมพันธ์เป็น เป็นอำนาจเชิงวินัยที่ไปสร้างความจริงว่า สร้างนักมวยได้ ที่นี้แทนที่จะดูว่านักมวยสร้างมาอย่างไร ตัวตนนักมวยสร้างมาอย่างไรสร้างมาจากปฏิบัติการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ต้องการเผยให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยผ่านการทำงานของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาสร้างความจริงไปกำกับ ควบคุม จัดการและครอบงำความคิดพฤติกรรมของนักมวยไทยจนกลายเป็นร่างกายที่สยบยอมและเพื่อตอบคำถามวิจัยที่ว่ากระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่ต้องฝึก ร่างกายเพื่อให้เป็นนักมวยไทยที่สามารถนั้นเป็นอย่างไร

แนวทางการศึกษาเรื่องเล่า

ผู้วิจัยเลือกใช้การศึกษาเรื่องเล่า (Narrative Approach) เป็นวิธีวิทยา (Methodology) ในการศึกษาเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการศึกษาเรื่องเล่านั้นก็เพราะว่าวิธีการศึกษาเรื่องเล่าให้ความสนใจกับประสบการณ์จริงของบุคคลว่าบุคคลเข้าใจตนเองและประสบการณ์ของตนเองอย่างไร ซึ่งเรื่องเล่านั้นจะถูกถ่ายทอดออกมาจากประสบการณ์ของมนุษย์มนุษย์จึงเป็นสิ่งที่มีความชีวิตที่เล่าเรื่องราวและทำให้เรื่องราวมีชีวิต เรื่องราว จึงกลายเป็นสิ่งที่เราจะบอกเล่าประสบการณ์ได้ใกล้เคียงที่สุดและเนื่องจากเรื่องเล่านั้นเป็นการเข้าถึงความรู้ ความจริงที่เจ้าของประสบการณ์ได้ประสบเป็นการบอกเล่าเรื่องราวหรือข้อมูล วิธีการ หรือแนวทางในการทำความเข้าใจประสบการณ์ทางสังคม (Tamboukou.2012: 88 – 87) และเพื่อให้เห็นตัวตนของนักมวยไทยโดยเรื่องเล่าจะกลายเป็นภาพสะท้อนความเป็นตัวตนของเขาผ่านเรื่องเล่าประสบการณ์ซึ่งประสบการณ์ในที่นี้ คือ กระบวนการที่นักมวยไทยสร้างตัวตนให้กับความเป็นนักมวยไทยที่ดีของตนเองภายใต้ระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจความรู้สร้างความจริงดีกรอบให้พวกเขาคิด เข้าใจ รับรู้และเชื่อตามว่าจะเดินชีวิตไปตามแนวทางนั้น ซึ่งเรื่องเล่าจะเผยให้เห็นกระบวนการทำงานที่ประสานกันอย่างแยบยลระหว่างอำนาจที่มีลักษณะเป็นอำนาจเชิงวินัยโดยอาศัยความรู้กีฬามวยไทยปฏิบัติการผ่านเทคโนโลยีของอำนาจซึ่งทำหน้าที่ไปกำหนด กำกับ ควบคุม จัดการพฤติกรรมของบุคคลและทำให้บุคคลอยู่ภายใต้เป้าหมายหรือการครอบงำซึ่งเป็นการสร้างความเป็นวัตถุวิสัยให้กับบุคคล ซึ่งอำนาจเชิงวินัยจะใช้กลไกของอำนาจอันได้แก่ การสังเกตการณ์ที่เป็นลำดับชั้น การตรวจสอบ และการประเมินตัดสินเพื่อสร้างความเป็นปกติ อำนาจเชิงวินัยจะปฏิบัติการควบคุมกำกับให้นักมวยเขาเชื่อว่าถ้าเขาเป็นนักมวยแล้ว เขาเข้าใจแล้วว่าเพื่อที่จะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยไทยที่ได้ขึ้นชกบนเวที ได้เป็นนักมวยที่มีแข็งแรงมีทักษะ สามารถแก้ทางมวยได้ และได้ชื่อว่าเป็นนักมวยไทยที่สามารถต่อสู้บนเวทีจนได้เป็นแชมป์นั้น เขาจำเป็นต้องฝึกฝนร่างกาย ฝึกซ้อมทักษะ ฝึกซ้อมเชิงมวยจนตัวเขาเองสยบยอมต่ออำนาจและความรู้ ดังนั้น การที่จะมองเห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนของ

นักมวยไทยจึงต้องพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวผ่านประสบการณ์ของการเป็นนักมวยไทยที่เขาปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน และบอกเล่าเกี่ยวกับตนเองเพื่อให้ความหมายกับโลกที่เป็นอยู่ ดังนั้น ตามแนวทางการศึกษาเรื่องเล่านั้นจึงต้องปฏิเสธความเชื่อพื้นฐานของการมองความจริงว่าเป็นวัตถุวิสัย และให้ความสำคัญกับความเชื่อที่ว่าความรู้และความจริงที่ศึกษาต้องอยู่บนฐานคิดเชิงสัมพัทธนิยมซึ่งจะเป็นกุญแจไขไปสู่การเปิดกว้างและการพยายามค้นหาอย่างต่อเนื่องของการสร้างความจริงเพื่อให้มีรายละเอียดมากมายและสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ความเป็นจริงนั้นจึงมีหลายรูปแบบ และดำรงอยู่ภายในจิตใจของผู้คนผู้ที่เป็นเจ้าของประสบการณ์ ความรู้ ความเป็นจริงมีอยู่มากมายในรูปแบบของการสร้างขึ้นทางความคิด ซึ่งการสร้างขึ้นทางความคิดนั้น สร้างอยู่บนพื้นฐานของระบบสังคมและประสบการณ์ของผู้คน และการสร้างความรู้ความจริงนั้นก็ขึ้นอยู่กับบุคคลแต่ละบุคคลที่สร้างความรู้ความจริงนั้นขึ้นมาเพื่อทำความเข้าใจตนเองและโลกของตัวเอง (Guba. 1990: 17-20) ดังนั้น ความรู้ความจริงจึงถูกสร้างขึ้นผ่านปฏิบัติการอยู่ในการกระทำและความคิดที่ถ่ายทอดออกมาผ่านประสบการณ์ชีวิตของการเป็นนักมวยไทยกลายเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงตัวตนของการเป็นนักมวยไทย ในการศึกษาเรื่องเล่าจากประสบการณ์ของการเป็นนักมวยไทยในการเลือกเล่าประสบการณ์ของการเป็นนักมวยนั้นขึ้นอยู่กับเจ้าของประสบการณ์เป็นคนเลือกที่จะเล่าเรื่องราวที่ตัวเขาเองรับรู้และการให้ความหมายต่อโลกของตนเอง ดังนั้นเรื่องเล่าจึงเกิดจากของเจ้าของประสบการณ์เป็นผู้เล่าเอง โดยผู้วิจัยไม่ได้มีอำนาจเหนือเจ้าของประสบการณ์ ความเป็นจริงจึงเป็นเรื่องราวเรื่องหนึ่งที่เจ้าของประสบการณ์เป็นผู้สร้างความจริงจากประสบการณ์ความเป็นนักมวยไทยของเขาเอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้การวิเคราะห์เรื่องเล่าตามแนวทางแบบฟูโกเดียน (Foucauldian approach to narrative) หลักในการวิเคราะห์แบบฟูโกเดียนนั้นเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากจากเรื่องเล่าประสบการณ์จะทำให้เห็นการทำงานของอำนาจกับความรู้ ซึ่งการทำงานของอำนาจกับความรู้ต่างก็สร้างความจริงและความจริงนั้นไปกำหนดพฤติกรรมควบคุม และครอบงำให้นักมวยไทยเขาปฏิบัติตามความจริงนั้น สร้างตัวตนของเขาขึ้นมาภายใต้ระบอบความจริง ที่แฝงเร้นอยู่ในปฏิบัติการที่มนุษย์ใช้เพื่อเข้าใจตนเอง ซึ่งการวิเคราะห์ตามแนวทางของฟูโกเดียนซึ่งจะทำให้เห็นกระบวนการดังกล่าวโดยต้องมองผ่านโครงสร้างระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจซึ่งก็คือปฏิบัติการที่เป็นกระบวนการทำงานของอำนาจที่ไปจัดการให้ผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ต้องเป็นอย่างนั้น

สนามการวิจัย

สำหรับสนามวิจัยในครั้งนี้ เจ้าของประสบการณ์ คือ นักมวยไทยที่เข้ามาสู่การชกมวยไทยเป็นอาชีพที่อยู่ภายในพื้นที่ของการฝึกฝน การฝึกซ้อมสามารถควบคุม กำกับ จัดการกำหนดพฤติกรรมและการกระทำของนักมวยซึ่งสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยอาศัยอยู่ค่ายมวยไทยที่

ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดภาคกลางซึ่งการคัดเลือกสนามวิจัยที่ตรงตามทฤษฎี โดยเลือกนักมวยที่ได้ขึ้นชกบนเวทีเป็นนักมวยที่มีชื่อเสียง มีครูฝึกมวยไทยที่เก่งและทักษะเชิงมวยเป็นเลิศ มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เคร่งครัด นักมวยไทยที่จะเข้ามาสู่บริบทของค่ายมวยไทยก็ต้องเป็นบุคคลที่มีหน่วยก้านของการเป็นนักมวย มีความแข็งแกร่ง แข็งแรง ต้องฝึกฝนตนเองอยากหนักจนกลายเป็นนักมวยไทยที่สามารถ ผ่านการชกมวยไทยได้เป็นแชมป์มวยไทยทั้งเวทีมวยในระดับภูธร และเวทีมวยไทยระดับมาตรฐานกลุ่มคนผู้เล่าเรื่องราวเพื่อตอบคำถามการวิจัย เหตุที่ต้องเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักดังกล่าวก็เพื่อให้เห็นการทำงานของอำนาจที่ไปครอบงำ จัดการควบคุม กำกับ ฝึกฝน นักมวยไทยเหล่านี้ให้ต้องสยบยอม ดังนั้น เรื่องเล่าที่ได้จากประสบการณ์ของนักมวยไทยจึงเรื่องราวชีวิตที่ได้จากการบอกเล่าจึงถือเป็นประสบการณ์ที่ใกล้เคียงที่สุด อย่างไรก็ตามในการติดต่อเพื่อพูดคุย สันทนากับผู้เล่าเรื่องราวแต่ละคนนั้น ผู้วิจัยได้รับการติดต่อผ่านผู้ที่อยู่ในแวดวงมวยไทยซึ่งเป็นการนำไปสู่การทำให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกันกับผู้เล่าประสบการณ์และได้รับความร่วมมือกันเป็นอย่างดี สำหรับวิธีการได้มาซึ่งเรื่องเล่าประสบการณ์ของการเป็นนักมวยไทยนั้น ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเตรียมแนวคำถามตามวิธีการแบบคำถามซึ่งประกอบไปด้วย 6 องค์ประกอบของลาบอป (Patterson.2013: 29-33) สร้างแนวคำถามสำหรับการสนทนาแบบกึ่งโครงสร้างซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่ประกอบไปด้วยประเด็นต่าง ๆ ที่ครอบคลุมการปฏิบัติในชีวิตประจำวันของนักมวยไทยในประเด็นการเข้ามาสู่การเป็นนักมวยอาชีพ การเตรียมการฝึก การเตรียมการชก การต่อสู้บนสังเวียน และยังสามารถปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความชัดเจนของคำตอบได้ซึ่งใช้ได้ดีกับการสัมภาษณ์เชิงเรื่องเล่าเพื่อให้เข้าถึงประสบการณ์การเป็นนักมวยไทยที่ปฏิบัติจริงในการฝึกฝนร่างกายซึ่งการปฏิบัติจริงนั้นจะเป็นภาพสะท้อนที่แสดงให้เห็นถึงการทำงานของอำนาจซึ่งกำหนดพฤติกรรมของนักมวย อันนำไปสู่การสร้างตัวตนของนักมวยจากพื้นฐานประสบการณ์ของชีวิต และในการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยกับเจ้าของประสบการณ์เป็นไปในลักษณะของการสนทนาพูดคุยให้เข้าถึงการสร้างความรู้และความเข้าใจในประสบการณ์ร่วมกัน

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการเลือกผู้เล่าเรื่องที่สามารถ่ายทอดประสบการณ์การเป็นนักมวยไทย โดยการแนะนำจากคนในแวดวงมวยไทยที่รู้จักกันอย่างเต็มที่ที่จะแบ่งปันประสบการณ์จากความเข้าใจ การรับรู้ อารมณ์ และความรู้สึกถ่ายทอดผ่านเรื่องราวชีวิตตัวตนของนักมวยไทยอาชีพจำนวนทั้งสิ้น 10 คนด้วยกันและรวมทั้งได้พูดคุยพบปะกับผู้คนในแวดวงมวยไทย เจ้าของค่ายมวย ครูฝึกพี่เลี้ยง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่อาจเปิดเผยชื่อและนามสกุลจริงของผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์และผู้คนที่เกี่ยวข้องได้ ดังนั้น ชื่อที่ปรากฏในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงนามสมมติขึ้นแทน การเลือกผู้เล่าเรื่องจะดำเนินต่อไปจนกว่าจะเชื่อว่าข้อมูลประสบการณ์ที่ได้นั้นมาจนถึงจุดอิ่มตัว

การวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องเล่า (Narrative analysis)

การวิเคราะห์กระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยวิเคราะห์ข้อมูลจากเหตุการณ์เกี่ยวกับการกระทำที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้เล่าเรื่องซึ่งก็คือ ข้อความของเรื่องเล่า (narrative text) ที่บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตที่ผ่านมาซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้การวิเคราะห์เรื่องเล่าแบบฟูกูเดียน ซึ่งเป็น การวิเคราะห์ให้เห็นเทคโนโลยีของอาจ เรื่องเล่าในที่นี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงตีความเพื่อค้นหา ประเด็นเรื่องราวในประสบการณ์ในสิ่งที่นักมวยเขาเป็นซึ่งตัวนักมวยเองเขาเป็นอย่อย่างนั้นอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์ให้เห็นว่าที่เขาเป็นอย่อย่างนั้นมีกระบวนการอย่างไร การตีความเพื่อ ค้นหาประสบการณ์ จากนั้นนำข้อมูลที่เป็นข้อความ (text) มาทำการวิเคราะห์หาใจความสำคัญ (thematic analysis) (Phonenix. 2013 : 75) ภายในเรื่องเล่า ซึ่งใจความสำคัญนั้นถูกสร้างขึ้นเพื่อระบุ ประเด็นสำคัญและจัดโครงสร้างของข้อมูลที่รวบรวมได้เกี่ยวกับประสบการณ์ที่เป็นความสัมพันธ์ ระหว่างนักมวยกับการออกกำลังกาย จากนั้นทำการจัดหมวดหมู่โดยการกำหนดรหัสข้อความ (open coding) เพื่อหาประสบการณ์ว่าการเป็นนักมวยของเขานั้นถูกกำหนดและถูกสร้างขึ้น อำนาจและ ความรู้จะไรอยู่เบื้องหลัง จากนั้นแยกประเด็นหัวข้อหลัก (theme) ที่ประกอบไปด้วยหัวข้อประเด็น สำคัญ ประเด็นหัวข้อย่อยหรือชุดของเหตุการณ์ย่อย ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นปฏิบัติการซึ่งปฏิบัติการ ก็คือ กระบวนการทำงานของอำนาจที่สะท้อนให้เห็นถึงปฏิบัติการที่ไปกำกับ ควบคุม ครอบงำ ให้นักมวย ต้องเป็นไปตามนั้น ซึ่งแต่ละประสบการณ์หรือเหตุการณ์ถูกร้อยเรียงอยู่ในโครงสร้างหรือระบบ ความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของกีฬามวยเพื่อบอกเล่าให้เห็นถึงกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทย

การเข้าถึงประสบการณ์

เริ่มประสบการณ์การเป็นนักมวยไทยกับ ดอน (นามสมมติ) นักมวยผู้มีเขาเป็นอาวุธ กรณียของ ตัวตนของการเป็นนักมวยไทยของดอน ผู้วิจัยได้รับการแนะนำให้พบกับดอนจากความใกล้ชิดกับ นักมวยที่อยู่ในค่ายเดียวกัน ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดนครราชสีมา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ ดีนักค่อนข้างยากจน พ่อแม่มีรายได้หลักจากการทำนาซึ่งรายได้ดังกล่าวขึ้นอยู่กับฤดูกาลแต่รายได้ ทั้งหมดของบ้านต้องหล่อเลี้ยงชีวิตทั้ง 6 ชีวิตด้วยกัน ดอนได้เรียนจบการศึกษาชั้น ม. 3 ซึ่งเขาบอกว่า เพียงพอแล้วสำหรับคนที่มีความฐานะยากจนอย่างเขา ทำให้ดอนได้เห็นความยากลำบากของพ่อแม่ตั้งแต่ เด็ก ๆ เนื่องจากเขาเป็นพี่คนโต ดอนยังมึนงง ๆ ที่ต้องใช้เงินและต้องเล่าเรียนอีก 3 คน ซึ่งได้กลายเป็น ภาระที่พ่อกับแม่ต้องแบกรับในและส่งผลให้เล่าเรียน ดอนได้มีโอกาสคลุกคลีกับการฝึกชกมวยมา ตั้งแต่เด็ก ๆ เนื่องจากที่บ้านของเพื่อนเปิดสอนมวยไทยให้กับเด็ก ๆ ที่มีหน่วยก้านดี ชอบการต่อสู้ มี ความอดทนต่อความเจ็บปวดในละแวกนั้นเพื่อมาเป็นนักมวย และสำหรับตัวดอนเองก็เป็นคนที่ชอบ การต่อสู้ ของการใช้ศิลปะแม่ไม้มวยไทย ชอบแข่งขันต่อสู้บนเวที จึงได้เข้าฝึกมวยไทยกับเพื่อน และเป็น

จุดเปลี่ยนที่ทำให้ดอนต้องผลักดันตัวเองเข้าสู่วงการมวยไทย และการเข้าสู่อาชีพนักมวยของดอนนั้น เขาเริ่มเข้าสู่อาชีพนักมวยครั้งแรกตอนอายุ 13 ปี หลังจากนั้นด้วยความที่ดอนเป็นคนที่มีความชอบในกีฬาต่อสู้ เป็นคนมีทักษะไหวพริบ หน่วยก้านดีจึงเป็นผลดีสำหรับเขา ทำให้เขาได้ได้รับการชักชวนจากลุง ซึ่งเป็นเพื่อนกับครูฝึกค่ายมวยแห่งหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างกันดีกับหัวหน้าค่ายมวย จนกระทั่งวันหนึ่งลุงได้มาเยี่ยมที่บ้าน เมื่อเห็นดอนและก็พอรู้มาบ้างแล้วว่าดอนได้ไปฝึกมวยไทยกับครูฝึกมวย และก็เห็นว่าดอนเป็นคนที่มีหน่วยก้านดี และผ่านการฝึกมวยมาพอสมควร ผ่านการชกเวทีงานวัดหรืองานบุญต่าง ๆ มาบ้างแล้ว และอีกอย่างทางบ้านของดอนนั้นฐานะทางการเงินก็ไม่ค่อยดีนัก พ่อกับแม่อีกคงจะต้องหาเงินส่งเสียให้ดอนได้เรียนต่อหรือไม่ก็คงไม่ได้เรียนออกมาทำอะไรทำนา ลุงจึงได้ชักชวนดอนให้ไปอยู่กับค่ายมวยที่ลุงรู้จักเป็นอย่างดี การไปของดอนนั้นใช้ว่าพ่อแม่จะเห็นดีด้วย แต่ด้วยความเป็นคนชอบต่อสู้ในเชิงมวยไทย และชอบกับถ้าได้ไปฝึกมวยในค่ายใหญ่ ๆ และมีครูฝึกที่เก่งในการสอนแม่ไม้มวยไทย ทักษะเชิงมวยก็จะทำให้ตัวเขาเองเป็นนักมวยที่เก่งได้ไม่ยาก เขาจึงตัดสินใจหันมาอยู่ค่ายมวยโดยที่พ่อกับแม่ไม่ทราบว่าคุณไปไหน พอมาอยู่ค่ายมวย เขาได้มาฝึกซ้อมและได้ชกตามเวทีต่าง ๆ จนกระทั่งเขามีประสบการณ์ ดอนผ่านการชกมวยด้วยสถิติการชก 350 ครั้ง ดอนมีรายได้ครั้งแรก 100 บาท และได้มีการยกระดับเงินรางวัลเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้รายได้เงินจากการชกแต่ละครั้ง 3,000 บาท อาทิตย์หนึ่งสามารถทำรายได้ ๆ หลัก 10,000 บาท ค่าตัวสูงสุดอยู่ที่ 30,000 บาท ต่อการชกหนึ่งครั้งส่วนเงินรางวัลอื่นๆ อีกต่างหาก เกียรติประวัติที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับดอนนั้นคือการได้แชมป์เวทีระดับภูธร ดอนต้องตกอยู่ภายใต้ข้อปฏิบัติในการฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด ถูกบังคับให้อยู่ในระเบียบวินัยของการฝึกฝนมวยไทย การฝึกแม่ไม้มวยไทย การฝึกเชิงทักษะมวยต่าง ๆ การมีไหวพริบเอาตัวรอดขณะขึ้นชกบนเวทีรวมถึงการควบคุมอาหารหรือการลดน้ำหนักที่แสนจะลำบาก ไม่ว่าจะร่างกายจะหิวโหยสักเพียงใดก็ต้องยอมอดทน ต้องคอยควบคุมในการรับประทานอาหาร โดยเฉพาะเมื่อเขามีรายการที่จะขึ้นชก เมื่อถึงเวลาขึ้นชกบนสังเวียนร่างกายจะเจ็บปวดเพียงใดก็ต้องทน ดอนบอกว่า

“มันรัก มันสู้ของมันไปเอง และอีกอย่างเพื่อชัยชนะครับพอชนะแล้วมันปลื้ม นั่นคือมันหายเจ็บ และมันไม่ใช่แค่เงินนะครับ แต่มันยังเป็นกีฬาที่แสดงถึงความเป็นลูกผู้ชาย ถึงจะชกจนเจ็บปวดแทบทนไม่ไหวมันเกิดขึ้นจากความรัก ชอบตรงนี้ มันเป็นความฝันของเราตั้งแต่เด็ก ๆ ทางต้นตระกูลของผมเขามีนักมวยทางด้านนี้ได้รับเชื้อสายมาจากพวกเขา จิตใจมันเป็นอย่างนี้ ผมมาเลยมาคลุกคลีตั้งแต่เด็กจนโต ผมโตในค่ายมวยเลย ผมออกจากบ้านมาก็มาอยู่ในค่ายมวยจนโต ผมต้องอยู่อย่างนี้ ทำอย่างนี้ทุกวัน ถ้ามาว่าเบื่อไหม ตื่นเช้ามาทำแบบเดิม ตกเย็นก็ทำแบบเดิม เป็นเหมือนเดิมอยู่ทุกวันทุกปีแบบนี้ ถ้ามาว่าเบื่อไหมก็นั่งคิดนะแต่วันไหนเราไม่ได้ทำมันก็เหมือนกระวนกระวายใจ เหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง แม้ว่าเราไม่ได้ซ้อมแต่เราได้ยินเสียงรุ่นน้องซ้อมกันดุ่มด้าม มันก็ชินหู และรู้สึกอะไรบางอย่าง เจ็บแค่

ไหนดียอม อย่างเช่นเราชกแล้วมีเวลา 3 วัน ไม่หายเจ็บ เอ้ยมีรายการชกแล้วนะ หายเจ็บยัง ใต้ที่ว่าการเจ็บตัว 3 วันมันหายหรือยัง มันไม่หายแน่ ๆ มันก็ต้องมีการเจ็บการชกในกระดุกและกล้ามเนื้อบ้าง ใต้ที่เราจะไม่ซ้อมหรือไม่เตะเลยก็ความกลัวครูฝึก เทรนเนอร์ อยากขึ้นชกอยากได้เงิน สมัยเป็นเด็กอยู่บ้านได้เงินไปโรงเรียนวันละ 2 บาท เพื่อนเขามีของกินดี ๆ มีเครื่องเล่นดี ๆ มีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ ร้องไห้ไปสอย ๆ สมัยก่อนผมชนะรองเท้าตราดาวเทียมนี้เท่มาก ๆ แต่ตอนนี้พอเรามาเป็นนักมวย ชกได้ร้อยหนึ่งสองร้อยมันดูเยอะ แต่ก่อนมันเยอะมาก ก็เลยยอมเจ็บเรารักด้านนี้ด้วย พอชกมาแต่ละทีได้เงินเป็นพันแบ่งกัน อยากได้อะไรก็ได้ซื้อมันซื้อมาหมดแหละ ผม ที่ผมต้องยอมฝึก ยอมเจ็บก็จริงอยู่เพื่อเงินเพื่อเสียงและอนาคต บางคนต่อแย่งเก่งมากก็มีพวกแมวมอง บางทีเขามาจับตัวไปเป็นทีมชาติก็มีเยอะเข้าทีมชาติ ชกมวยสากล”

นี่เป็นการแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ตัวตนของการเป็นนักมวยของคนซึ่งเขายึดวิธีปฏิบัติในการเป็นนักมวยที่เก่งและสามารถจนเชื่ออย่างสนิทใจ

สำหรับกรณีของ เพชร (นามสมมติ) นักชกมวยฝีมือ ผู้วิจัยได้พบกับเพชรโดยการแนะนำของบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักในแวดวงกรรมการตัดสินมวยไทย เพชรเกิดที่จังหวัดอุดรธานี พ่อแม่มีอาชีพทำนาฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน เพชรชอบการชกมวยมาตั้งแต่เด็ก ๆ ชอบการต่อสู้ได้เห็นการซ้อมมวยของพี่ ๆ เพื่อน ๆ ในระแวกบ้านเดียวกันที่วัดโดยมีลุงซึ่งเป็นนักมวยเก่ามาเปิดสอนมวยให้กับเด็ก ๆ ที่มีหน่วยกำนันดีพอเห็นเขาซ้อมกันเกิดความชอบก็เลยไปขอซ้อมมวยกับเขาบ้างตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ป.3 ตอนนั้นอายุได้ 9 ขวบ ได้ฝึกแม่ไม้มวยไทยฝึกฝนทักษะการชกมวยไทย ได้ขึ้นชกตามงานวัดงานบุญต่าง ๆ ค่าตัวครั้งแรกของการชกมวย “ผมเริ่มได้ค่าตัวครั้งแรกจากการชกมวย 150 บาทแล้วก็ขยับไปเรื่อย ๆ 4,000 – 5,000 บาท” เมื่อฝึกฝนมวยไทยจนได้ขึ้นชกในเวทียุทธใต้ได้มาเรื่อย ๆ เพชรก็ได้ย้ายตัวเองไปอยู่กับค่ายมวยที่ใหญ่กว่าเดิมจากนั้นก็เป็นที่จุดพลีผลันของเพชรจากการได้ไปชกมวยที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การชกครั้งนั้นเขาได้รับชัยชนะเจ้าของค่ายมวยที่เพชรได้มาขอพักเกิดความพอใจในตัวเพชรก็เลยมีการซื้อตัวกันจากค่ายเดิมของเพชรด้วยค่าตัว 40,000 บาทตอนนั้นเพชรอายุได้ 19 ปี เพชรกลายเป็นนักมวยที่มีค่าตัวอยู่ที่หลักหมื่นบาทเขายึดอาชีพมวยที่ค่ายนี้มากกว่า 10 ปี ผ่านการชกมวยมาแล้วไม่ต่ำกว่า 300 ครั้ง ค่าตัวอยู่ที่ 150,000 บาท เพชรผ่านการเป็นแชมป์เวทีราชดำเนินรุ่นน้ำหนัก 130 กิโลกรัมซึ่งเป็นคนผอมของเขาตั้งแต่เด็ก ๆ “คนเรามันต้องมีความผอม ก็เหมือนผมที่แรกผมไม่เคยคิดผอมว่าจะได้เป็นแชมป์ขนาดนี้ ตั้งแต่ผมเป็นเด็กผมไปต่อยที่ราชดำเนิน รุ่นหนึ่ง รุ่นสอง อายุได้สัก 14 – 15 เห็นพวกพี่เขาต่อย ต่อยคู่เอกปั๊บบงมาลัย อู๋หนู อัดบงมาลัย มีคนมาถ่ายรูปเวลาเราชนะ มีคนมาสัมภาษณ์ ผมก็เห็นแล้วบอกว่าสักวันต้องเป็นอย่างนั้นให้ได้ พอเป็นแชมป์นี้ไปไหนมาไหนคนก็รู้จัก แล้วแบบเราต่อยในกรุงเทพฯ คู่เอกปั๊บบงมาลัย ก็ได้สนใจผม ชะนะมานี้เราก็ได้ถ่ายรูปคู่กับฝรั่ง ทุกประเทศที่มาดูเราญี่ปุ่นมาถ่ายรูปอย่างเดียวเวลาชนะลงมาถึงแพ้ถ้าเขาถูกใจเขาก็มาถ่ายแต่ส่วนใหญ่

จะชนะมากกว่าค่อยมาถ่าย เหมือนตอนที่ผมไปต๋อยที่ญี่ปุ่นโอโหเดี๋ยวนี้นะ พวกญี่ปุ่นนี่นะครับถ้าเราชนะเขาจะเห็นเราเป็นฮีโร่ ถ่ายรูปผมจนผมเกือบเป็นลม ทั้งกระเทย ทั้งคน ถอดนวมก็มาขอถ่ายจนเราหายใจไม่ออก แต่ว่าเราภูมิใจ ก็เลยมาได้แชมป์” แต่ที่ว่าที่เพชรจะได้เป็นแชมป์เขาต้องอดทนกับการฝึกอย่างหนัก การใช้พลังกำลัง การมีความอดทน มีระเบียบวินัยในการฝึกฝน ต้องควบคุมอาหารต้องลดน้ำหนักบางครั้งถึงกับท้อในการต้องลดน้ำหนัก “การลดน้ำหนักผมต้องทำให้ได้ถ้าทำไม่ได้คือผมไม่ได้ขึ้นชก ผมคิดท่อนะครับตอนลดน้ำหนักมันถือว่าหนักที่สุดครั้งนั้นผมลดไป 7 กิโลกรัมร้องไห้เลยครับดินอยู่กลางถนนเลย” จากประสบการณ์ของเพชรจะเห็นถึงความยากลำบากในการต้องฝึกฝนของการเป็นนักมวยแต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ทำให้เพชรท้อเพราะเขายังมีความหวังว่า ไฟล์ที่เขาจะได้ขึ้นชกครั้งต่อไปนี่เขาคาดหวังไว้ว่าถ้าได้ชกชิงเงินรางวัล 500,000 บาทเขาจะซื้อรถและต่อเติมบ้านให้กับครอบครัว แต่บางครั้งเขาก็ต้องผิดหวังเพราะบางครั้งนักมวยก็ไม่ได้ขึ้นชกบ่อยนาน ๆ ครั้งชกที่ถ้าไม่ได้ต๋อยทางครอบครัวก็เดือนร้อน เขาจึงต้องฝึกฝนตัวเองอย่างหนักเพื่อที่จะได้ขึ้นชกไปเรื่อย ๆ ซึ่งหมายถึงรายได้ของเขาก็จะมาเรื่อย เช่นเดียวกัน

กรณีของ ก้อง (นามสมมติ) ก้องเป็นคนจังหวัดสิงห์บุรี พ่อกับแม่มีอาชีพทำนา การเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยของก้องนั้นนอกจากชอบการต่อสู้แล้ว เขาได้ยึดการชกมวยเป็นอาชีพ เพราะรายได้จากการชกมวยเป็นหนทางที่หาได้เร็วได้ชกทุกเดือนรายได้ก็เข้ามาทุกเดือนและก็เหมาะสมแล้วกับระดับความรู้และความสามารถของเขา ปัจจุบันก้องอายุ 22 ปี ผ่านการชกมวยไทยมาแล้วไม่ต่ำกว่า 150 ครั้ง ค่าตัวอยู่ที่ 15000 บาท ปัจจุบันเป็นนักมวยไทยอาชีพ สังกัดค่ายมวยสวนอาหารปึกไม้ การเข้าสู่การเป็นนักมวยของก้องเริ่มจากตอนเด็ก ๆ พ่อพาเขาไปดูการชกมวยตามงานวัด พอไปดูบ่อย ๆ เข้าเกิดการซึมซับ เห็นการต่อสู้ที่ใช้แม่ไม้มวยไทย เห็นผู้ชนะชกแล้วได้รางวัล ภาพที่เขาเห็นได้กลายเป็นที่มาของการอยากเป็นนักมวยไทยของเขา กอปกกับบิดาของก้องมองเห็นหนวยก้านของก้องมีแววว่าจะนำไปสู่การเป็นนักมวยไทยของเขาจึงนำเขาไปฝึกฝนกับค่ายมวยแห่งหนึ่ง ก่อนจะได้ขึ้นชกต้องฝึกฝนอยู่ถึง 3 เดือน ก้องได้ฝึกฝนศิลปะแม่ไม้มวยไทย ฝึกฝนทักษะมวยไทย ฝึกฝนเชิงมวย ฝึกฝนการสร้างร่างกายที่แข็งแรง ชีวิตนักมวยไทยของก้องมีแพ้ มีชนะ ก้องบอกว่าผมรักอาชีพนี้ทำให้เขาต้องฝึกฝนอย่างหนัก เผลอมาทุกรูปแบบ ก้องเคยมีประสบการณ์ของการถูกวางยาเพื่อให้เขามีกำลังอ่อนขณะจะขึ้นชก ประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้เขาต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวอยู่นานถึงได้กลับมาชกมวยอีกเหมือนเดิมจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นไม่ได้ทำให้เขาเลิกจากการเป็นนักมวยไทย

สำหรับ เอก (นามสมมติ) เอกเคยเป็นนักกีฬาฟุตบอลมาก่อน ปัจจุบันอายุ 19 ปี เอกเป็นคนกรุงเทพมหานคร พ่อกับแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปรายได้พอใช้แต่ถ้าได้เงินรางวัลจากการชกมวยมาเพิ่มก็จะเป็นเงินพิเศษหรือเงินเก็บที่พอจะนำไปซื้อสิ่งของต่าง ๆ เพิ่มจากเงินประจำที่พ่อกับแม่รับจ้าง เอกตั้งใจไว้ว่าจะนำเงินที่ได้จากการชกมวยไปซื้อบ้านให้พ่อกับแม่ได้มีบ้านอยู่เหมือนกับคนอื่น ๆ เอกเข้าสู่

การเป็นนักมวยครั้งแรกด้วยการไปเป็นเพื่อนของพี่ชายฝึกศิลปะมวยไทยเพื่อป้องกันตัวพี่ชายไปซ้อมมวย เอกไปบ่อย ๆ เข้าก็เกิดความชอบอยากซ้อมมวย ครูฝึกที่ค่ายมวยเห็นหน่วยก้านของเอกก็เลยชวนให้มาฝึกมวยด้วยกัน เหตุผลที่ครูฝึกชวนมาฝึกมวยนั้นเป็นเพราะว่าเอกเป็นนักฟุตบอลมาก่อนเขามักจะซ้อมวิ่งทุกวันทำให้ขาของเขาแข็งแรงมีกำลังขา และครูฝึกได้เห็นความแข็งแรงของเขาจากการที่เขาได้เป็นคู่ซ้อมให้กับนักมวยในค่ายเวลานักมวยคนนั้นซ้อมปล้ำจะให้เอกเป็นคู่ปล้ำปรากฏว่านักมวยเขาเอาเอกไม่ลงเนื่องจากเอกแข็งแรง ครูฝึกก็เลยให้เอกฝึกทักษะมวยไทย ฝึกแม่ไม้มวยไทย จากนั้นเอกก็ได้ขึ้นชกมวยเป็นครั้งแรกได้รับชัยชนะและได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนให้เขาต้องกลายมาเป็นนักมวยอาชีพ เอกทั้งฝึกซ้อม ฝึกฝนอย่างหนัก มีระเบียบวินัยในการฝึกฝน เขาคิดอยู่ตลอดเวลาว่าเขาต้องชนะทุกครั้ง ที่ชก และเป็นแชมป์เวทีมาตรฐานให้ได้และที่สำคัญเงินรางวัล ครูฝึกพาตระเวนชกตามเวทีภูธรต่าง ๆ เพื่อเพิ่มกระดุกมวยตระเวนชกอยู่ 5 ปีก็ชกมาแล้วประมาณ 100 กว่าครั้ง จนครูฝึกเห็นความสามารถของเขาก็ให้เอกได้หาประสบการณ์จากเวทีมวยมาตรฐานเนื่องจากเขาเป็นมวยที่มีชื่อมีชั้นแล้ว เอกได้ขึ้นชกเวทีราชดำเนินครั้งแรกผลการชกเขาชนะได้ค่าตัวจากการชกครั้งนั้น 4,000 บาท และก็ชกได้เต๋ามาเรื่อย ๆ ค่าตัวขณะนั้นอยู่ที่ 40,000 – 50,000 บาทและได้เป็นแชมป์เวทีมวยราชดำเนินรุ่นน้ำหนัก 118 กิโลกรัม เอกชกมวยไทยมาแล้ว 7 ปี เขาบอกว่าเขาไม่หวังอะไรมาก ที่ต้องอดทน ซ้อมหนัก ก็เพียงแค่ออกตั้งใจไว้ว่าจะชกมวยไทยเอาเงินที่ได้จากการชกมวยไปซื้อบ้านให้พ่อแม่จะได้มีบ้านอยู่เสียที และได้ส่งเสียตัวเองเรียน เอกเคยได้เงินจากการชกมวยไปใช้หนี้ให้กับแม่เนื่องจากแม่เป็นคนชอบเล่นการพนัน ช่วงนั้นเขาต้องชกมวยตลอดเจ็บจากการชกมวยก็ต้องทน “ตอนผมเป็นนักมวยใหม่ ๆ ผมต้องต่อยมวยใช้หนี้ให้แม่ ๆ แม่ผมกินเหล้าเมาทุกวัน แม่เขาเมาตลอดแม่ทำงานกลางคืน แล้วเขาก็เล่นพนัน เล่นหวย กินเหล้า ก็เลยบอกแม่ว่าให้เลิกได้ไหมจะหาเงินใช้หนี้ให้เอง ตอนนั้นผมใช้หนี้ให้แม่ 200,000 บาท ตอนนั้นผมต่อยมวยตลอดเจ็บก็ต้องอดทน ตอนนั้นต่อยเวทีภูธรได้ตลอดก็ได้เงินจากการต่อยมวยนี้แหละครับใช้หนี้ให้แม่” การที่เอกเคยชอบเล่นกีฬาฟุตบอลมาก่อนทำให้เอกเป็นคนมีหน่วยก้านดี มีความแข็งแรงของขาซึ่งเหมาะกับการเป็นนักมวย ความหวังสูงสุดของเอกก็คือการได้เป็นแชมป์ หลังจากได้เป็นแชมป์ การเป็นนักมวยของเขาก็ต้องหยุดไปพักหนึ่งเนื่องจากเกิดความท้อ ไม่อยากซ้อม ชกไปก็รู้สึกว่าเป็นที่น่าอับอายกับการเป็นนักมวย แต่สุดท้ายเขาก็ต้องกลับมาชกมวยไทย เช่นเดิมเพราะเล็งเห็นแล้วว่าอาชีพมวยเป็นการสร้างรายได้ที่เหมาะสมแล้วกับความรู้ความสามารถของเขา

สำหรับกรณีของ ขวัญ (นามสมมติ) ผู้ที่มีเขาเป็นอาวุธชั้นยอด ซ้อมมวย “ดุฉิเดช ลูกพระบาท” ขวัญเป็นคนในจังหวัดสระบุรี พ่อแม่มีอาชีพทำไร่ เริ่มชกมวยไทยมาตั้งแต่ ป. 1 ไปฝึกซ้อมมวยกับพี่ชายโดยมีน้ำชายเป็นครูฝึกและเป็นนักมวยเก่ามาก่อนให้ในละแวกหมู่บ้านเดียวกัน เริ่มฝึกฝนมวยไทย ฝึกแม่ไม้มวยไทย ฝึกทักษะมวยไทย จนครูฝึกมองเห็นหน่วยก้านก็พาขวัญขึ้นชกหาประสบการณ์

ตามเวทีต่าง ๆ ในระดับภูธร เวทีงานวัด เวทีงานบุญเทศกาลต่าง ๆ ชนบ้างแพ้งบ จนนายได้ 13 ปีก็ได้ย้ายไปอยู่ในค่ายมวยลูกพระบาท “ก่อนที่ผมจะมาอยู่ค่ายลูกพระบาทผมก็เดินสายต๋อยทั่วไปหมด ต๋อยเวทีงานวัด เวทีภูธร พ่อผมพาเดินสายต๋อย เดินสายแถวภาคอีสาน และผมได้มาต๋อยกับนักมวยค่ายลูกพระบาท เขาก็เห็นแววของผมว่าแววดี เจ้าของค่ายก็เลยชวนมาอยู่ค่ายลูกพระบาท” มาอยู่ค่ายมวยการซ้อมก็ต่างกับซ้อมอยู่ที่บ้าน ต้องฝึกซ้อมตามตารางการฝึกซ้อมทุกอย่างจากนั้นก็ไปเรียนหนังสือบ่ายสามกลับมาซ้อมมวยชีวิตประจำวันเป็นแบบนี้ จากนั้นขวัญก็ได้ซ้อมมวยอย่างจริงจังเริ่มได้ขึ้นชกเวทีภูธรที่มีมาตรฐานเช่น เวทีมวยค่ายอดิสร ซึ่งเวทีนี้จะเป็นทางผ่านไปยังเวทีมาตรฐานในกรุงเทพมหานครทำให้ขวัญมีชื่อมีชั้นในทางมวยไทยมากขึ้น ขวัญเริ่มได้ขึ้นชกเวทีมาตรฐานเวทีแรกคือเวทีราชดำเนินตอนอายุ 17 -18 “ผมเริ่มชกเวทีมาตรฐานตอนนั้นผมเรียนอยู่ชั้น ม.4 – 5 ครับ ตอนนั้นผมโตแล้วน้ำหนักผมตอนนั้น 100 กว่าปอนด์ แล้วครับ เวทีแรกที่ชกราชดำเนิน กว่าผมจะเข้าไปเวทีมาตรฐานราชดำเนินได้ผมก็ชกเวทีภูธร ผมเข้าตอนนั้นก็เข้ายากเหมือนกัน เวทีแถวภูธรตอนนั้นผมดังมากค่าตัวผมก็หลายตั้งค์สมัยนั้นผมก็ 7000 – 8000 บาทแล้วครับแล้วตอนนั้นยังไม่มีกรรมการกฎว่านักมวยที่ชกไปแล้วต้องหยุดพักกี่วันถึงจะชกได้ ถ้าร่างกายไหวร่างกายเราพร้อมก็ได้เลยไม่ต้องรอ แต่ปัจจุบันนี้ต้อง หยุด 21 วันถึงจะต๋อยได้ แต่ถ้าเราโดนน็อกก็ต้องหยุดหนึ่งเดือนถึงจะชกต่อได้” ตอนแรก ๆ นั้นการมาเป็นนักมวยของขวัญตัวเขาเองก็ไม่ได้คิดอะไรพอให้มาก็ไม่ได้คิดว่าจะมายึดการชกมวยเป็นอาชีพ แต่พอได้มาชกบ่อย ๆ ได้ค่าตัวมากขึ้น ๆ เขาก็มาคิดกับตัวเองว่า “ตอนนั้นผมเป็นเด็กผมก็ยังไม่ได้คิดว่ามันเป็นอาชีพ พอให้มาก็ ผมก็คิดแค่ที่ผมต้องทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุดอยู่ไปวัน ๆ พอมาคิดได้ก็ว่ามันเป็นอาชีพก็ตอนที่ผมเริ่มชกได้ค่าตัวแพง ๆ พอได้ค่าตัวเดือน 20,000 – 30,000 บาท ก็เริ่มคิดว่าเออผมมันเป็นอาชีพหรือนะ ต๋อยมวยถามว่ามันดีไหม ผมตอบว่ามันดีครับ ตอนนั้นอาชีพของผมคือชกมวย เพราะอาชีพนักมวยมันทำอย่างอื่นไม่ได้แล้ว ผมก็ไม่คิดทำงานอย่างอื่นเพราะว่าเป็นนักมวยมันทำงานที่ไหนก็ได้ นอกจากถ้าเราไปไม่ชกมวย เราก็ต้องไปเรียนแต่เรียนเราก็เรียนได้ไม่เต็มที่” การอยู่ในค่ายมวยของขวัญก็เหมือนกับคนทั่วไปกลางวันไปเรียนเย็นซ้อม เข้าซ้อม แต่ก่อนนั้นไม่คิดว่าจะยึดการชกมวยไทยเป็นอาชีพ พอว่าอย่างไรก็ว่ากันตามนั้น จนกระทั่งเมื่อขวัญได้ชกมวยบ่อย ๆ เข้ามีรายได้ค่าตัวแพง ๆ เขาก็รู้ตัวเองแล้วว่านี่แหละมันคืออาชีพของเขา ขวัญทุ่มเทให้กับการซ้อมมวยอย่างหนัก ไม่เคยท้อ ค่ายมวยกำหนดการฝึกซ้อมอย่างไรขวัญจะทำตามทุกอย่าง ถึงเวลาซ้อมเขาซ้อมจริงจังตั้งใจซ้อมหวังว่าพอได้ขึ้นชกต้องชนะได้ค่าตัวแพง ๆ จึงต้องซ้อมให้เต็มที่ การได้ชกเวทีมาตรฐานช่วงแรก ๆ ขวัญก็แพ้งบ แต่เขาก็ไม่ท้อ ทนต่อการเจ็บ เหนื่อย ท้อ แม้ว่าจะผ่านประสบการณ์การลดน้ำหนักและอดอาหารนั้นก็ไม่ได้ทำให้ขวัญถอดใจ ขวัญเล่าว่า การลดน้ำหนักให้ได้ตามรุ่นถือว่าหนักมากสำหรับการเป็นนักมวย “การลดน้ำหนักกับอดอาหารเหนื่อยครับมันเหนื่อยมากมีถึงขั้นเป็นลมทำให้ผมชกแพ้ ตอนนั้นผมชกกับสามเอ ไก่ย่างห้าดาว ผมใหญ่กว่าเขาต้องลดน้ำหนัก

ลงมาต่อน้ำหนักให้ลดน้ำหนักด้วย ตอนนั้นผมลดแทบไม่ไหว ไม่ถึงปอนด์ เดินไปไม่ไหว เขาให้ไปวิ่งผมก็ไปนอน ผมทำไม่ไหว ไฟล้นนั้นได้ชกผมเสียแชมป์ให้สามเอ ช่วงหลังผมเริ่มแพ้อ่อย ๆ “ขวัญได้ค่าตัวจากการชกสุดท้ายอยู่ที่หลัก 100,000 – 180,000 บาท ขวัญได้เป็นแชมป์มวยเวทีราชดำเนิน ได้แชมป์สยามกีฬาวอร์ลด์ ได้ยอดเยี่ยมมวยไทย และได้รับการยกย่องให้เป็น 8 เกียรติยศยอดเยี่ยมมวยไทย ถามว่าหลังจากชกมวยเงินรางวัลที่ได้รับได้เก็บสะสมไว้หรือไม่ ขวัญเล่าว่าตอนที่เขาเป็นแชมป์เขาได้เงินรางวัลจากการชกแต่ละครั้งเยอะมาก แต่ว่ารายได้ตรงนี้เขาสามารถใช้เลี้ยงครอบครัวของเขาได้ ขวัญแต่งงานมีลูก 1 คน ซึ่งภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวทั้งหมดมาจากรายได้จากการชกมวยของขวัญแต่เพียงอย่างเดียว

สำหรับกรณีของ พล (นามสมมติ) ผู้ที่มีเขาเป็นอาวุธ ชื่อมวย “เพชรจินดา เพชรบุญส่ง” เริ่มเข้าสู่การเป็นนักมวยตั้งแต่อายุ 8 ปี โดยมีช่องทางเข้าสู่แวดวงมวยไทยโดยการชักชวนของลุงซึ่งเป็นเจ้าของค่ายมวย มองเห็นหนวักและมองว่าพลนั้นชอบการต่อสู้ ชอบศิลปะมวยไทยมาตั้งแต่เด็ก ๆ และได้ชักชวนให้มาอยู่ที่ค่ายมวย พ่อแม่พลแยกทางกันพลอยู่ในความดูแลของยายซึ่งยายก็มองเห็นแล้วว่าคงจะดูแลกันไม่ไหวเนื่องจากฐานะที่ยากจน ถ้าส่งเสียให้พลได้ไปอยู่ในค่ายมวยได้เป็นนักมวยซึ่งค่ายมวยก็ดูแลกันเหมือนลูกอยู่แล้ว มีอาหารให้กินครบสามมื้อ ไปฝึกชกมวยจะได้มีอาชีพติดตัวเขาก็ฝึกมวยอยู่ในค่ายจนอายุ 13 ปีผ่านการชกมวยตามเวทีต่าง ๆ ทั้งงานบุญ งานวัด เวทีระดับภูธร ตั้งแต่เริ่มชกครั้งแรกได้ค่าตัว 150 บาท ผ่านการชกมากกว่า 150 ครั้ง ปัจจุบันพลมีค่าตัวอยู่ที่ 20,000 บาท ได้แชมป์มวยภาคกลาง ความฝันของพลเขาต้องเป้าไว้ว่าจะต้องเป็นแชมป์เวทีมวยมาตรฐานราชดำเนินให้ได้อยากมีค่าตัวที่หลักแสนบาทและจะชกมวยจนกว่าร่างกายของเขาจะไม่ไหว พลบอกว่าบางครั้งก็ท้อ เหนื่อย ไม่อยากซ้อม ไม่อยากต่อชก ไม่อยากทำอะไรเลย “บางทีโดนบังคับมากเกินไปอย่างเวลาซ้อมวันนี้เรารู้สึกไม่ค่อยสบายเราท้ออยู่นั้นะครับ แต่พอเราบอกครูฝึก เขาก็บอกว่าให้เราซ้อมเหมือนเดิม เราก็ต้อ ก็เหนื่อยครับ คือไม่อยากต่อชกต่อ ไม่อยากซ้อม ไม่อยากทำอะไรเลยครับก็คิดว่าต่อทนฝืนเอา ก็บอกกับตัวเองว่าไม่เป็นไร เพื่อหน้าที่ เพื่ออนาคต เพื่อครอบครัว เพื่อจะมีหน้าที่การทำงานที่ดี ๆ เราซ้อมมานานนี้แล้วทำไมถึงจะทนอีกหน่อยไม่ได้” นอกจากนี้พลยังต้องทนต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บปวดร่างกายซึ่งพลบอกว่า “เวลาชกเจ็บก็เจ็บแป๊บเดียวครับ เพราะว่าเราชกมานาน ซ้อมมานาน ร่างกายมันชินแล้วครับ เจ็บแค่ตอนต่อยบนเวที ต่อยเสร็จเราก็มารักษาดูตัวเดี๋ยวก็หาย ผมเคยคิ้วแตก หนังกแตก แต่ก็ไม่รู้สึกละไร มีเจ็บบ้างแต่ก็อดทน เพราะมาทางนี้แล้ว บางคนก็ถามว่าทนเจ็บได้งัย ต่อยมานานแล้ว คนก็ทำเพื่อนอนาคต เพราะหน้าตามันกินไม่ได้อยู่แล้วแก็ไปก็เหี่ยวต้องอดทนต่อชก มีเงินเก็บ และก็มีชื่อเสียง” นี่คือการประสบการณ์ตัวตนการเป็นนักมวยไทยของพล

สำหรับกรณีของ วินัย (นามสมมติ) ในวันที่ได้นั่งบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ตัวตนของการเป็นนักมวยของวินัยอยู่นั้น ก่อนที่จะคุยกัน เขาได้หยิบภาพถ่ายของเขาขึ้นมาให้ผู้วิจัยได้ชม แล้วเขาก็

บอกว่า “ตอนเป็นนักมวยผมใช้ชื่อ “ช.ไวคุล” เมื่อก่อนอัดเป็นวิดีโอไว้เยอะ เพื่อนยืมไปดูกันไปทำให้รถเมล์เยียบและเลยครบชุดสำเก็บไว้เพื่อนเขาทำตกรถ เวลาผมชกผมจะอัดไว้ ๆ เอาไว้ดูตอนแก่ พวกเพื่อน และตอนนี้ผมก็อายุประมาณ 50 แล้วครับ ตอนนี้เป็นโค้ชช้อมมวยไทยให้กับนักศึกษาศูนย์มวยฯ ภาพนี้ก็ถ่ายไว้ให้คนรุ่นหลังได้ดู” เขาเล่าให้ฟังหลังจากที่ได้นำรูปเก่า ๆ ของเขามาให้ดูพร้อมด้วยรอยยิ้มแห่งความภาคภูมิใจ ก่อนที่เขาจะแนะนำตัวเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับผู้วิจัย วินัยเป็นคนภูมิลามาจากจังหวัดนครสวรรค์ วินัยเข้ามาเป็นนักมวยได้ก็เพราะชอบการชกมวยว่าเป็นการต่อสู้เพื่อแข่งขัน มีเหตุการณ์ที่น่าพาเขามาสู่การเป็นนักมวยซึ่งเดิมนั้นเขาก็ไม่คิดอยากจะทำชกมวยเลย แต่ด้วยวัยเด็กเขามีเพื่อนที่อยู่หมู่บ้านเดียวกันกับเขา ซึ่งเพื่อนก็เป็นนักมวยที่ฝึกหัดกันเองตามบ้าน ไม่ได้เป็นค่ายมวยใหญ่ วันหนึ่งก็ได้มีโอกาสไปดูการชกมวยกับเพื่อนเป็นการชกมวยในงานวัดเพื่อนได้ขึ้นชกมวยนั้นเป็นการได้ชมการชกมวยเพียงแค่ครั้งเดียว เขาเห็นการต่อสู้ชกมวยบนเวทีเขาเกิดแรงบันดาลใจเกิดความชอบการต่อสู้ที่เป็นการบนเวทีทันที ซึ่งต่อมาเขาก็อยากชกมวยบ้างแม้ยังไม่เคยผ่านการชก แต่ทว่าวินัยเป็นคนรูปร่างใหญ่ หนว่ยก้านดี ถ้ามีลักษณะเบื้องต้นอย่างนี้แล้ว ก็อยากชกมวยในสมัยก่อน นักมวยก็สามารถที่จะไปเปรียบมวยชกกับนักมวยคนอื่น ๆ ได้เลย ตามงานวัด งานบุญต่าง ๆ ที่มีการจัดการชกมวย วินัยก็แอบไปกับเพื่อนโดยไม่ได้ออกแม่ ได้เงินจากลงไป 300 บาท เอาเงินนั้นไปเป็นค่าเปรียบมวยตั้งแต่ครั้งนั้นมาเขาก็ได้ไปเปรียบมวยชกมาโดยตลอด การฝึกชกก็ช้อมมวยกันเองที่บ้านมีเพียงกระสอบทรายมาแขวนโบหนึ่งก็ช้อมกันกับเพื่อนสองคน จากนั้นมาก็ตระเวนหาเปรียบมวยต่อมวยตามงานต่าง ๆ ตั้งแต่นั้นมาก็เริ่มชกมวยเลย ตอนเริ่มชกมวยตอนนั้นเขามีอายุ 13 – 14 เขาบอกว่าอายุเยอะแล้วตอนนั้นเปรียบมวยเองและชกมวยอย่างนั้นได้ประมาณสัก 10 กว่าครั้ง มีหัวหน้าค่ายมวยค่ายหนึ่งมารอรับเขาที่บ้านชื่อ “ค่ายมวยเมืองขุนแผน” แถวบางกอกน้อยเพื่อนของวินัยได้ติดต่อกับหัวหน้าค่ายมวยแล้วเล่าถึงตัวตนของวินัยว่ามีนักมวยคนหนึ่งสูงยาวรูปร่างดีเลย หัวหน้าค่ายเขาได้ฟังเขาก็เลยพาเพื่อนมารับวินัยที่บ้านก็เลยเป็นที่มาของการได้เข้ามาอยู่ในค่ายมวยตั้งแต่นั้นมาก็อยู่มาตลอดไม่ได้ย้ายไปไหนอีก กว่าที่เขาจะได้ขึ้นชกมวยช้อมมวยอย่างเดียวทั้งแม่ไม่มวยไทย ทักษะมวยไทย การฝึกร่างกายให้แข็งแรง การควบคุมอาหารฝึกอยู่นาน ฝึกอยู่อย่างนั้นประมาณ 5 เดือน วินัยถึงได้ชก การชกครั้งแรกของวินัยสมัยนั้นถ้าไปเปรียบมวยได้ก็ชกได้เลย ชกครั้งแรกที่เวทีราชดำเนินได้ค่าตัว 6,000 บาท และได้ชกมวยมาตลอดยึดการชกมวยเป็นอาชีพ จากนั้นก็ได้ไปชิงแชมป์ภาคใต้ครั้งที่ 14 น้ำหนัก 135 ปอนด์ และได้เป็นแชมป์รุ่นน้ำหนัก 140 ปอนด์เป็นแชมป์ทั้งเวทีภูมิภาคและเวทีราชดำเนินจากนั้นวินัยก็ได้ไปชกในเวทีระดับชาติดำเนิน และได้ไปชิงแชมป์มวยไทยที่อเมริกา การชกครั้งนั้นเสมอ ชกที่แคลิฟอร์เนียไปชกกับชาวต่างชาติ คือ เสมอกันไม่ได้เป็นแชมป์โลก คือครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มวยไทยได้ถ่ายทอดไปทั่วโลก วินัยมีค่าตัวตอนนั้นก็ประมาณอยู่ที่ 40,000 – 50,000 บาท แต่ว่าถ้าได้ไปชกมวยที่ต่างประเทศก็จะได้เงินค่าตัวอยู่ที่

80,000 – 100,000 บาท กว่าจะได้ค่าตัวหลักแสน วินัยบอกวาก็เหนื่อยมากต้องฝึกซ้อมอย่างหนัก ต้องอดทนทุกอย่าง อาชีพมวยก็ทำให้เขาสามารถส่งเสียภรรยาและเลี้ยงดูให้การศึกษาแก่บุตรได้ด้วยรายได้จากการเป็นนักมวยของเขาจนทุกวันนี้

สำหรับกรณีของน้อย ด้วยฝีมือครบเครื่อง หมัด เท้า เข่า ศอก ทำให้น้อยผงาดอยู่ในวงการมวยไทยได้สำเร็จจนเป็นแชมป์มวยโลกส่งผลให้ปัจจุบันน้อยเป็นเจ้าของธุรกิจร้านค้าสะดวกซื้อ ผู้วิจัยรู้จักกับน้อยจากการแนะนำของอาจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นอาจารย์สอนวิชามวยไทย ณ สถาบันการพลศึกษาแห่งหนึ่ง น้อยเดิมเป็นคนต่างจังหวัดอยู่อำเภอบอระเพ็ด จังหวัดมหาสารคามด้วยพื้นเพเป็นคนอีสาน ชกมวยมาแล้วเมื่อประมาณ 20 ปีแล้ว จะฝึกชกกับค่ายมวยเล็ก ๆ ซึ่งเป็นค่ายมวยของน้ำซอมกันเองที่บ้านด้วยเป็นคนชอบการต่อสู้ก็เลยติดตามพี่ชายไปซอมมวยกับเพื่อน พอได้มาซอมมวยก็เริ่มมีความชอบนำไปสู่การ ฝึกซ้อมกำลัง ฝึกซ้อมทักษะฝึกซ้อมอยู่ประมาณ 1 เดือน จึงได้ขึ้นชกมวยเวทีงานวัดพอได้ขึ้นชกต่อมาก็ได้ขึ้นชกเรื่อย ๆ ยิ่งได้ขึ้นชกน้อยก็ยิ่งอยากจะซอมจากนั้นมาก็ซอมปกติทุกวันโดยครูฝึกจะคอยสอนทักษะต่าง ๆ ซ้อมตามที่เขาพาซอมแล้วครูฝึกก็พาไปชก ชกมวยครั้งแรกน้อยได้รับชัยชนะแล้วต่อมาผมก็ซอมอยู่เรื่อย ๆ ซ้อมที่บ้านก็ซอมไปเรื่อย ๆ แล้วก็ขึ้นต่อยอยู่อย่างนี้อายุ 3 ปี ชกมวยตามงานวัด เขามีการเปรียบมวยเราก็ก็นำชกกับเขาไปเรื่อย ๆ มันสนุกและก็ได้ตั้งค้ด้วยมาอยู่ค่ายนี้เพราะค่ายเก่าส่งผมมาครับ ค่ายนี้เปิดมานานแล้วครับ 40 ปีได้ ผมมาอยู่ค่ายนี้ตั้งแต่อายุ 15 - 16 ปีแล้วครับ ชกตามเวทีภูธร ต่างจังหวัด โปรโมเตอร์หรือคนที่จัดชกมวยไทยที่บ้านต่างจังหวัด ได้เห็นการชกฝีมือดีก็ชักชวนมาอยู่ค่ายฯ มาอยู่ในค่ายนี้ การซ้อมของน้อยในแต่ละวันก็ซ้อมตามปกติที่ค่ายฯ เขากำหนดโปรแกรมการฝึกไว้ ซ้อมอยู่นานชกมวยที่เวทีมวยสำโรงผมเป็นมวยรุ่น 40 – 42 กิโล พอไปชกก็ชนะเรื่อย ๆ บางทีก็แพ้บ้างครั้งก็ชนะตั้งแต่ค่าตัว 100 บาท ต่อมาน้อยได้ประสบความสำเร็จของการเป็นนักมวย น้อยชกมวยเริ่มตั้งแต่ ได้เป็นแชมป์มวยลุมภินี แชมป์ประเทศไทย แชมป์มาราทอน ค่าตัวของน้อยผมตอนนี้อยู่ที่ 1,000,000 บาท ทรัพย์สินที่ได้ก็เอาเงินไปทำบ้านที่ต่างจังหวัดให้พ่อแม่ ทรัพย์สินผมก็ทำบ้านให้พ่อแม่ซื้อบ้านที่รังสิตอยู่กับภรรยา ทุกวันนี้ก็ยังชกมวยน้อยบอกว่าไปไหนไม่ได้ชีวิตคือตรงกันต้นเข้ามาฝึกมวยตามโปรแกรมการฝึกน้อยบอกวาก็เหนื่อยมากต้องอดทนทุกอย่าง

และสุดท้ายสำหรับกรณีของประชา จากเด็กชายที่ชอบการต่อสู้เข้ามาอยู่ในค่ายมวยเรียนหนังสือไปด้วยชกมวยไปด้วย ชีวิตอยู่แต่กับการฝึกซ้อมมวยไทยเช้า กลางวัน เย็น วนเวียนอยู่กับการซ้อมมวยเพื่อที่จะได้ขึ้นชกบนเวที ปัจจุบันเป็นนักมวยที่มีค่าตัวอยู่ที่ 450,000 บาท

บทที่ 4

บริบทของความเป็นมวยไทย

สำหรับในบทนี้ผู้วิจัยต้องการอธิบายให้เห็นถึงความเป็นตัวตนของนักมวยไทยนั้นเกิดจากบริบทของมวยไทยซึ่งได้แก่โครงสร้างทั่วไปของระบบการฝึกฝนมวยไทยซึ่งในความเป็นนักมวยไทยนั้นผู้วิจัยความจำเป็นต้องทำความเข้าใจและเข้าใจถึงประสบการณ์ความเป็นนักมวยไทยซึ่งตัวตนของนักมวยไทยนั้น จึงต้องเข้าใจบริบทต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวตนของนักมวยไทยได้ดังต่อไปนี้ ประวัติความเป็นมาของมวยไทย พัฒนาการของกีฬามวยไทยและการแข่งขันมวยไทย การร่ายรำไหว้ครูมวยไทย การแต่งกายของนักมวยไทย ค่ายมวย ครูฝึก องค์การและหน่วยงานที่รับผิดชอบกีฬามวยไทย ตารางการฝึกซ้อม อุปกรณ์เกี่ยวกับการฝึกฝนมวยไทย การฝึกร่างกาย การฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย การฝึกทักษะลูกไม้มวยไทย การฝึกทักษะกลมวย กฎกติกาการแข่งขันมวยไทย เกณฑ์การตัดสินสำหรับการแข่งขัน ธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติ การคุ้มครองสิทธิและสวัสดิการของนักกีฬามวยไทย

ความเป็นมาของมวยไทย

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวไทย และเกิดขึ้นคู่กับชาติไทยมาช้านาน มวยไทยนั้นเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติและพัฒนาตามประวัติศาสตร์ของชาติไทยที่ได้มีการบ่มเพาะต่อสู้กับชาติข้างเคียงเพื่อรักษาแผ่นดินสยามนี้มาได้โดยตลอด พระมหากษัตริย์ไทยแทบทุกพระองค์ในประวัติศาสตร์รวมทั้งนักรบทุกคนต้องผ่านการฝึกฝนต่อสู้ในระยะประชิดตัวทั้งสิ้น เพราะการใช้อาวุธในสมัยโบราณมีตั้งแต่ดาบ ทวน ดั้ง เขน ทวน หอกใหญ่ หอกคู่ เสือโตมร ธนู มีดสั้น วาน ง้าว กริช หน้าไม้ และโล่ เป็นต้น มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ชนิดหนึ่งที่ทหารทุกคนต้องฝึกควบคู่ไปกับการใช้อาวุธที่มีอยู่ในมือ มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของชาติไทยมาเป็นระยะเวลาหลายศตวรรษเป็นการต่อสู้ที่ใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายแทนอาวุธชนิดอื่นได้แก่ มือ 2 เท้า 2 เข่า 2 ศอก 2 และศีรษะซึ่งรวมเรียกว่า “นวอาวุธ” โดยคิดหากลวิธีใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ผสมกลมกลืนกันจนมีประสิทธิภาพสูงสุดในการต่อสู้ป้องกันตัว บรรพบุรุษของคนไทยได้คิดค้นวิธีการต่อสู้ชนิดมีพิษสงรอบตัว มีการใช้หัวเข่า เข่าชน ปากกัด ตีนถีบ เตะ เหน็บ มือตะปบตบต่อยทุบ ศอกตี ฟันสับถอง เข่ากระทุ้ง ก้นกระแทก บ่าแบกทุ้ม ล้มทับ จับหัก ควักนัยน์ตา ฝ่าลูกหมาก กอด รัด พัด เหวี่ยง จะเห็นได้ว่าเป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่าครบกระบวนการเพื่อป้องกันตัว ทำร้ายเข้าศึก เพื่อการอยู่รอดเวลาเข้าศึกประชิดตัว ฉะนั้นมวยไทยจึงเกิดขึ้นในสายเลือดของนักสู้ของบรรพบุรุษชาติไทยมานานแล้ว ในกองทหารได้มีการฝึกมวยไทยอย่างจริงจังจรรุ่นแล้วรุ่นเล่า ผู้ที่ปลดระวางแล้วหรือผู้รู้แก่บวชอยู่ก็เผยแพร่ความรู้นี้ออย่างเอาการเอางาน วิชานี้ถูกเผยแพร่ออกไปอย่างรวดเร็วจนเกิดสำนักขึ้นดาษดื่น มีการตั้ง

ชื่อท่วงท่าการต่อสู้ดังกล่าวให้ฟังแล้วไพเราะหรือเข้าใจง่ายโดยเทียบเคียงลักษณะของท่าทางกับชื่อหรือลีลาของตัวละครเหตุการณ์หรือสัตว์ในวรรณคดีเช่น เอรಾವัดนเสยงา หนุมานถวายแหวน นางมณฑาหนึ่งแท่น อิเหนาแทงกฤษ ฯลฯ ท่ามวยบางท่าเรียกชื่อตามสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตของคนไทยในยุคนั้นๆ เช่น การกวาดลาน คลื่นกระทบฝั่ง หนูไต่ราว มอญยันหลัก เป็นต้น (นอง เสียงหล่อ และคนอื่นๆ . 2551: 22)

พัฒนาการการแข่งขันมวยไทย

สถาบันพัฒนาบุคลากรทางพลศึกษา กีฬา ได้สรุปถึง การแข่งขันมวยไทยในอดีตไว้ดังนี้ การแข่งขันมวยไทยครั้งสมัยโบราณ ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีกติกาแน่นอนอย่างไรบ้าง ผู้มีอำนาจเด็ดขาด ได้แก่ นายสนามมวย แต่เมื่อมวยสากลได้รับการเผยแพร่เข้ามาครั้งแรก โดยหม่อมเจ้าวิบูลย์สวัสดิวงศ์ สวัสดิกุล เมื่อ พ.ศ. 2455 ทางวงการมวยไทยจึงได้วางกติกาขึ้น ซึ่งการชกในสมัยนี้ก็ยังคงมีการคาดเชือกกันอยู่ ต่อมาจึงได้สวมนวมชกกัน แต่การชกก็ยังเหมือนเดิม คือยังใช้การถีบ เตะ ชก ศอก เข่า ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบันมวยไทยเป็นกีฬาที่เก่าแก่ที่สุดของเรา ได้วิวัฒนาการในเรื่องของกติกาและการจัดการแข่งขันมาจนถึงปัจจุบัน โดยย่อ ๆ ดังนี้ พ.ศ. 2477 กระทรวงมหาดไทยได้ร่างกติกาคุ้มครองมวยไทยและมวยสากล เพื่อเป็นการแข่งขันชั่วคราว พ.ศ.2479 กรมพลศึกษา มีหน้าที่ในการจัดการแข่งขันมวยโดยตรง ได้ตั้งกรรมการขึ้นชุดหนึ่งทำการปรับปรุงแก้ไขกติกามวยไทยและมวยสากล และประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2480 เป็นต้นมา และได้จัดพิมพ์ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ.2482 การแข่งขันที่เป็นหลักฐานเริ่มอย่างจริงจังในสมัยรัชกาลที่ 6 ซึ่งพอจะแบ่งออกเป็นสมัยต่าง ๆ ได้ 5 สมัย ดังนี้ 1) สมัยสวนกุหลาบ สมัยนี้ประชาชนนิยมการชกมวย และชมการแข่งขันชกมวยกันเป็นจำนวนมาก การชกมวยไทยในสมัยนี้ยังมีการคาดเชือก (นักมวยสมัยเก่าใช้ด้ายดิบเส้นโตขนาดดินสอดำชุบแบ่งให้แข็ง พันมือตั้งแต่สันมือตลอดถึงข้อศอก และพันรัดเป็นปมทางด้านหลังของข้อนิ้วมือหรือสันหมัด เป็นรูปกำหอย ที่เรียกกันว่า"คาดเชือก") การชกได้กำหนดจำนวนยกไว้แน่นอนแล้ว มีกรรมการชี้ขาด ผู้ตัดสินส่วนมากนั่งอยู่ข้างเวทีและให้อาณัติสัญญาณนักมวยหยุดชกด้วยเสียงหรือนกหวีด 2) สมัยท่าช้าง ในสมัยนี้เป็นสมัยหัวเลี้ยวหัวต่อ จากการคาดเชือกมาเป็นสวมนวม (พ.ศ. 2462) สมัยนี้ได้ดำเนินการจัดการแข่งขันมาเป็นระยะเวลานานพอสมควรในที่สุดสนามก็เลิกไป กรรมการผู้ชี้ขาดที่มีชื่อเสียงในสมัยนี้ก็คือ นายทิม อติเปรมานนท์ และนายนิยม ทองชิตร์ 3) สมัยสวนสนุก การจัดการแข่งขันในสมัยนี้นายสนามดำเนินงานได้ดี และยืนยาวอยู่หลายปี นักมวยที่มีชื่อเสียง เช่น สมาน ดิลกวิลาส และสมพงศ์ เวชชสิทธิ์ สมัยนี้มีการแข่งขันทั้งมวยไทยและมวยสากล กรรมการผู้ตัดสินที่มีชื่อเสียง ได้แก่ หลวงพิพัฒน์ พลกาย นายสุนทร ทวีสิทธิ์ (ครูгимเล็ง) และ นายนิยม ทองชิตร์ 4) สมัยหลักเมืองและสวนเจ้าเชษฐ การแข่งขันชกมวยในสมัยนี้เข้มแข็งยิ่งขึ้น เพราะทางราชการทหารเข้ามาร่วมมือ

ช่วยเหลือ และมีผลเป็นรายได้บำรุงกองทัพจำนวนมาก นักมวยที่มีชื่อในยุคนี้ได้แก่ สุข ปราสาทหินพิมาย ผล พระประแดง เพิก สิงห์พัลลภ ประเสริฐ ส.ส. ถวัลย์ วงศ์เทเวศน์ และทองใบ ยนตรกิจ การแข่งขันสมัยนี้ดำเนินมาหลายปีจนถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่สองจึงได้เลิกไป กรรมการผู้ตัดสินในสมัยนี้ได้แก่ นายสังเวียน หิรัญเลขา นายเจือ จักรบุรี และนายวงศ์ หิรัญเลขา และ 5) สมัยปัจจุบัน ได้ทำการแข่งขัน ณ เวทีราชดำเนินและเวทีลุมพินีเป็นประจำ และยังมีเวทีมวยที่เปิดการแข่งขันถาวรและชั่วคราวทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอีกมากมาย ปัจจุบันมี พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มีสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย สำนักงานกีฬาอาชีพ ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ได้จัดตั้งขึ้นตาม พ.ร.บ. นี้ให้มีหน้าที่ส่งเสริม คัดกรอง สนับสนุน และควบคุมกิจการมวยในประเทศไทยให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งนับว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกของวงการมวยเมืองไทย

องค์กรที่รับผิดชอบการแข่งขันกีฬามวยไทย

1) สมาคมกีฬามวยอาชีพแห่งประเทศไทยได้ตั้งมานานและได้จดทะเบียนเป็นสมาคมแห่งประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2532 เป็นองค์กรแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทยปี พ.ศ. 2528 มีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริม พัฒนาและควบคุมมาตรฐานกีฬามวยอาชีพของประเทศไทย ภายใต้กำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ

2) กำเนิดมวยไทยสมัครเล่น (พ.ศ. 2516) ได้จัดให้มีการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นในกีฬา 5 สถาบันได้แก่ วิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา โดยการผลักดันของอาจารย์แสวง ศิริปัดผู้ซึ่งเป็นคนเขียนกติกาขึ้น พ.ศ. 2528 มีการก่อตั้งสมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย เพื่อจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นและปี พ.ศ. 2535 ได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นในกีฬาแห่งชาติเป็นครั้งแรก ณ จังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2538 มีการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นชิงแชมป์เปียนโลกขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สมาคมกีฬาแห่งชาติ มีชาติต่างๆ เข้าร่วมแข่งขัน 27 ประเทศ “กำเนิดกฎหมายกีฬามวย รัฐสภาได้ออกกฎหมายควบคุมกีฬามวย เรียกว่า พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542”

3) กำเนิดกฎหมายกีฬามวย รัฐสภาได้ออกกฎหมายควบคุมกีฬามวย เรียกว่า พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยให้เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า “เนื่องจากกีฬามวยเป็นศิลปะการต่อสู้และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ควบคุมดูแลการแข่งขันมวยไทย และส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยไทยให้มีมาตรฐาน ดังนั้นสมควรให้มีกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าว และเพื่อ

จัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยและบุคคลในวงการกีฬามวยที่เหมาะสมจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

จากข้างต้นทำให้เห็นว่ามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีมาแต่ครั้งอดีต และมีพัฒนาการเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เหตุผลที่ทำให้มวยไทยยืนหยัดอยู่เคียงคู่กับแผ่นดินไทยเสมอมาได้ เพราะความเข้มแข็งและแข็งแกร่งของประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมของมวยไทย ที่ทำให้ศิลปะมวยไทยสามารถสืบทอดอย่างทรงคุณค่าและเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของชาติไทย (นอง เสี่ยงหล่อ และคณะ. 2551: 30)

การไหว้ครูรำมวย

การไหว้ครูรำมวยก็เป็นความรู้อย่างหนึ่งที่นักมวยจะต้องปฏิบัติได้จริง ก่อนทำการชกมวยไทย นักมวยทุกคนจะต้องไหว้ครูรำมวยทุกครั้ง ถ้าเป็นนักมวยก่อนการแข่งขันชกมวยจะต้องไหว้ครูมวยไทยโดยถือเป็นวัฒนธรรมประเพณีอันสำคัญยิ่งของมวยไทยที่นักมวยจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด การไหว้ครูรำมวยเป็นเป็นการทำความเคารพต่อประธานในพิธีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาตั้งแต่ในอดีต เมื่อทำการไหว้ครูจบลงแล้ว สิ่งที่นักมวยจะทำต่อไป คือ การรำมวย ซึ่งหมายถึงการรำรำในท่วงท่าที่เป็นเอกลักษณ์ของมวยไทยที่มีทั้งความอ่อนช้อยงดงามและความสง่างามเข้มแข็งผสมผสานกันอยู่อย่างลงตัว และยังเป็นการแสดงออกถึงลักษณะเฉพาะของครูมวย หรือค่ายมวย ซึ่งถ้านักมวยไหว้ครูและรำรำมวยแบบเดียวกันมักไม่นิยมต่อยกัน เพราะเข้าใจว่าเป็นลูกศิษย์ที่มีครูเดียวกัน การรำมวย มีจุดประสงค์หลายประการ เพื่อปรับสภาพจิตใจให้ลดความตื่นเต้นประหม่า เพื่อเรียกความมั่นใจและกระตุ้นจิตใจให้ฮึกเหิม เพื่อชมทาลายขวัญของคู่ต่อสู้ และเพื่ออบอุ่นร่างกายให้พร้อมที่จะต่อสู้นอกจากนี้การรำมวยในสมัยโบราณ ยังมีจุดประสงค์เพื่อสำรวจพื้นที่ลานดินที่จะทำการชก ทำการรำมวยที่ได้รับความนิยม และยอมรับนับถือให้เป็นแบบฉบับในการรำมวยมีอยู่มากมายหลายท่า เช่น ท่าพรหมสี่หน้า ท่าเสือลากหาง ท่ายูงรำแพน ท่าสอดสร้อยมาลา ท่าสาวน้อยประแป้ง ท่าพยัคฆ์ ค้อมกวาง ท่าพระรามแผดงศร ท่ากวางเหลียวหลัง และท่ายูงพ้อนหางเป็นต้น ส่วนท่าการก้าวย่างที่ใช้ประกอบการไหว้ครูรำมวยนั้นท่าที่ได้รับความนิยมและถือเป็นแบบฉบับ คือ ท่าย่างสามขุม และย่างสุกเกษม (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2540: 91)

เครื่องดนตรีประกอบการชกมวยไทย

เครื่องดนตรีที่จะนำมาบรรเลงประกอบการแข่งขันชกมวยไทย มีชื่อเรียกว่า “วงปี่กลอง” ดนตรีปี่มว (ดนตรีปี่กลอง) ดนตรีปี่มว หรือดนตรีปี่กลอง นับเป็นองค์ประกอบสำคัญอันเป็นเอกลักษณ์ของมวยไทยอย่างหนึ่งที่สำคัญสำหรับขั้นตอนการไหว้ครู การรำมวยไทย รวมทั้งการแข่งขันชก

มวยไทยจังหวัด และท่วงทำนองของคนตีมวยนี้ จะมีทั้งจังหวะช้าและเร็วตามช่วงเวลาของการแข่งขันมวยไทย กล่าวคือ ช่วงต้น นักมวยจะเริ่มด้วยการไหว้ครูจังหวัดคนตีจะเนิบช้า ทำให้ลีลาการรำรำไหว้ครูดูสง่าและอ่อนช้อยงดงาม ช่วงการแข่งขัน จังหวะเร็วขึ้นเพื่อบอกให้ผู้ชมทราบว่านักมวยกำลังใช้ลีลาและชั้นเชิงต่อสู้อยู่ใบสั่งเวียง และ ช่วงสุดท้ายหรือยกสุดท้าย จังหวัดคนตีจะยิ่งเร่งเร้าใจเพื่อให้ให้นักมวยได้เร่งต่อสู้อย่างเร้าใจและผู้ชมรู้สึกตื่นเต้นกับการแข่งขันและผลการแข่งขัน

การบรรเลงดนตรีประกอบกีฬามวยไทยนั้น คล้ายกับการบรรเลงดนตรีประกอบกีฬากرةบอง กล่าวคือมีการใช้วงดนตรี “วงปี่กลอง” เหมือนกัน แตกต่างกันที่การบรรเลงดนตรีประกอบกีฬามวยไทยนั้นจะประกอบด้วยเพลง 3 ตอน ตอนที่หนึ่ง บรรเลงเพลงโหมโรง ตอนที่สอง บรรเลงเพลงสระหม่า ตอนที่สาม บรรเลงเพลงแปลง ในการไหว้ครูนั้นนิยมบรรเลงเพลงสองชั้น เช่น เพลงมอญรำดาบ สำหรับเพลงสระหม่านั้น จัดเป็นเพลงเฉพาะของปี การบรรเลงเพลงดนตรีประกอบมวยไทยหรือกระบี่กระบองนั้น ประมาจารย์ทางดนตรีได้วางบทเพลงในแต่ละอาวุธเพลงไว้แตกต่างกัน อาทิ การรำดาบใช้เพลงมอญรำดาบ การรำกระบี่กระบองใช้เพลงกระบี่ลีลา

เครื่องดนตรีที่นำมาประกอบการแข่งขันชกมวย เรียกว่า “ดนตรีปี่กลอง” โดยมีองค์ประกอบคือ นักดนตรีจำนวน 4 คน เครื่องดนตรีประกอบด้วยปี่ชวา 1 เล่า กลองแขก 2 ใบและฉิ่ง 1 คู่ การบรรเลงเพลงจะแตกต่างกันไป เมื่อนักมวยเริ่มไหว้ครูจะบรรเลงเพลงสระหม่าจนจบการไหว้ครู เริ่มยกที่ 1 จะบรรเลงเพลงแขกเจ้าเซ็น ส่วนยกต่อไปจะบรรเลงเพลงอะไรก็ได้ บางครั้งก็บรรเลงเพลงพื้นเมืองที่มีจังหวะและเสียงเร่งเร้า เมื่อขึ้นยกที่ 5 ซึ่งเป็นยกสุดท้ายให้ใช้เพลงเชิด บางเวทีจะเชิด 2 นาทีสุดท้ายก็ได้ (สมศักดิ์ สิริอนันต์. 2541: 16) จะเห็นได้ว่าความรู้เรื่องการบรรเลงเพลงสำหรับชกมวยยังเป็นการปฏิบัติที่นักมวยไทยต้องยึดถือบางครั้งเสียงเพลงที่บรรเลงในแต่ละยกก็เป็นเครื่องมือของอำนาจให้เขาได้เฝ้าระวังคู่ต่อสู้และเตรียมตัวเองตลอดเวลา

การแต่งกายของนักมวยไทย

นอง เสียงหล่อ และคณะ. (2552) ได้เขียนอธิบายเกี่ยวกับการแต่งกายของนักมวยไทยไว้ว่าการแต่งกายของนักมวยไทยเป็นประเพณีและวัฒนธรรมของมวยไทย ซึ่งมีความเชื่อเครื่องรางของขลังอันเป็นองค์ประกอบการแต่งกายที่ยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่อดีตและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน จนเป็นลักษณะการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ของมวยไทย โดยแบ่งเป็นการแต่งกายสมัยโบราณ และการแต่งกายสมัยปัจจุบัน ดังนี้ การแต่งกายของมวยไทยสมัยโบราณ

ผ้าประเจียด ผ้าประเจียด คือ ผ้ายันต์ที่พับเข้าเป็นแถบ หรือม้วนเป็นวง เพื่อสะดวกต่อการใช้ผูกแขนหรือศีรษะ โดยบนผืนผ้านั้นจะลงเลขยันต์ประเภท มหาอำนาจ ขาตรีมหายันต์ หรืออาจนำตะกรุดแผ่นบรรจุไว้ด้วย ผ้าประเจียดจัดเป็นเครื่องรางของขลังประเภทคงกระพันชาตรี ใช้ผูกแขนข้าง

ได้ข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างก็ได้ สำหรับนักมวยที่มีมงคลสวมศีรษะอยู่แล้ว ก็จะนำผ้าประเจียดมารัดต้นแขนเพื่อเป็นมงคล สำหรับนักมวยสายไชยา มักนิยมสวมผ้าประเจียดเพียงอย่างเดียว เรียกว่า “ประเจียดหัว กับ ประเจียดแขน” เมื่อศิษย์จะทำการตีมวย ครูบาอาจารย์ท่านจะนำประเจียดทั้งสองชนิดมาเสกเป่าด้วยพระคาถา พร้อมทั้งเจิมประเจียดเสกลงที่หน้าผาก ก่อนการสวมประเจียดหัว ประเจียดแขน

มงคล มงคล คือ เครื่องรางสำหรับสวมศีรษะ โดยมากมักทำจากผ้าแถบผืนแคบ ๆ ที่ลงวันต์แล้วม้วนพับด้วยสายสิญจ์แล้วหุ้มด้วยผ้าลงอาคมขุดเป็นวงแล้วทั้งหางยาวไว้ด้านหลังหรืออาจทำจากเชือกขุด หรือสายสิญจน์หลายเส้น นำมาขดรวมกันเป็นเส้นใหญ่แล้วหุ้มผ้าประเจียดก็ได้ นักมวยแต่ละภาคก็จะมีมงคลเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและเนื่องจากความเชื่อทางวัฒนธรรมและประเพณีของไทย มงคลเป็นเครื่องรางเพื่อคุ้มครองนักมวยตั้งแต่เปื่องศีรษะลงมาดังนั้นจึงถือเป็นประเพณีว่าต้องให้ครูมวยเป็นผู้สวมให้ โดยนักมวยจะไม่ถอดประเจียดหรือมงคลออกขณะตีมวยกัน

เชือกพันมือหรือด้ายดิบ เชือกพันมือหรือด้ายดิบ คือ วัสดุที่ใช้พันมือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “คาดเชือก” ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของมวยไทย ด้วยการใช้เชือกหรือด้ายดิบจับเป็นใจ ใช้พันสันหมัด ข้อมือ และแขนอาจพันไปถึงศอก ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของนักมวย อาจสอดด้ายดิบขุดเป็นปมไว้ที่บริเวณสันหมัด เรียกว่า “ก้นหอย” เมื่อพันน้ำลงบนหลังหมัด ด้ายที่พันจะแข็งตัว ซึ่งจะสร้างความเจ็บปวดให้คู่ต่อสู้ได้ และเป็นการป้องกันความบาดเจ็บ แตกหรือหักของนิ้วมือ ข้อมือและแขนได้และเพื่อสร้างความหนักแน่นให้แก่หมัด

กางเกงและผ้าคาดเอวกางเกง กางเกงและผ้าคาดเอวกางเกงมีหน้าที่เป็นเครื่องปกปิดร่างกาย คือกางเกงขาสั้นยาวประมาณโคนเข่า ขนาดใหญ่ไม่มีขอบกางเกง แล้วจะมีผ้าคาดเอวหรือผ้าขาวม้าผูกไว้ที่เอวเพื่อกันหลุด การแต่งกายของมวยไทยสมัยปัจจุบัน การแต่งกายในการชกมวยไทยในปัจจุบันเกิดจากการพัฒนารูปแบบการแต่งกายที่มีเรื่อยมาตามประเพณีวัฒนธรรมมวยไทยในอดีต โดยการแต่งกายนักมวยว่าด้วย “ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยระเบียบและกติกาสำหรับการแข่งขันกีฬามวย พ.ศ. 2545” ว่าด้วย (นองเสียงหล่อ. และคณะ. 2552: 46-47)

กีฬามวยไทย

ด้วยในปัจจุบันได้มีกีฬาประเภทการต่อสู้ป้องกันตัวลักษณะคล้ายๆ มวยไทย อาทิเช่น มวยไทยกังฟู คิกบ็อกซิ่ง ฯลฯ ต่างก็มุ่งโฆษณาเผยแพร่ ดึงเงินรางวัลล่อใจให้สูงๆ รูปแบบการแข่งขันใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ดึงดูดความสนใจ มีกลยุทธ์ก่อให้เกิดความนิยมเป้าหมายเพื่อธุรกิจและผลประโยชน์ที่จะตามมา มีความพยายามใช้นักมวยไทยเป็นเครื่องมือ มีการจ้างนักมวยที่ไม่มีสภาพพร้อมไปแข่งขัน นำเอาประวัติสถิติการชกของนักมวยไทยและกำหนดให้ใช้ชุดแต่งกายแบบมวยไทย

ไปใช้ในการโฆษณาและการแข่งขัน หากพิจารณาให้รอบคอบอาจเป็นขบวนการและกลลวง ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อภาพรวมของกีฬามวยไทยอย่างแน่นอน เพราะได้นำเอาเทคนิคทักษะระเบียบกฎกติกาการแข่งขัน รูปแบบการตัดสินไปแก้ไขดัดแปลงให้แตกต่างกันทำให้เกิดความสับสน

นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้วขณะนี้มวยไทยได้เผยแพร่เป็นที่นิยมไปทั่วโลก ประเทศต่างๆ มีการฝึกหัดมวยไทยกันมาก มีการจัดตั้งองค์กรมวยไทยระหว่างประเทศและองค์กรมวยไทยทวีปต่างๆ ขึ้น เช่น สหพันธ์มวยไทยยุโรป สภามวยไทยโลก สหพันธ์สมาคมมวยไทยนานาชาติ มวยไทยสภามวยโลก สมาคมมวยไทยแห่งประเทศไทย สมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ฯลฯ แต่ละองค์กรต่างก็มีกำหนดระเบียบกติกาการแข่งขันวัฒนธรรมประเพณี รูปแบบเทคนิคทักษะและรูปแบบการตัดสิน แตกต่างกันไปตามความนึกคิดของแต่ละองค์กร ทั้งๆ ที่เป็นมวยไทยเช่นเดียวกัน ทำให้เอกลักษณ์ของมวยไทยขาดความชัดเจน เกิดความสับสนก่อให้เกิดปัญหา

สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ก็จากธุรกิจและผลประโยชน์ส่วนบุคคล รวมทั้งการละเลยขาดความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานที่กำกับดูแล การพัฒนามวยไทยไม่จริงจัง ขาดทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจน หากไม่มีการปรับปรุงแก้ไขหาทางป้องกันจะเกิดผลเสียต่อมวยไทยยากต่อการเยียวยา มรดกของชาติจะถูกทำลาย

ยังโชคดีที่ประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่ากีฬามวย เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ควบคุมดูแลการแข่งขันมวยไทยและส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยไทยให้มีมาตรฐาน ดังนั้น สมควรให้มรกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าว และเพื่อจัดให้มีสวัสดิการแก่กีฬามวยไทย และบุคคลในวงการกีฬามวยไทยที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ (ศึกษารายละเอียดได้ในหนังสือ “พระราชบัญญัติกีฬามวย” พ.ศ. 2542 : กฎกระทรวงระเบียบข้อบังคับฉบับปรับปรุงครั้งที่ 4 สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย)

นอกจากนั้นสมาคมกีฬามวยอาชีพแห่งประเทศไทยได้จดทะเบียนเครื่องหมายรับรองสำหรับการแข่งขันมวยไทย การใช้กติกามาตรฐานการแข่งขันมวยไทย การบรรเลงดนตรีสำหรับใช้ประกอบการแข่งขันกีฬามวยไทย ศิลปะการไหว้ครูก่อนการแข่งขันกีฬามวยไทย การแต่งกายและการใช้อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการแข่งขันกีฬามวยไทย ผู้ตัดสินกีฬามวยไทย ผู้ฝึกสอนกีฬามวยไทย (ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2543)

นั่นจึงถือเป็นโอกาสที่สำคัญในการอนุรักษ์กีฬามวยไทย เอกลักษณ์ของชาติไทยเป็นมรดกของคนไทยให้คงอยู่และเผยแพร่ไปทั่วโลก สมควรที่องค์กรหน่วยงานและบุคคลในวงการมวยต้อง

ตระหนักและถือปฏิบัติตามกฎหมายมวย ระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวยอย่างเคร่งครัด ไม่ละเลยปล่อยให้ผู้ใดดัดแปลงและทำลาย ก่อให้เกิดความเสียหายต่อกีฬามวยไทยได้ และหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องสมควรจัดทำประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้กว้างขวาง สนับสนุนให้ประเทศต่างๆ ที่สนใจกีฬามวยไทยดำเนินการไปตามรูปแบบมาตรฐานอันเดียวกันทั่วโลก (นองเสียงหล่อ และคณะ. 2552:116)

การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้นักมวย

สมรรถภาพ คือ ความสมบูรณ์ หมายถึง ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของนักมวย ซึ่งสามารถที่จะเข้าร่วมการแข่งขันชกมวยได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างสมรรถภาพทางกาย ดังนี้แบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ สมรรถภาพทางการทั่วไป และสมรรถภาพทางการพิเศษ

1. สมรรถภาพทางกายทั่วไป มีองค์ประกอบสำคัญ คือ กำลัง ความเร็ว ความคล่องตัว ความอดทน สุขภาพ องค์ประกอบเหล่านี้เกิดจากสมรรถภาพการทำงานที่สัมพันธ์กันของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น กล้ามเนื้อ ระบบหายใจ ระบบไหลเวียนโลหิต และระบบประสาท หากระบบหนึ่งระบบใดทำงานขัดข้องก็เป็นเหตุให้สมรรถภาพทางกายโดยทั่วไปลดลง และอาจเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของระบบอื่น ๆ

2. สมรรถภาพทางกายพิเศษ เป็นสมรรถภาพทางกายที่นักมวยจะต้องมีเฉพาะที่จะทำการแข่งขัน นักมวยจะต้องมีสมรรถภาพทางกายพิเศษแตกต่างจากนักฟุตบอลในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายพิเศษนี้ต้องมีการฝึกนอกเหนือจากการฝึกสมรรถภาพทั่วไป เช่น นักมวยไทยจะต้องฝึกกำลังกล้ามเนื้อขา ลำตัว แขน ไหล่ และหน้าผาก

หลักในการฝึกเพื่อสร้างความแข็งแรง ลักษณะของความแข็งแรง ความแข็งแรงจะช่วยให้การออกกำลังกายและการเล่นกีฬามีประสิทธิภาพและมีความสัมพันธ์กับความทนทานและความเร็ว แบ่งความแข็งแรงออกเป็น 3 ชนิด คือ 1) ความแข็งแรงสูงสุด หมายถึง ความแข็งแรงสุดยอดที่กล้ามเนื้อและประสาทจะสามารถออกแรงได้สูงสุด ความแข็งแรงประเภทนี้จำเป็นสำหรับกีฬามวยไทยที่ต้องใช้แรงต้านทานหนัก ความแข็งแรงสูงสุดรวมกับความหดตัวอย่างรวดเร็วและความทนทาน จำเป็นมากในกีฬามวยไทย 2) ความแข็งแรงแบบพลังระเบิด คือ ความสามารถของกล้ามเนื้อและประสาทที่จะเอาชนะแรงต้านทานโดยอาศัยความเร็วเป็นหลัก ใช้ในการชดหมัด ศอก เข่า เตะ และถีบ โดยการกระตุกกล้ามเนื้อโดยทันทีทันใด 3) ความแข็งแรงอย่างทนทาน คือ ความสามารถของกล้ามเนื้อร่างกายที่ทำงานได้นานโดยไม่เหนื่อย มีความเร็วและความแรงได้ยาวนาน จำเป็นมากในการแข่งขันมวยไทยที่ต้องการความทนทานและความแข็งแรงอย่างมาก

หลักการฝึกความแข็งแรง การทำซ้ำ ๆ ไม่จำเป็นต้องหลายครั้ง เช่น การสร้างกล้ามเนื้อขา โดยการใช้คันเหล็กที่มีน้ำหนักมากแบกไว้ที่ขา ยืนเท้าแยกขนานกันแล้วย่อตัวลงนึ่งยอง ๆ แล้วลุกขึ้นอย่างรวดเร็วให้สามารถลุกขึ้นได้เพียง 3 ถึง 5 ครั้งเป็นอย่างมาก การเพิ่มงานเป็นระยะ ๆ เมื่อความแข็งแรงเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดต่อไปก็ปรับตัวเกือบจะคงที่และระยะนั้นจะต้องเพิ่มงานให้ได้มากขึ้น การฝึกอาจฝึกแบบชันบันได ชุดแรกทำซ้ำกัน 5 ครั้ง ๆ ครั้งต่อไป 4 ครั้ง ครั้งต่อไป 3 ครั้ง ควรจะทำการฝึก 3 – 4 วันต่อสัปดาห์ ความแข็งแรงฝึกได้ดังนี้ ยกน้ำหนักแล้วค่อย ๆ เพิ่มน้ำหนักมากขึ้นทีละน้อย ปล้ำคู่ จากคนที่น้ำหนักเท่า ๆ กัน แล้วเปลี่ยนเป็นคนที่น้ำหนักมากกว่า ถ่วงน้ำหนักวิ่งถูกทรายถ่วงขา การฝึกความรุนแรงฝึกได้ดังนี้ ฝึกยกน้ำหนักโดยใช้ความเร็ว ทุ่มน้ำหนัก ความอ่อนตัวฝึกได้ดังนี้ วิ่งสลับฟันปลา เล่นยิมนาสติก ม้วนหน้า ม้วนหลัง บริหารกาย ดัดตน เหยียดยืดกล้ามเนื้อ

หลักการฝึกเพื่อสร้างความทนทาน ลักษณะของความทนทาน คือ ความสามารถของร่างกายที่ออกแรงได้ยาวนาน ทำให้ออกแรงทำงานหนักได้นานและฟื้นตัวได้เร็ว ระดับของความทนทานตัดสินได้โดยดูจากประสิทธิภาพของระบบไหลเวียนโลหิต ระบบประสาท และการประสานงานของอวัยวะต่าง ๆ ความทนทานขึ้นกับความเคลื่อนไหวอย่างผสมผสานกับปัจจัยทางจิตใจและกำลังใจของนักมวย ความทนทานแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ความทนทานในระยะยาว หมายถึง การที่นักมวยต้องออกกำลังเป็นเวลานานเกินกว่า 5 นาที โดยกำลังไม่ตก ต้องใช้แรงโดยขบวนการสร้างพลังแบบใช้ออกซิเจน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของระบบไหลเวียนโลหิต เส้นโลหิต และระบบหายใจความทนทานในระยะปานกลาง หมายถึง การที่นักมวยต้องออกกำลังภายในเวลา 2 – 8 นาที ทำให้ออกกำลังภายในระดับคงตัว ต้องใช้การออกกำลังแบบใช้ออกซิเจน และแบบปราศจากออกซิเจน เพื่อเน้นความแข็งแรงทนทานและความเร็ว จะทำให้เอาชนะแรงต้านทานได้ ความทนทานระยะสั้น หมายถึง การที่นักมวยต้องออกกำลังภายในเวลา 45 นาที ทำให้ต้องใช้พลังงานแบบใช้ออกซิเจน ซึ่งขึ้นอยู่กับความแข็งแรงและความเร็วด้วย ความแข็งแรงแบบทนทาน การที่นักมวยต้องออกกำลังหนักเป็นเวลานานจนกล้ามเนื้อส่วนนั้นเมื่อยล้า เพราะต้องออกแรงต้านมาก ความเร็วแบบทนทาน การที่นักมวยต้องออกกำลังภายในเวลาเอาชนะความล้าที่ต้องออกแรง ระดับกล้ามเนื้อส่วนนั้นเมื่อยล้า เพราะต้องออกแรงต้านมาก

หลักการฝึกความทนทาน วิธีฝึกความทนทานนิยมฝึกเป็นระยะทางและเวลา เป็นการฝึกที่ทำในระยะเวลาโดยไม่มีพักความเร็ว อาจคงที่ เพิ่มขึ้น หรือลดลงก็ได้ ความหนักของงานขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของนักกีฬา แต่ไม่ควรต่ำกว่า 30 นาที ในกีฬามวยไทยอาจเน้นระยะเวลา ความทนทานฝึกได้ดังนี้ วิ่งวันละ 5 – 10 กิโลเมตร สัปดาห์ละ 4 วัน เพิ่มจำนวนยกการฝึกซ้อมบนเวทีใช้บอลหรือเป้าทุบ ตี หน้าท้อง เพื่อให้กล้ามเนื้อท้องทนทาน

หลักในการฝึกเพื่อสร้างความเร็ว

ความเร็ว หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อในการหดตัวและคลายตัวได้เต็มที่และรวดเร็ว ความเร็วเป็นองค์ประกอบสำคัญในกีฬามวยไทยเป็นการเคลื่อนไหวที่กระทำอย่างรวดเร็วในอัตราเร่งที่สูง แบ่งความเร็วออกเป็น 3 อย่างคือ ความเร็วในการวิ่ง ต้องวิ่งเร็วและแรงเต็มที่ จะวิ่งได้เร็วมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับความถี่ ของการ เคลื่อนไหวและระยะทาง

1. ความเร็วในการเคลื่อนที่ ความเร็วในการเคลื่อนไหวเป็นชุด เช่น กระโดด เตะ ตี เป็นต้น
2. ความเร็วในการโต้ตอบ

ความเร็วฝึกได้ดังนี้

1. ฝึกชกหมัดซ้าย ขวา เตะซ้าย ขวา ตีเข้าซ้าย ขวา ตีศอกซ้าย ขวา โดยจับเวลาแล้วนับจำนวนครั้งทำสถิติ เป็นชนิดการใช้อาวุธแต่ละอย่างไว้
2. ชกลม
3. หลอกล่อกับคู่ชกใช้ไหวพริบการหลบหลีก
4. วิ่งเร็ว 50 เมตร – 100 เมตร โดยวิ่งทางตรงหรือวิ่งหลบสิ่งกีดขวาง

การสร้างความเร็วในการเคลื่อนไหว

ความเร็วในการเคลื่อนไหวจำเป็นมากสำหรับนักมวยไทย สิ่งที่จะช่วยให้ความเร็วดีขึ้นคือ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในการทำงานสูงสุด แต่ต้องอยู่ในขีดพอเหมาะ เวลาฝึกจึงเน้นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อส่วนที่ต้องใช้ ความเร็วในการปฏิบัติงานต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นได้เหมือนกันในขณะที่คนมีความแข็งแรงถ้านักมวยมีความแข็งแรงแบบพลังระเบิด

การฝึกเพื่อความเร็วในการโต้ตอบ กีฬามวยไทย เป็นกีฬาที่ต้องฝึกหัดความเร็วในการใช้ไม้มวยแบบต่าง ๆ การหลอกล่อเพื่อหาโอกาสโต้ตอบ และการตัดสินใจขึ้นอยู่กับ

1. สายตาที่มองเห็นและเปลี่ยนทิศทางได้รวดเร็ว
2. ความถูกต้องแม่นยำของประสาทตาและหู
3. ความชำนาญในทักษะของแต่ละบุคคล
4. ความเร็วในการเคลื่อนที่ (สมศักดิ์ สิริอนันต์. 2541: 31)

ทักษะของการชกมวยไทย

การตั้งท่าจดมวย ทักษะเบื้องต้นที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเล่นกีฬาทักษะเบื้องต้นที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเล่นกีฬาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาประเภทต่อสู้ เช่น มวย มวยปล้ำ ยูโด ฟันดาบ เป็นต้น จะต้องตั้งท่าให้ถูกหลักเสียก่อน หากท่าถูกต้อง สวยงาม การออกอาวุธก็จะดีไปด้วย คือ

ต้องคำนึงถึงการทรงตัว ความรัดกุม คล่องแคล่วว่องไว การตั้งท่ามวยหรือจดมวยก็เช่นกัน หากฝึกตั้งท่าได้สวยงามถูกต้องแล้ว โอกาสที่จะออกอาวุธด้วยทักษะต่างๆ เช่น จะชกหรือเตะก็ทำได้แม่นยำ หมดพะวง และยังสามารถป้องกันตัวได้ดีอีกด้วย ส่วนต่างๆ ของร่างกายที่จะต้องคำนึงถึงมากในการตั้งท่าก็คือ เท้า การวางเท้าถือเป็นหลักเบื้องต้นที่สำคัญมาก เพราะเท้าทั้งสองข้างเปรียบเสมือนฐานที่สามารถทำให้การทรงตัวดี การเคลื่อนที่ในท่าทางต่างๆ ก็จะได้ด้วย

การตั้งท่ามวยไทย (การวางเท้า) วิธีการให้ยืนในลักษณะเท้าหน้า เท้าตาม โดยมีช่องขาหน้า หลัง และซ้าย ขวา ห่างกันพอประมาณตามส่วนของความสูงของร่างกาย เช่น หากคนรูปร่างสูงก็ให้ช่องเท้ากว้างพอสมควรเท้าหน้าหรือเท้าหน้า ปลายเท้าชี้ไปทางด้านหน้า เท้าหลังหรือเท้าตาม ปลายเท้าวางให้วางกับเท้าหน้าด้วยปลายเท้า (โคนนิ้ว) ทั้งสองข้าง เข้า ในการชกมวยไทยการยืนเข้าจะต้องยืดตรง จะย่อและยืดเข้าได้เพียงเล็กน้อย ไม่ควรรย่อเข้ามาจนเกินไป ลำตัว จะต้องตั้งตรง และเฉียงไปตามแนวของเท้าหน้าและเท้าตาม แขนทั้งสองข้าง ยกมือด้วยแขนทั้งสองข้าง ให้ท่อนแขนขวาแนบลำตัว แขนซ้ายห่างจากลำตัวพองาม กำหมัดหลวมๆ เปิดหน้าหมัดไปข้างหน้า หมัดทั้งสองจะอยู่บริเวณเหนือตาเล็กน้อย ศีรษะ ก้มหน้าลงเก็บคางไว้ใกล้ๆ กับไหล่ สายตาชำเลืองมองไปข้างหน้าเป้าหมายบริเวณหน้าอกทั้งหมด

การเคลื่อนไหว

ในการชกมวยไทยการเคลื่อนไหวตัวกระทำได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะส่วนมากนักมวยจะตั้งท่าหรือจดมวยแล้วจะนิ่ง จะมีแต่เพียงเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อถ่ายน้ำหนักตัวให้การทรงตัวดีเท่านั้น ดังนั้นนักมวยไทยส่วนใหญ่จะแค่นำเท้า โยกตัว โยกไหล่อยู่กับที่ โดยคำนึงถึงหลักการยืนที่ดีไม่เดินจนเสียการทรงตัว

การเคลื่อนที่ ในการชกมวยนั้น การเคลื่อนที่หรือฟุตเวิร์คเพื่อเปลี่ยนตำแหน่งที่ยืนอยู่เดิมไปในทิศทางต่างๆ ในขณะต่อสู้ทำได้ 2 วิธีด้วยกัน คือ

1. การเคลื่อนที่แบบเท้าหน้า เท้าตาม คือ ในขณะที่ตั้งท่าอยู่กับที่ในลักษณะเท้าหน้า เท้าตาม หากต้องการเคลื่อนที่ไปที่หนึ่งใด ก็อาศัยหลักเท้าไหนอยู่ใกล้ เคลื่อนเท้าหน้าไปก่อน เคลื่อนไปเท่าไรก็ลากเท้าตามไปเท่านั้น เช่น ถ้าจะรุกไปข้างหน้าก็เคลื่อนเท้าหน้าไปก่อน แล้วลากเท้าหลังตาม ในการฝึกการเคลื่อนที่เบื้องต้น ควรฝึกแบบปิดจังหวะก่อน เมื่อเห็นว่าเกิดความชำนาญแล้วก็ให้ทำเร็วขึ้นและกระทำได้ด้วยอัตโนมัติ

2. การเคลื่อนที่แบบสลับข้างซ้าย ขวา คือ ในขณะที่ตั้งท่าอยู่ในท่าจดมวยโดยเท้าหน้า เท้าตาม ก็ให้ยกเท้าหน้าตั้งเข้าขึ้นสูงติดกับศอกหน้า ก้าววางเท้าไปข้างหน้า แล้วยกเท้าหลัง สลับท่าจดมวยมาเป็นอีกด้านหนึ่ง วางเท้าหลังไปข้างหน้า และสลับเท้าอีกข้างหนึ่งไปข้างหน้า สลับกันไป

เรื่อย ๆ การเคลื่อนไหวที่ในลักษณะนี้เรียกว่า “ท่าอย่างสามชุก” ซึ่งในสมัยโบราณนักมวยนิยมกันมาก แต่ในปัจจุบันมักจะไม่ค่อยมีนักมวยคนไหนฝึกฝนและนิยมทำกัน (สมศักดิ์ สิริอนันต์. 2541:37-40)

การใช้หมัด มือทั้งสองข้างถือเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายที่กำเข้าเป็นหมัดใช้เป็นอาวุธทำร้ายคู่ต่อสู้ได้โดยการชก คือ การเหวี่ยงแขน ฟันงัด ออกไปด้วยแรงส่งจากไหล่ ลำตัว แขน สะโพก และเท้า ในการชกมวยไทยสามารถใช้หมัดได้ทั้งรุกและรับ มีวิธีการต่างๆ คือ หมัดชกหน้า หรือ หมัดแย็บ หมัดแย็บ หรือ หมัดชกหน้า เป็นวิธีการชกโดยใช้หมัดหน้าส่งแรงจากไหล่ ลำตัว แขน ขา และเท้า เหวี่ยงแขนจนถึงก่อนหมัดถึงเป้าหมาย กำหมัดให้แน่น หมุนแขน ให้หมัดคว่ำลงเมื่อถูกเป้าหมายใช้ชักกลับมาในแนวเดิม เป็นหมัดที่ใช้สำหรับหรือรอบวงคู่ต่อสู้ให้พะวง เพื่อฉวยโอกาสให้ใช้อาวุธอื่นต่อไปได้ เป้าหมายในการชก หมัดแย็บ หรือ หมัดหน้า บริเวณใบหน้าหรือคาง บริเวณลำตัว หรือช่องท้อง

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดแย็บหรือหมัดหน้า

1. บล็อก หรือ ปะทะด้วยนวม เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้า มายังเป้าหมายคือบริเวณใบหน้า หรือคางให้ใช้หมัดขวา หมัดหลังปะทะเอาไว้โดยการเกร็งไหล่และแขน ไม่ให้หมัดไปถูกเป้าหมายได้

2. ปิดให้หมัดพลาดเป้าหมาย เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้า มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้ใช้ฝ่ามือและแขนปิดก่อนที่หมัดจะถูกเป้าหมาย

3. โยกตัวหลบ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้า มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้โยกตัวโดยใช้เอว ลำตัว ขา และศีรษะ หลบให้พ้นหมัด การโยกตัวหลบทำได้ทั้งทางซ้ายและทางขวา

4. ผงะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้ามายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้ผงะหรือโยกตัวหลบมาทางข้างหลังให้พ้นระยะหมัด

5. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้ามายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้รีบก้าวถอยออกไปให้พ้นระยะหมัด

หมัดตรงขวา เป็นหมัดตามหรือหมัดหลัง เป็นหมัดที่ถนัดที่สุดสำหรับนักมวยที่ถนัดขวา และมีประสิทธิภาพมาก นักมวยที่ฉลาดจะไม่ชกบ่อย จะชกเมื่อเห็นว่ามีเป้าหมายจริงๆ วิธีการชก เมื่ออยู่ในลักษณะท่าเตรียมพร้อม หมัดขวาจะอยู่บริเวณแก้มขวา แขนขวานับลำตัวไว้ ชกหมัดขวาตรงไปยังเป้าหมายข้างหน้า พร้อมกับปิดลำตัว สะโพกและเท้าด้านขวา แขนตั้ง แรงส่งจากไหล่ขวา เมื่อหมัดถูกเป้าหมายให้กดสันหมัดและบิดหมัดให้คว่ำลง การสับเท้าขณะชกหมัดขวาตรง ให้สับเท้าหน้าพร้อมกับจังหวะชกหมัดและลากเท้าหลังตาม โดยเท้าหลังจะไม่หลุดจากพื้น มือข้างซ้ายยกขึ้นเล็กน้อยระดับสายตา เป้าหมายในการชก บริเวณใบหน้าและคาง และ ลำตัว

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดขวาตรง

1. ปะทะด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดขวาตรงมายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้รีบยกแขนซ้าย หมัดซ้ายขึ้นหรือรับปะทะเอาไว้
2. ผงะให้พื้นระยะหมัด เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดขวาตรงมายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้รีบดึงตัวผงะหลบให้พื้นระยะหมัด
3. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดขวาตรงมายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคาง ให้รีบก้าวเท้าทั้งสองถอยหนีให้พื้นระยะหมัดทันที

หมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิง

เป็นหมัดที่เหวี่ยงมาจากด้านข้าง ชกในระยะประชิดโดยการถ่วงน้ำหนักตัวจากด้านซ้ายไปขวา เปิดหมัดโดยยกข้อศอกซ้ายขึ้น ให้ท่อนแขนขนานกับพื้น ข้อศอกได้ฉากหมัดคว่ำ กระตุกไหล่ซ้าย เหวี่ยงแขนส่งแรงให้ผ่านหน้าไปและหยุดอยู่ตรงหน้าในทันทีทันใด แล้วถ่วงน้ำหนักตัวกลับที่เดิม ปิดสะโพก หมุนเท้า กระตุกไหล่ ช่วยส่งแรงไปในจังหวะพร้อมๆ กัน เป้าหมายในการชก บริเวณคาง บริเวณชายโครง

การป้องกันหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิง

1. ปะทะด้วยนวม เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมายบริเวณศีรษะและคาง ให้รีบยกแขนขวาขึ้นปะทะเอาไว้
2. ก้มหลบ เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมายบริเวณศีรษะและคาง ให้รีบย่อเข่าก้มตัวหลบให้พื้นหมัด
3. ผงะให้พื้นหมัด เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมายบริเวณศีรษะและคาง ให้รีบดึงผงะหนีให้พื้นระยะหมัด
4. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมายบริเวณศีรษะและคาง ให้รีบก้าวเท้าทั้งสองข้างถอยหนีให้พื้นระยะ

หมัดเสยหรือหมัดสอยดาว

เป็นอีกหมัดหนึ่งที่สามารถชกคู่ต่อสู้ที่ขอบมุดเข้าหาและชอบก้มต่ำหรือรูปร่างเตี้ย การชก วิถีหมัดจากล่างขึ้นบน เข้าและลำตัวเป็นแรงส่งสำคัญ เปิดหมัดให้หน้าหมัดหงายเข้าหาลำตัว กระตุกไหล่และแรงส่งจากสะโพกกับลำตัวพร้อมๆ กันเป็นแรงเดียว เป้าหมายในการชก บริเวณคาง และบริเวณหน้าท้อง

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดเสยหรือหมัดสอยดาว

1. ผงะให้พ้นระยะหมัด เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมาย คือ คางหรือหน้าอก ให้รีบดึงตัวผงะหนีให้พ้นระยะหมัด
2. ปะทะด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมาย คือ คางหรือหน้าอก ให้ใช้ท่อนแขนซ้ายหรือแขนหน้าเข้าปะทะไม่ให้หมัดถูกเป้าหมาย
3. ถอนส่วระยะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเหวี่ยงหรือหมัดสวิงมายังเป้าหมายบริเวณคางหรือหน้าอก ให้รีบก้าวเท้าทั้งสองข้างถอยหลังให้พ้นระยะหมัด

การฝึกสมรรถภาพกล้ามเนื้อไหล่และแขน

1. ชกกระสอบเป็นวินาทีสวมนวม 16 ออนซ์ จับเวลา 30 วินาที พัก 15 วินาที เป็นเวลา 1 ยก 3 นาที วันละ 3 ยก
2. กำลูกเหล็กชกเป็นวินาทีจับเวลา 30 วินาที พัก 15 วินาที เป็นเวลา 1 ยก 3 นาที วันละ 3 ยก
3. การซ้อมคู่ (ลงนวม) วันละ 3 ยก ยกละ 3 นาที วันเว้นวัน / สัปดาห์

การถีบ

การถีบเป็นทักษะเบื้องต้นชนิดหนึ่งของการชกมวยไทย การใช้เท้าทั้งสองข้างถีบ โดยใช้แรงส่งจากสะโพกและลำตัวไปยังเป้าหมายต่างๆ ของคู่ต่อสู้ การถีบจะหนักหน่วงยิ่งขึ้นถ้าหากใช้การเคลื่อนไหวทั้งสองข้างช่วย เป้าหมายต่างๆ ที่จะถีบ คือ บริเวณหน้าขาทั้งสองข้าง บริเวณท้องน้อย บริเวณหน้าท้อง บริเวณช่องท้องหรือลิ้นปี่ บริเวณหัวใจ บริเวณใบหน้า เป้าหมายที่ถีบยากที่สุด คือ บริเวณใบหน้าที่คู่ต่อสู้ ซึ่งถ้าหากนักมวยไทยคนใดสามารถถีบหน้าคู่ต่อสู้ได้ แสดงให้เห็นถึงการใช้ศิลปะมวยไทยได้ยอดเยี่ยมมาก ซึ่งเรียกว่าท่า “บาทาลูปพัคตร์”

การป้องกันการถีบ

ในการต่อสู้แบบมวยไทย เมื่อคู่ต่อสู้ใช้อาวุธถีบ มีวิธีแก้ถูกถีบได้ดังนี้

1. จับเท้าคู่ต่อสู้ ยกให้ล้มหรือผลัก แล้วตอบโต้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น เตะตาม เป็นต้น
2. การปัด เมื่อคู่ต่อสู้ถีบมายังเป้าหมาย ก่อนถึงเป้าหมายให้ใช้มือปัดเท้าที่ถีบให้พลาดเป้าหมาย แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธอื่นๆ เช่น สวन्द้วยหมัด หรือ เตะด้วยเท้า เป็นต้น
3. โยกหัวหลบ เมื่อคู่ต่อสู้ถีบมายังเป้าหมายก่อนถึงเป้าหมายให้โยกตัวหลบให้พ้นเป้าหมาย แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธอย่างอื่น เช่น เตะ เป็นต้น

4. ยกเข่าขึ้นปะทะ ขณะที่คุณต่อสู้กับมายังเป้าหมาย ให้ซิงยกเข่าข้างใดข้างหนึ่งขึ้นปะทะเท้าที่ตีมา ทำให้เท้าพลาดเป้าหมายได้

การเตะ

การเตะด้วยเท้าในการชกมวยไทยถือว่าเป็นอาวุธที่มีความสำคัญที่สุดมีความรุนแรงหนักหน่วง จนอาจจะกล่าวได้ว่าไม่มีการต่อสู้ด้วยมือเปล่าชนิดใดในโลกที่หนักหน่วงรุนแรงได้เท่าการเตะด้วยเท้าในการชกมวยไทย ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ชาวต่างชาติชยาด ไม่อยากที่จะฝึกหัดมวยไทยในระยะแรกแต่มาในปัจจุบันต่างชาติได้พยายามศึกษาหลักการและวิธีป้องกันจนกลับมาให้ความสนใจในการต่อสู้แบบมวยไทยอีก การเตะเป็นอาวุธยาวที่มีเป้าหมายมากมาย ด้วยเหตุนี้การเตะจึงมีหลายลักษณะ หลายวิธีขึ้นอยู่กับตำแหน่งของเป้าหมาย

เตะตรง เป็นวิธีการเตะโดยใช้หลังเท้า สามารถเตะได้ทั้งเข่าหน้าและเท้าตาม ด้วยการยกเท้าเหวี่ยงท่อนขา ด้วยสะโพกไปข้างหน้า ขึ้นข้างบน เอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย เพื่อให้เตะได้สูง มือทั้งสองข้างอยู่ในท่าจคมวยเป้าหมายในการเตะตรง ปลายคาง บริเวณหน้าอก และบริเวณอวัยวะเพศ

การป้องกันและตอบโต้การเตะตรง

1. ฉากออกทางซ้ายหรือทางขวา เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับจะเตะตรงด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ให้รีบก้าวเท้าฉากออกทางซ้ายหรือขวาทันที
2. ถอยให้สุดระยะ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับจะเตะตรงด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ให้รีบก้าวถอยหนีให้พ้นระยะทันที

เตะเฉียง เป็นการเตะด้วยเข่าหน้าหรือเท้าตามก็ได้ โดยใช้เท้าหลังและลำแข้งจากการเหวี่ยงท่อนขา ด้วยแรงจากสะโพกและการบิดลำตัวทุกส่วนให้สัมพันธ์กัน เหวี่ยงท่อนขาให้เฉียงเป็น 45 องศา การเตะเฉียงเป็นการเตะที่ใช้บ่อยที่สุดในการชกมวยไทย เตะได้ทั้งรุกและรับ เป้าหมายในการเตะเฉียง บริเวณโคนแขนหรือไหล่ บริเวณชายโครง บริเวณก้านคอ

การป้องกันและตอบโต้การเตะเฉียง

1. ผงะ เมื่อคู่ต่อสู้จะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบดึงตัวผงะให้พ้นระยะเท้า แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธต่างๆ
2. ปะทะด้วยเข่า เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับเท้าจะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งให้รีบยกเข่าด้านเดียวกับเข่านั้นๆ เช่น คู่ต่อสู้เตะซ้าย ก็ยกเข่าขวาขึ้นรับ วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ป้องกันอาวุธเตะด้วยเท้ามากที่สุดในการชกมวยไทย
3. ซิงถีบ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับจะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบซิงจังหวะถีบคู่ต่อสู้ให้เสียหลัก เตะไม่ถนัด

4. จับด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ขยับจะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งมายังเป้าหมายที่ลำตัว ให้ก้าวถอยน้ำหนักตามแข้งที่เตะไปเล็กน้อย ในจังหวะเดียวกันก็ใช้แขนข้างที่อยู่ใกล้คล้องขาคู่ต่อสู้ที่เตะไว้ แล้วเตะตอบโต้คืนในทันทีทันใด

เตะตัด

การเตะตัด เป็นการเตะด้วยสันแข้งตัดขาคู่ต่อสู้ ทำให้ขาคู่ต่อสู้เจ็บได้ ภาษามวยเรียกว่า เตะเจาะยาง และบางครั้งหากคู่ต่อสู้ไม่ระวังอาจทำให้เสียหลักล้มลงได้ วิธีเตะให้ย่อตัวต่ำลง เหวี่ยงขาที่จะเตะให้ขนานกับพื้นมากที่สุด เตะไปยังเป้าหมายบริเวณขาพับหรือข้อต่อของเข่าด้านหลัง ขาที่เตะออกไปต้องยืดให้ตรง ควรสับเท้าเข้าไปเตะให้ใกล้ที่สุด มือทั้งสองข้างยกสูง

การป้องกันและตอบโต้การเตะตัด

1. ชิงถีบหรือการเตะตัดนั้น คู่ต่อสู้จะพยายามก้าวเท้าหลักเข้ามาหาเพื่อไม่ให้เตะผิดเป้าหมาย เมื่อคู่ต่อสู้จะขยับจะก้าวมาเตะตัด ให้รีบชิงถีบสวนออกไปด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ทำให้คู่ต่อสู้เสียหลักได้
2. ยกเข่าขึ้นรับ การยกเข่าขึ้นปะทะการเตะตัด จะต้องยกไม่ให้สูงจากพื้นมากนัก เพราะหากยกสูงคู่ต่อสู้จะเตะลอดไปถูกขาหลังได้
3. ชิงชกมวยด้วยหมัด เมื่อคู่ต่อสู้สับเท้าเข้ามาจะเตะตัดให้รีบยกเข่าขึ้นรับ และชกหมัดสวนเข้าใส่ทันที

เตะกลับหลัง

การเตะกลับหลัง เป็นศิลปะแม่ไม้มวยไทย เรียกว่า “ท่าจะเซ่ฟาดหาง” เป็นวิธีการเตะที่ยากหากไม่ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและมีจิตใจกล้าหาญแล้ว โอกาสใช้ให้ได้ผลมีน้อยมาก จะกลับเปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้เข้าโจมตีด้วยอาวุธมวยไทยอย่างอื่นได้ง่าย

แต่หากฝึกฝนจนชำนาญและเตะได้รวดเร็วแม่นยำแล้ว การเตะกลับหลังก็ถือว่าเป็นการเตะที่มีประสิทธิภาพ ที่ทำให้คู่ต่อสู้ได้รับความเจ็บปวดได้มากเหมือนกัน และถือว่าการเตะที่สวยงามมากวิธีการเตะกลับหลัง

การเตะกลับหลัง จะมีโอกาสกระทำได้อย่างต่อเนื่องมาจากการเตะเฉียง หรือเตะตัดที่พลาดเป้าหมายแล้วหมุนตัวกลับพร้อมกับยกเท้าหลัก ตัวกลับขึ้นมาด้วยความเร็วให้สับเท้าไปถูกเป้าหมายบริเวณปลายเท้า หน้าท้อง หรือก้านคอ

การป้องกันและตอบโต้ด้วยการเตะกลับหลัง

1. ยกแขนขึ้นรับ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้หมุนเตะกลับหลังมาให้อรับ ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นรับทันที
2. ชิงถีบ เมื่อคู่ต่อสู้หมุนตัวจะเตะกลับหลัง ก่อนที่เท้าจะถูกเป้าหมายให้รีบจัดระยะให้ดี แล้วชิงถีบให้คู่ต่อสู้เสียหลักทันที
3. โยกตัวหลบ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้หมุนตัวจะเตะกลับหลัง ให้รีบโยกตัวหลบออกให้พ้นระยะทันที

การตีเข้า

เข้าเป็นอาวุธสำคัญอย่างหนึ่งของการต่อสู้แบบมวยไทยและในบางโอกาสเข้าก็ใช้เป็นเกราะกำบังอาวุธมวยไทยอย่างอื่นได้อีก เช่น ป้องกันการถีบ เตะ และเข้าด้วยกัน

เข้า แบ่งตามลักษณะท่าทางการใช้ ดังนี้ 1. เข้าโหน 2. เข้าตี 3. เข้าลา 4. เข้าลอย

เข้าโหน

เมื่อเข้าประชิดตัว ใช้แขนและมือทั้งสองข้าง ขับคอคู่ต่อสู้ พยายามกดโน้มคอ หรือโหนคอคู่ต่อสู้ ลงมาตีด้วยเข้าทั้งสองข้าง

วิธีการป้องกันเข้าโหน

1. ผลัก เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิดจับคอตีเข้า ใช้แขนและเอามือทั้งสองข้างผลักบริเวณหน้าอกไหล่ เพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้เข้ามาชิดคอได้
2. รัศเอาจ เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิดตัวและจับคอฝ่ายหนึ่งได้แล้ว ให้รีบก้มตัวลงไปรัศบริเวณเหนือเอวคู่ต่อสู้ ทำให้คู่ต่อสู้ไม่สามารถกดหรือโน้มคองลงมาตีเข้าได้
3. เหวี่ยงให้ล้ม หากคู่ต่อสู้จับคอและกดคอเพื่อจะตีเข้า ในจังหวะเดียวกันให้รีบเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักหรือล้มลงได้ด้วยแขนทั้งสองข้าง

การฝึกเข้าโหน

1. จับคู่ใช้แขนข้างใดข้างหนึ่งที่ละข้าง จับคอคู่ต่อสู้และพยายามดึงหรือกดให้คู่ต่อสู้เสียหลักเพื่อตีเข้า
2. จับกระสอบตีเข้าด้วยแขนทั้งสองข้าง
3. จับคอครูฝึกตีเข้าเข้าเป้าเตะ
4. จับเชือกตี มือจับเชือกและตีเข้าโหนโดยตีลมด้วยเข้าทั้งสองข้าง

เข้าตี

เข้าประชิดวงในและจับคอ กระโดดตีเข้า โดยใช้แรงส่งจากเอว ขา สะโพก ยกเข้าตีได้เลยโดยไม่ต้องจับคอ โดยใช้แรงส่งจากการก้าวหน้า บิดเอว และแรงกระตุกเข้า

วิธีการป้องกันเข้าตี

1. ชิงตีก่อน เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิด จะจับคอตีเข้าให้รีบชิงจังหวะตีเข้าเข้าหาคู่ต่อสู้ก่อน ทำให้คู่ต่อสู้เสียจังหวะได้ง่าย
2. ปะทะด้วยเข้า เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ตีเข้าให้ยกเข้าข้างใดข้างหนึ่งที่อยู่ใกล้ขึ้นปะทะหาคู่ต่อสู้ไว้ ทำให้ตีเข้าไม่ถูกเป้าหมาย
3. รัศได้แขน เข้าประชิดรัศแขนคู่ต่อสู้ทำให้ตีเข้าไม่ถนัด

วิธีการฝึกเข้าตี

1. ตีลม ตั้งท่าด้วยท่าคุมมวยไทย แล้วยกเข้าตีด้วยเข่าซ้ายและเข่าขวา
2. ตีกระสอบทราย แขนกระสอบให้ได้ระดับ ยืนด้วยท่าคุมจับกระสอบ แล้วตีเข้าด้วยเข่าทั้งสองข้าง
3. ตีเข่ากับครูล่อเป้า ครูถือเป้าแล้วให้จังหวะการตีเข้าเข้าเป้ามือทั้งสองข้าง
4. จับคู่เข้าตีท้อง ยืนจับคอด้วยแขนทั้งสองข้าง โดยจับสลับนอก – ใน คนละข้าง แล้วใช้เข่าทั้งสองข้างตีท้องคู่ต่อสู้ โดยคู่ต่อสู้เกร็งท้องรับเข่า
5. จับเชือกสังเวียนตีเข่า

เข้าลา

เป็นการใช้อาวุธเข่าข้างใดข้างหนึ่งตีเข้าหาคู่ต่อสู้ โดยกีดกันจากการเตะเฉียง โดยเตะเท้าใดเท้าหนึ่งไปหาเป้าหมายคู่ต่อสู้ แล้วชักขาข้างที่เตะกลับ โดยไม่ต้องวางเท้าลงพื้น แล้วยกเข่าเข้าหาท้องคู่ต่อสู้

วิธีป้องกันเข้าลา

1. จักระยะ เมื่อคู่ต่อสู้เตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบป้องกันโดยยกเข่าขึ้นปะทะ แล้วรีบถอยจักระยะให้ห่างคู่ต่อสู้ เพื่อมิให้คู่ต่อสู้กระตุกเข้าลาได้
2. ชิงถีบ เมื่อคู่ต่อสู้เตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบป้องกันโดยยกเข่าขึ้นปะทะ แล้วรอจังหวะขณะคู่ต่อสู้กระตุกเข้าลารีบชิงถีบด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้คู่ต่อสู้เสียหลัก
3. ชิงชกด้วยหมัด เมื่อคู่ต่อสู้เตะเฉียงและจะกระตุกเข้าลาอีกให้รีบชิงชกด้วยหมัดใดหมัดหนึ่ง อาจทำให้คู่ต่อสู้ถึงกับถูกรถน็อกหากไม่ระวังตัว

วิธีการฝึกเข้าลา

1. เตะลม โดยใช้จังหวะการเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งและชักเท้ากลับเพื่อยกตีเข่าไปยังเป้าหมายข้างหน้าอีกครั้งหนึ่ง
2. เตะกระสอบ เตะเฉียงไปยังกระสอบด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งแล้วดึงขามาเพื่อตีเข้าลา

เข้าลอย

เป็นอาวุธมวยไทยที่เป็นศิลปะการต่อสู้ที่สวยงามและเป็นอาวุธที่ควรแก่การอนุรักษ์ไว้ ปัจจุบันหาครูได้ยาก

การป้องกันเข้าลอย

1. ฉากหลบ
2. ชิงถีบ
3. ชิงชกด้วยสวนหมัด
4. ผลักให้เสียหลัก

วิธีการฝึกเข้าลอย

1. โยนลอยในอากาศด้วยเท้าทั้งสองข้าง
2. โยนเข้าลอยใส่กระสอบทราย
3. โยนเข้าลอยใส่เป้าหมายกับครูล่อเป้า
4. โยนเข้าลอยใส่คู่

การใช้ศอก

เป็นอาวุธที่อันตรายสำหรับคู่ต่อสู้ ประกอบไปด้วยท่าในการตีศอก 6 ชนิด เป็นทักษะการใช้อาวุธชนิดหนึ่งของมวยไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาวุธที่อันตรายสำหรับคู่ต่อสู้เป็นอย่างมาก หากนักมวยคนใดมีความสามารถใช้ศอกเป็นอาวุธที่ถนัด จะต้องได้เห็นเลือดคู่ต่อสู้อย่างแน่นอน การใช้อาวุธศอก มีมากมายหลายกระบวนท่า สุดแล้วแต่โอกาสจะอำนวยว่าจะมีจังหวะใช้ศอกใด ซึ่งจะขอกล่าวไว้เป็นประเภทดังนี้ เป้าหมายในการศอก บริเวณปลายคาง และ บริเวณหน้าอก

ศอกตี

วิธีการฝึกศอกตี กระทำโดยการงอข้อศอกพับจนติดกับลำแขน บิดไหล่โน้มลำตัวไปข้างหน้า พร้อมกับตีศอกลงตรงเป้าหมาย ให้ท่อนแขนชิดหูให้มากที่สุด ความหนักของการตีอยู่ที่การถ่วงน้ำหนักตัวพร้อมกับแรงส่งจากไหล่ การฝึกหัดศอกตีนิยมฝึกกับลมหรือฝึกกับกระสอบ หรือเป้า ไม่นิยมฝึกกับคู่เพราะอันตรายมาก เป้าหมายอยู่ที่ปลายคาง บริเวณใบหน้า ศีรษะและบริเวณราวนมตรงลิ้นปี่

ศอกตัด

วิธีการฝึกศอกตัดง่ายกว่าศอกตี เพราะศอกตัดจะตีในระดับขนานกับพื้นไปที่เป้าหมายแรงส่งอยู่ที่การหมุนเอว ไหล่ และเท้า เป้าหมายของศอกตัดที่สำคัญ คือ บริเวณขากรรไกรหรือคาง จะเห็นได้ว่านักมวยที่ใช้ศอกตัดเป็นอาวุธที่ถนัดจะน็อกคู่ต่อสู้ได้ตลอดเวลาเมื่อคู่ต่อสู้เผลอเงยหน้าและแขนห้อยลงต่ำ

ศอกงัด

วิธีการฝึกศอกงัด โดยการพับท่อนแขนยกศอกขึ้นพร้อมกับสับเท้าไปข้างหน้า ย่อเข่าหน้าลงเล็กน้อย พร้อมกับยืดเข้าและกระตุกศอกขึ้นบนไปยังเป้าหมาย บริเวณคาง หน้าผาก จมูก คู่ต่อสู้

ศอกฟ่ง

วิธีการฝึกศอกฟ่ง โดยการพับท่อนแขน ยกข้อศอกขึ้นพร้อมกับสับเท้าถ่วงน้ำหนักตัวไปข้างหน้า เกร็งท่อนแขนและศอกฟ่งไปชนเป้าหมายบริเวณปลายคาง ดังจมูก ใบหน้า ลูกตาคู่ต่อสู้ ศอกฟ่งจะหนัก หากรอจังหวะให้คู่ต่อสู้ฟุ้งตัวมา ก็สับเท้าสวนออกไปปะทะกันพอดี

ศอกกระทุ้ง

วิธีการฝึกศอกกระทุ้ง โดยการพับท่อนแขน งอข้อศอก หากเป้าหมายอยู่ด้านล่าง เช่น คู่ต่อสู้รูปร่างเตี้ยหรือก้มลง เมื่อศอกอยู่บนเป้าหมาย ก็กระทุ้งศอกลงบนเป้าหมาย คือ บริเวณศีรษะคู่ต่อสู้ ให้ปลาร้า ดังจุมูกคู่ต่อสู้ทันที หากเป้าหมายอยู่พับแขนห้อยหมัดลงล่าง

แล้วกระตุกศอกขึ้นไปยังเป้าหมายด้านบนที่บริเวณปลายคางและใบหน้าที่คู่ต่อสู้ทันที ศอกกระทุ้งจะมีประสิทธิภาพหรือหนักหน่วงอยู่ที่การกระตุกไหล่และยืดลำตัวเป็นแรงส่งได้สัมพันธ์กันเพียงใด

ศอกกลับ

วิธีการฝึกศอกกลับ โดยการชกหมัดเหวี่ยงไปทางด้านข้างไม่ถูกเป้าหมาย (ชกลม) เพื่อลองคู่ต่อสู้ จังหวะเดียวกันก็หมุนตัวหลบพร้อมกระชากศอกกลับไปยังเป้าหมายบริเวณปลายคาง ใบหน้า หน้าอกคู่ต่อสู้ทันที

การหมุนศอกกลับกระทำไ้ยาก นักมวยที่ฝึกฝนไว้อย่างซ้ำของและมีจิตใจกล้าหาญเท่านั้น ถึงจะใช้ศอกกลับได้ผล ฉะนั้นศอกกลับจึงถือเป็นศิลปะแม่ไม้มวยไทยอีกชนิดหนึ่ง ที่วงการมวยไทยได้อนุรักษ์ไว้หากนักมวยคนใดศอกกลับคู่ต่อสู้ได้ผล จะทำให้นักมวยผู้นั้นมีชื่อเสียงโด่งดังทันที

การป้องกันศอกแบบต่างๆ

อาจจะกล่าวได้ว่าอวัยวะที่ช่วยไม่ให้คู่ต่อสู้ใช้ศอกให้ได้ผล คือ เป้าหมายแล้วก็จะพึงใช้ท่อนแขนทั้งสองข้างเท่านั้น นอกนั้นแล้ว ก็ยังมีวิธีป้องกันตามโอกาส กล่าวคือ ไม่พยายามเข้าประชิดวงในให้คู่ต่อสู้ใช้ศอกได้ถนัด พยายามสกัดคู่ต่อสู้ด้วยอาวุธยาง คือ ถีบหรือเตะ หากจำเป็นต้องประชิดให้ใช้แขนทั้งสองข้างยกขึ้นป้องกัน พยายามกดให้แน่นเมื่อเข้าวงใน

วิธีการฝึกศอกแบบต่างๆ

1. ตีลมด้วยศอกท่าต่างๆ
2. ตีกระสอบ
3. ตีศอกใส่เป้าหมาย
4. ตีศอกใส่คู่

การปล้ำ – รัด – พัด – เหวี่ยง

ในการต่อสู้แบบมวยไทย นอกจากจะห้ามนักมวยด้วยอาวุธมวยไทย หมัด เท้า เข่า ศอกแล้ว การปล้ำ รัด พัด เหวี่ยง มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะกติกาได้กำหนดบอกไว้ว่าการต่อสู้แบบมวยไทย ห้ามมิให้มีการปล้ำ การกด การพัด หรือการเหวี่ยง การทุ่มแต่อย่างใด แต่กลับกันนอกจากจะต่อสู้กันด้วยอาวุธแล้ว พลละกำลังความแข็งแรงมีส่วนสำคัญที่จะทำให้การชกมวยบรรลุตามจุดประสงค์ ฉะนั้น การปล้ำ การรัด การพัด การเหวี่ยง การทุ่ม จึงจำเป็นต้องมีเทคนิคขั้นสูงซึ่งนักมวยทุกคนจะต้องพึงระวังมิให้คู่ต่อสู้กระทำในสิ่งเหล่านี้ได้ง่าย มิฉะนั้นแล้วโอกาสที่จะชนะคู่ต่อสู้เป็นไปได้ยากยิ่ง

การปล้ำ

เนื่องจากมวยไทย เป็นการต่อสู้ที่จะต้องประจันหน้ากันซึ่งๆ หน้า โอกาสที่จะหลบหลีกให้พ้นคู่ต่อสู้เป็นไปได้น้อย ฉะนั้น เมื่อทั้งคู่ออกอาวุธ หมัด เท้า เข่า ศอก เข้าหากัน โอกาสที่จะปะทะหรือติดตัวกันเป็นไปได้น้อย เมื่อเข้าใกล้กันจะต้องมีการปล้ำกัน การปล้ำมีอยู่หลายเทคนิคด้วยกัน คือ การใช้แขน คีบคอคู่ต่อสู้ เพื่อที่จะใช้ความแข็งแรงงอศอกปล้ำให้คู่ต่อสู้อ่อนกำลัง การใช้แขนคีบคอคู่ต่อสู้แล้วกดหรือโหนคอดลงมาเพื่อตีเข่า หรือเพื่อเหวี่ยงให้คู่ต่อสู้อ่อนแรงจึงเป็นเรื่องสำคัญในการชกมวยไทย

การป้องกัน ในขณะที่คู่ต่อสู้เข้าประชิด แล้วใช้แขนทั้งสองข้างคีบคอให้พยายามตั้งคอให้ตรงอย่าก้มคอ เพราะถ้าก้มคอจะทำให้คู่ต่อสู้กดคอได้ง่าย เมื่อกดคอได้ก็就会被คู่ต่อสู้ตีด้วยเข่าท่าต่างๆ นอกจากจะใช้ตั้งคอให้ตรงแล้ว แขนทั้งสองข้างจะต้องสอดเข้าไปในแขนคู่ต่อสู้แล้วพยายามดันแขนยัดขึ้นข้างบนเป็นการช่วยแบ่งเบาคอ มิให้รับน้ำหนักมากจนตั้งตรงไม่ไหว พยายามยกไหล่ขึ้นให้สูง เพื่อมิให้มีร่องคอให้คู่ต่อสู้ใช้ท่อนแขนเกาะคีบคอได้ง่ายๆ เมื่อคีบคอไม่ได้โอกาสที่จะกด โหน หรือเหวี่ยงจึงทำได้ยาก

2. การใช้ท่อนแขนทั้งสองข้างล็อกคอคู่ต่อสู้ นักมวยบางคนบริหารคอให้แข็งแรงและคอใหญ่ ยากที่จะโน้มหรือกดคอดลงมาได้ง่ายๆ จึงยากลำบากในการคีบคอ ฉะนั้นจึงเปลี่ยนวิธีคีบมาเป็นล็อกคอด้วยวงแขนทั้งสองข้าง แล้วจึงใช้น้ำหนักตัวช่วยหรือโน้มคอกคู่ต่อสู้ลงเพื่อตีด้วยเข่าต่างๆ

การป้องกันเมื่อถูกล็อกคอ

เมื่อคู่ต่อสู้ล็อกคอให้พยายามสอดแขนทั้งสองข้างเข้าในแขนคู่ต่อสู้ หากสอดเข้าไม่ได้เนื่องจากคู่ต่อสู้ล็อกไว้มั่น ก็ให้ล็อกคอตอบทันที แล้วพยายามหาช่องทางเมื่อคู่ต่อสู้เผลอก็สอดแขนทั้งสองข้างเข้าในแขนคู่ต่อสู้ เพื่อจะล็อกคอให้ได้เปรียบ

3. การใช้แขนทั้งสองข้างรัดใต้แขนคู่ต่อสู้ บางครั้งโอกาสเมื่อคู่ต่อสู้จับคอก่อนแล้วไม่ปล่อยโอกาสให้สอดแขนแก้ ก็ให้หาโอกาสใช้แขนทั้งสองข้างเข้ารัดใต้แขนคู่ต่อสู้ แล้วพยายามหาจังหวะตีด้วยเข่าโค้ง หรือไม่ก็จับคู่ต่อสู้เหวี่ยงหรือทุ่มให้เสียหลัก

การป้องกัน

เมื่อถูกคู่ต่อสู้รัดใต้แขน ให้รีบโง่งตัวออกทางด้านหลังแล้วรีบสอดมือทั้งสองข้างเข้าในแขนคู่ต่อสู้ แล้วรัดใต้แขนตอบเหมือนกัน

4. การใช้ท่อนแขนรัดเอวคู่ต่อสู้ บางจังหวะที่ไม่สามารถจับคอกคู่ต่อสู้ให้ได้เปรียบได้ให้รีบกำลงรัดเอวคู่ต่อสู้ทันที

การป้องกัน

เมื่อถูกคู่ต่อสู้รัดเอว หากเราระวังและรู้จังหวะให้รีบโง่งตัวหนีทันที ถ้าเราโง่งตัวออกทันทีก็ทำให้คู่ต่อสู้รัดเอวไม่ได้ เมื่อรัดไม่ได้อาจจะถูกตีเข่าด้วยเข่าตรงได้

หากคู่ต่อสู้รัดเอวได้แล้ว ก็มีวิธีแก้โดยพยายามรูดตัวลงข้างล่างให้หลุดออกจากวงแขนคู่ต่อสู้ แล้วรีบจับคอคู่ต่อสู้ทันที ข้อสำคัญการรูดตัวให้หลุดจากวงแขนจะต้องทำอย่างรวดเร็ว อาศัยจังหวะ และตัวเราต้องมีเหวี่ยง คือทำให้ลำตัวเราลื่นง่ายที่จะรูดตัวออก

การกอดรัด

การกอดรัดคู่ต่อสู้เมื่อเข้าประชิดวงใน การกอดรัดที่ได้เปรียบจะทำให้สามารถตีเข้าคู่ต่อสู้ หรือมีฉันทันทีอาจเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักหรือล้มได้ง่าย นอกจากนั้นการกอดรัดที่แน่นและหนักดี จะทำให้คู่ต่อสู้ทำอะไรได้ไม่ถนัด การกอดรัดมีหลายแบบดังนี้ 1. การกอดรัดคอคู่ต่อสู้ 2. การกอดรัด แขนคู่ต่อสู้ 3. การกอดรัดลำตัวคู่ต่อสู้

การป้องกันไม่ให้คู่ต่อสู้กอดรัด

ในการชกมวยไทย นักมวยบางคนถนัดอาวุธยาววงนอกแต่ไม่ถนัดการใช้อาวุธวงใน จึงไม่ชอบการกอดรัด ฉะนั้น หากไม่ต้องการให้คู่ต่อสู้กอดรัดได้ง่าย ต้องพยายามกระทำดังต่อไปนี้ กัน ด้วยมือและแขนทั้งสองข้าง โดยการผลักค้ำยันมิให้คู่ต่อสู้เข้าถึงตัวได้ง่าย พยายามออกอาวุธยาว เช่น ตะเกียบ หรือชกหมัด เป็นต้น การจัดระยะในการยืน จะต้องไม่ให้คู่ต่อสู้เข้าประชิดตัวได้ง่าย

การพัดหรือเหวี่ยงคู่ต่อสู้

ในการชกมวยไทย นอกจากจะใช้อาวุธต่างๆ เข้าทำคู่ต่อสู้ให้บาดเจ็บหรืออ่อนแรงลงได้แล้ว การพัดหรือเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักล้มลง ก็อาจจะทำให้เสียรูปมวย เสียคะแนนได้ และที่สำคัญการ ถูกเหวี่ยงให้ล้มลงบ่อยๆ ทำให้เกิดการเหนื่อยอ่อนล้าได้เหมือนกัน การเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักหรือล้ม มีหลายวิธี

1. จับคอแล้วเหวี่ยง เมื่อเข้าประชิดวงในแล้วมีโอกาสใช้แขนค้ำคอคู่ต่อสู้ก็พยายามหาจังหวะเหวี่ยงให้คู่ต่อสู้เสียหลักหรือล้ม
2. รัดบริเวณลำตัว เมื่อรัดได้แขนหรือลำตัวคู่ต่อสู้ได้ก็พยายามหาโอกาสเหวี่ยงคู่ต่อสู้เสียหลักหรือล้ม
3. จับขาแล้วเหวี่ยง เมื่อถูกคู่ต่อสู้ถีบหรือเตะแล้วจับขาคู่ต่อสู้ได้ ก็เหวี่ยงให้คู่ต่อสู้เสียหลักหรือล้ม (นอง เสียงหล่อ และคณะ . 2552: 123- 179)

ทักษะเชิงมวยไทย

นอง เสียงหล่อ (2552) ได้อธิบายถึง เทคนิคการชกกับนักมวยในแบบต่าง ๆ ว่า ในการชกมวยไทยเราจะต้องพบกับนักมวยที่มีความสามารถมีความถนัดในการชกต่างๆ กันไป เช่น นักมวยบางคนถนัดหมัด นักมวยบางคนเตะถนัด นักมวยบางคนถนัดการใช้เข่า นักมวยบางคนเป็นมวยฝีมือ (เป็นมวยจังหวะ) ฉะนั้นในการชกแต่ละครั้งเรามิอาจทราบได้ว่าคู่ต่อสู้เป็นมวยประเภทใดถนัดอะไรรูปร่าง

สูงเตี้ยอย่างไรแต่จากการศึกษา (เนื่องจากมวยเป็นศาสตร์ที่สามารถศึกษาหาความรู้แก้ไขขึ้นเชิงการชกได้) พอสรุปวิธีการแก้เกมต่างๆ ในการชกกับนักมวยแบบต่างๆ ดังนี้

การชกกับนักมวยถนัดหมัด

1. ต้องปิดป้องด้วยแขนทั้งสองข้างให้รัดกุม – การป้องกันด้วยแขนทั้งสองข้าง
2. พยายามใช้อาวุธยาววอกที่ถนัด – ถีบด้วยเท้าทั้งสองข้าง
3. เตะตัดขาให้เสียหลักขณะที่คู่ต่อสู้ชกด้วยหมัด
4. ถอยวนไปรอบๆ สังเวียน ไม่กอดเป็นเส้นตรง เท้าทั้งสองไม่ตาย จังหวะไม่อยู่ในระยะหมัดคู่ต่อสู้ ไม่เป็นเป้า

การชกกับนักมวยเตะหนักและเตะสูง

ถ้าเราต้องเจอกับนักมวยที่ถนัดการใช้เท้าเตะ ซึ่งบางคนเตะได้หนักหน่วง บางคนเตะสูง (ก้านคอ) ได้ดี การชกกับนักมวยประเภทนี้

1. ใช้ส่วนหนาและแข็งของร่างกายเข้าปะทะ เช่น ยกเข่าบัง ใช้ศอกรับ ใช้แขนทั้งสองข้างรับและโต้ตอบด้วยอาวุธต่างๆ
2. ผงะหนีให้พ้นระยะเท้าทั้งสองข้าง เมื่อเท้าคู่ต่อสู้เตะด้วยเท้า เท้าข้างใดข้างหนึ่ง ก็พยายามโยกตัวผงะให้พ้นระยะเท้าที่เตะแล้วโต้ตอบด้วยอาวุธต่างๆ
3. ชิงเท้าด้วยเท้าทั้งสองข้าง เมื่อเท้าคู่ต่อสู้เตะด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งให้พยายามถีบเพื่อชิงจังหวะให้ถีบเตะเสียหลักเสียจังหวะได้

การชกกับนักมวยที่รูปร่างสูงและถนัดการถีบ

ถ้าเราต้องชกกับนักมวยรูปร่างสูงและถนัดการถีบสกัด การเดินเข้าทำเราต้องกระทำดังต่อไปนี้

1. ยกเข่าบังถูกถีบแล้วเข้าประชิดตัว
2. ปิดด้วยแขนทั้งสองข้าง แล้วตอบโต้ด้วยเท้าหรือหมัด
3. จับด้วยมือข้างใดข้างหนึ่ง ในขณะที่คู่ต่อสู้ถีบแล้วทำให้เสียหลักและตอบโต้ด้วยอาวุธต่างๆ
4. โยกหลบแล้วตอบโต้ด้วยอาวุธแบบต่างๆ

การชกกับนักมวยที่ถนัดการใช้เข่า

นักมวยถนัดการใช้เข่าได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่มีพลังกำลัมหาศาล สามารถเข้าประชิดแล้วประภคตีเข่าคู่ต่อสู้ให้อ่อนแรงหรือน็อกได้ ฉะนั้นถ้าเราต้องชกกับนักมวยถนัดใช้เข่าควรแก้ไขดังนี้

1. พยายามใช้อาวุธยาว สกัดการบุกเข้าประชิดวงในให้ได้ เช่น ถีบสกัด เตะสกัด หรือชกหมัดสกัด
2. ใช้แขนทั้งสองข้างผลัก เหวี่ยง ค้ำยัน ไม่ให้คู่ต่อสู้เข้ามาจับคอตีเข่าได้ง่ายๆ
3. ตั้งขาและเข่าเป็นกำแพงบังเข่าคู่ต่อสู้ไม่ให้เข้าถูกเป้าหมายสำคัญ

การชกกับนักมวยที่ถนัดการใช้ศอก

ศอกเป็นอาวุธที่อันตรายมาก ทำให้เกิดบาดแผลหรือหากถูกจุดสำคัญอาจทำให้ถูกน็อกได้ ฉะนั้นเมื่อเราชกกับนักมวยที่ถนัดการใช้ศอก เราควรปฏิบัติดังนี้

1. จัดระยะไม่พยายามเข้าใกล้หรือชกวงใน เพราะจะทำให้ถูกศอกคู่ต่อสู้ได้ ไม่ก้มเข้าหาคู่ต่อสู้ พยายามโยกหลบให้พ้นระยะศอก
2. ยกแขนทั้งสองขึ้นรับหรือปะทะไว้
3. พยายามกอดคอ หกอดแขนหรือกอดเอวให้แน่น เพื่อมิให้คู่ต่อสู้ใช้ศอกที่ถนัดได้
4. ชิงถีบหรือเตะด้วยเท้าซึ่งเป็นอาวุธยาวไม่ให้คู่ต่อสู้เข้าประชิดศอกได้

การชกกับนักมวยที่ถนัดซ้าย

นักมวยบางคน จดมวยด้วยการใช้เท้าขวาอยู่ข้างหน้าเท้าซ้ายอยู่ข้างหลัง เรียกว่า ถนัดซ้าย เมื่อเราต้องพบกับคู่ต่อสู้ที่ถนัดซ้าย ควรแก้ไขดังนี้

1. พยายามฉากหลบไปทางมือขวาคู่ต่อสู้ ซึ่งเป็นทางที่คู่ต่อสู้ไม่ถนัด
2. พยายามชิงเตะด้วยเท้าขวาและถีบด้วยเท้าขวา
3. ถีบเข้าขวาคู่ต่อสู้ด้วยเท้าซ้ายขณะคู่ต่อสู้จะเตะด้วยเท้าซ้าย ทำให้เสียการทรงตัวได้
4. ชิงเตะด้วยเท้าขวาแล้วคาเอาไว้โดยไม่ชักกลับทำให้คู่ต่อสู้เตะซ้ายได้ไม่ถนัด

การชกมวยที่ถนัดการบุกตะลุยเข้าหา

เมื่อคู่ต่อสู้ชอบบุกตะลุยเข้าหา เราต้องพยายามตั้งรับให้รัดกุมแล้วหาโอกาสใช้อาวุธ หมัดเท้า เข่า ศอก ที่ถนัดสกัดเอาไว้

1. หลบฉากไม่ควรถอยเป็นเส้นตรง
2. ชิงถีบด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง
3. ดักแทงด้วยเข่าทั้งสองข้าง

โปรแกรมการฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน

แบบทดสอบชกมวยก่อนการแข่งขันการฝึกพิเศษ

การชกมวยไทยในปัจจุบันนักมวยไทยย่อมมักจะมีความสามารถในด้านการเตรียมตัวพร้อมสำหรับการแข่งขัน เนื่องจาก การชกมวยไทยอาชีพในปัจจุบันมักมีการพนันขันต่อเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จะเห็นว่าในเวทีมาตรฐานทุกที่ จะเปิดให้ผู้ชมเล่นการพนันได้โดยไม่ผิดกฎหมาย (ได้ขออนุญาตเล่นการพนันจากกระทรวงมหาดไทย) หรือแม้แต่เวทีต่างจังหวัดก็มีการพนันเกิดขึ้นเพื่อเป้าหมายทั้งสองฝ่ายมุ่งมั่นที่จะเอาชนะ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินรางวัล จึงจะเห็นได้ว่า ทุกค่ายมวยจะต้องมีการเตรียมตัว เตรียมพร้อมอย่างดียิ่งในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะความแข็งแกร่ง แข็งแรงของร่างกาย ถือมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้นในการเตรียมตัวนักมวยเพื่อการแข่งขันจึงต้องเป็นโปรแกรมไว้ดังนี้

1. ในขณะที่ยังไม่มีโปรแกรมการชก

2. ในขณะที่มีโปรแกรมการชกแล้ว

ในขณะที่ยังไม่มีโปรแกรมการชก นักมวยที่ดีควรปฏิบัติตนหรือเตรียมตัวฝึกซ้อมไว้เพื่อรอโปรแกรมการชก ดังนี้

ในตอนเช้าของทุกวันนักมวยต้อง

1. วิ่ง ด้วยระยะทางประมาณ 6 – 8 กิโลเมตร ทุกวันเพื่อสร้างความอดทนให้กับร่างกาย
2. วิ่งกลับตัวด้วยระยะทาง 4 – 5 เมตร ประมาณ 3 นาที ต่อเซตโดยวิ่ง 3 – 4 เซต
3. ชกลม เพื่อสร้างความพร้อมของร่างกายอีกประมาณ 10 นาที
4. เตะกระสอบทราย โดยมีคู่จับกระสอบทรายให้หนึ่ง โดยเตะเป็นชุดติดต่อกัน จับเวลา 30 วินาที พัก 30 วินาที เป็นเวลา 3 – 4 นาที (เวลาของการแข่งขัน)
5. จับคู่กันภายในสังเวียน ปล้ำ รัด พัด เหยียง โดยใช้เวลาประมาณ 30 – 40 นาที ติดต่อกัน
6. ตีเข้ากระสอบทราย โดยทำติดต่อกันบ้าง หยุดบ้างเป็นชุดๆ อีก 300 ครั้ง
7. บริหารร่างกายโดยกำลูกเหล็ก (ดัมเบล) หนักประมาณ 3 – 5 กิโลกรัม ชกอีกประมาณ 10 นาที เพื่อสร้างกล้ามเนื้อแขนและไหล่ซึ่งถือว่าสำคัญมาก
8. บริหารร่างกายโดยการดึง – ดันเสาไม้กลม เพื่อสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและไหล่ ประมาณ 10 นาที
9. บริหารกล้ามเนื้อหน้าท้อง โดยท่าลูก – นั่ง อีกประมาณ 300 ครั้ง
10. บริหารคอโดยใช้ลูกเหล็ก ประมาณ 10 – 20 นาที
11. บริหารความอ่อนตัวด้วยท่ามือเปล่า อีกประมาณ 10 – 20 นาที
12. ทำความสะอาดร่างกาย ตรวจสอบน้ำหนักตัวในตอนเย็น นักมวยควรเตรียมตัวฝึกซ้อมตอนเย็นทุกวัน ภายในค่ายมวยด้วยการบริหารร่างกายด้วยการยืด – เหยียด กล้ามเนื้อเพื่อสร้างความพร้อมของกล้ามเนื้อในการฝึกซ้อมด้วยท่า ยืด – เหยียด กล้ามเนื้อ โดยใช้เวลาประมาณ 10 – 20 นาที
13. กระโดดเชือกประมาณ 20 – 30 นาที

นักมวยพนมือให้เรียบร้อยแล้ว

1. ชกลม ด้วยท่าทักชะมวยไทย หมัด เท้า เข้า ศอก ประมาณ 10 นาที
2. เตะกระสอบทรายด้วยท่าทักชะอาวุธมวยไทยด้วยเท้า เข้า ศอก ประมาณ 3 ยก ยกละ 4 นาที

นักมวยถอดผ้าพันมือออก

1. ชกลม ด้วยท่าทักชะมวยไทย หมัด เท้า เข้า ศอก ประมาณ 1 ยก
2. จับคู่ปล้ำรัด พัด เหยียง กับคู่ที่รูปร่างใกล้เคียงกัน ใช้เวลาประมาณ 30 – 40 นาที

3. ชกลม ด้วยท่าทักชะมวโยไทย หมัด เท้า เข่า ศอก ประมาณ 1 ยก
4. จับกระสอบตีเข้าโดยตีเข้าเป็นเซ็ท เซ็ทละ 50 ครั้งติดต่อกัน จนครบ 300 ครั้ง
5. ถีบกระสอบทรายด้วยเท้าทั้งสองข้างอีก ประมาณ 1 ยก ยกละ 3 – 4 นาที

การบริหารร่างกาย

1. กำลูกเหล็ก (ดัมเบล) ชกลมด้วยท่าต่างๆ อีกประมาณ 1 – 2 ยก
2. ดิ่ง – ดันเสาไม้กลม อีกประมาณ 1 – 2 ยก
3. ดิ่งข้อ – รวเดี้ยว ประมาณ 50 ครั้ง
4. บริหารความอ่อนตัว 5 – 10 นาทีด้วยท่ามือเปล่าและจับคู่กระโดดข้าม – ลอด
5. บริหารคอด้วยลูกเหล็ก 300 ครั้ง
6. บริหารกล้ามเนื้อท้องด้วยท่าลูกนั่ง 300 ครั้ง
7. ทำความสะอาดร่างกาย

กำหนดการฝึกซ้อมในขณะที่มีโปรแกรมการชก

จะเห็นได้ว่าการชกมวยไทยแต่ละครั้งในปัจจุบันนี้ แผนการได้กำหนดมาตรการพักฟื้นร่างกายนักมวยในแต่ละครั้งว่านักมวยจะทำการชกใหม่ได้ในครั้งต่อไปหากไม่มีการน็อกเอาต์เกิดขึ้น คือ 21 วัน ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับกติกาข้อนี้ นักมวยไทยอาชีพควรจะมีการเตรียมตัวฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขันไม่ต่ำกว่า 21 วัน ซึ่งในระยะเวลาช่วงนี้ นักมวยควรปฏิบัติตัวกับการฝึกซ้อมดังนี้

ตอนเช้า

1. นักมวยทุกคนจะต้องออกกำลังกายโดยการวิ่งเป็นระยะทางประมาณ 8 – 10 กิโลเมตร ทุกวัน จะเบาได้บ้างในวันสุดสัปดาห์ คือ วันอาทิตย์ (วันอาทิตย์ อาจจะให้หยุดวิ่งแต่ให้บริหารร่างกายโดยจัดโปรแกรมนันทนาการ เช่น เล่นฟุตบอลสนามเล็ก เล่นเกมวิ่งเปี้ยว ฯลฯ) หนึ่งวันหยุดสุดสัปดาห์ (วันอาทิตย์) ให้มีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ นอกจากซ้อมเบาๆ แล้วก็ให้นวด (ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น นวดคลายเส้น นวดน้ำมัน ฯลฯ)
2. หลังจากวิ่ง 8 – 10 กิโลเมตร แล้วให้มาวิ่งเร็ว (Speed) ด้วยระยะทาง 100 – 150 เมตร อีกประมาณ 5 – 10 เที้ยว จากนั้นก็เข้ามาฝึกซ้อมต่อในโรงยิมส์ (ค่าย) เริ่มต้นด้วยการพันมือแล้วชกลม บริหารร่างกายด้วยท่าทักชะมวโยไทยประมาณ 10 – 20 นาที
3. จับกระสอบทรายเตะเฉียงติดต่อกันโดยจับเวลา 30 วินาที โดยจับกระสอบให้หนึ่งแล้วเตะติดต่อกัน
4. ใส่ نرمเล็ก (نرمชกกระสอบ) เตะเข้ามือกับครูฝึก (เทรนเนอร์) ด้วยท่าทักชะมวโยไทย หมัด เท้า เข่า ศอก ปลาย รัด พัด เหวี่ยง หมัด ทับ จับ หัก ฯลฯ โดยจับเวลา 4 นาที

5. นาที่ที่ 1 ให้เตะเฉียงด้วยเท้าทั้งสองข้างติดต่อกันไม่หยุด
6. นาที่ที่ 2 ให้คู่ปล้ำ เข้าปล้ำโดยปล้ำ 2 – 3 คน
7. นาที่ที่ 3 ให้กลับไปเตะเป้ากับครูฝึกอีกโดยเตะไม่หยุด
8. นาที่ที่ 4 ให้คู่ปล้ำ เข้าปล้ำเหมือนเดิมอีกจนหมดเวลา 4 นาที แล้วพัก 1 นาที ขณะที่พักให้นวดคลายกล้ามเนื้อจนเริ่มยกต่อไป โดยทำให้เหมือนเดิม วันละ 3 – 4 ยก
9. สลับโดยการชกลมเบาๆ ผ่อนคลายกล้ามเนื้อไปอีก 1 ยก จากนั้นให้เริ่มโปรแกรมต่อไป โดยการให้ปล้ำ รัต พัด เหวี่ยง กับคู่ที่น้ำหนักตัวมากกว่า (ใหญ่กว่า) ด้วยทักษะมวยไทยไปอีก ประมาณ 20 – 30 นาที
10. ออกจากสังเวียน (เวที) มาจับกระสอบตีเข้าอีกประมาณ 300 ครั้ง ติดต่อกันเมื่อครบก็ให้พักนวดเพื่อคลายกล้ามเนื้อ
11. จากนั้นจึงให้ทบทวนการฝึกทักษะโดยการเตะเป้ากับครูฝึกอีก 1 – 2 ยก โดยเป็นการแก้มวยมากกว่า เพื่อความแข็งแรง (แก้เกมต่างๆ ตามที่ได้ศึกษาคู่ต่อสู้มา)
12. จากนั้นจึงให้แกะผ้าพันมือออกแล้วชกลมด้วยทักษะมวยไทยต่างๆ เป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ อีก 1 – 2 ยก แล้วบริหารร่างกายโดยเน้นเป็นส่วนต่างๆ ที่ครูฝึกคิดว่ายังไม่สมบูรณ์ เช่น เน้นการเล่นกล้ามท้องมากๆ (300 ครั้ง) หากนักมวยคนนี้กล้ามเนื้อท้องยังไม่แกร่ง หรือให้ดึงข้อ (100 ครั้ง) เมื่อเห็นว่านักมวยคนนี้ยังไม่ค่อยแข็งแรงตรงแขนหรือหัวไหล่ ฯลฯ หรือให้บริหารคอ (100 ครั้ง) หากเห็นว่านักมวยคนนั้นไม่ค่อยจะชอบหมัดคู่ต่อสู้ เมื่อบริหารกายเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายเรียบร้อยแล้วให้บริหารด้วยท่ามือเปล่า (บริหารความอ่อนตัว) อีกประมาณ 10 – 20 นาที ทำความสะอาดร่างกาย เสร็จสิ้นการฝึกซ้อม

การฝึกซ้อมเทคนิคขั้นสูง (ลงนาม)

ซ้อมคู่กับคู่สปลาดหละ 2 – 3 ครั้ง (วันเว้นวัน) เพื่อสร้างความแข็งแรงของร่างกาย การเล่นเชิงโดยจับคู่รูปร่างใกล้เคียงกันใส่นวมเล็ก สนับแข้ง ฟันยาง เล่นเชิงด้วยทักษะมวยไทยให้เหมือนการต่อสู้จริงบนสังเวียน การเล่นเชิงควรฝึกหลังจากการฝึกซ้อมทักษะมาแล้ว หรืออาจจะเล่นเชิงก่อนการฝึกก็ได้ (สมศักดิ์ ศิริอนันต์.2541: 70)

โภชนาการสำหรับนักมวย ตลอดจนการทำน้ำหนักตัว

ทำไมนักมวยต้องทำน้ำหนัก (ลดน้ำหนัก) เหตุผลก็เพื่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบในเรื่องรูปร่าง เพราะคนที่ควบคุมน้ำหนักได้ดี (ทำให้น้ำหนักลดลงเรื่อยๆ) ทั้งที่รูปร่างใหญ่โตได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ควบคุมน้ำหนักตัว เพราะคนที่ทำน้ำหนักตัวสบายๆ จะเห็นได้ว่า ตัวเล็กกว่าคนที่ควบคุมน้ำหนักตัว ฉะนั้นเมื่อมีการปะทะหรือมีการกอดรัดพาดเหยี่ยง คนที่รูปร่างใหญ่โตกว่า ย่อมได้เปรียบด้วยเหตุนี้

จึงทำให้นักมวยทุกคนนิยมควบคุมน้ำหนักตัว จากนั้นน้ำหนักตัวธรรมชาติให้ลดลงได้ บางคนถึง 5 – 10 กิโลกรัม เมื่อนักมวยทุกคนต้องการได้น้ำหนักตัวน้อยแต่รูปร่างใหญ่ จึงต้องมีวิธีควบคุมน้ำหนักตัว ดังต่อไปนี้

1. ควบคุมอาหาร จะเห็นได้ว่านักมวยทุกคนจะต้องรู้ว่ารับประทานอาหารประเภทใด จำพวกใด ถึงจะทำให้ น้ำหนักตัวขึ้นน้อยหรือรับประทานอาหารจำพวกไหน ถึงจะทำให้ น้ำหนักตัวขึ้นได้รวดเร็ว อาหารที่ทำให้น้ำหนักตัวขึ้นน้อยได้แก่ อาหารประเภทโปรตีน ผักและผลไม้ไม่ค่อยจะมี น้ำหวาน เช่น มะละกอ กัลลวย ฯลฯ อาหารที่ทำให้น้ำหนักตัวขึ้นเร็ว ได้แก่ อาหารประเภทคาร์โบไฮเดรต คือ แป้งและน้ำตาล ฉะนั้น จึงจะเห็นได้ว่าเมื่อชั่งน้ำหนักตัวผ่านแล้ว นักมวยมักจะนิยมรับประทานอาหารจำพวกแป้งและน้ำตาล โดยเฉพาะน้ำตาลในสภาพของกลูโคส ซึ่งสามารถดูดซึมไปเลี้ยงร่างกายโดยไม่ต้องผ่านการย่อยอาหาร ส่วนอาหารจำพวกไขมันก็เป็นอีกประเภทที่ทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นแต่ต้องใช้ระยะเวลาในการสะสมไขมันในร่างกายเป็นเวลานาน ฉะนั้นคนที่ชอบรับประทานอาหารพวกไขมันอาจจะให้อ้วนในภายหลัง

นอกจากการรับประทานอาหารถูกประเภทหรือถูกจำพวกที่ทำให้น้ำหนักตัวไม่ขึ้นมาก การรู้จักวิธีจัดระบบการรับประทานอาหารให้ถูกวิธีก็ช่วยให้น้ำหนักตัวขึ้นน้อย เช่น การลดจำนวนมื้ออาหารที่รับประทานปกติวันละ 3 มื้อ อาจลดเหลือมื้อเช้า มื้อเย็น หรือมื้อกลางวันกับมื้อเย็น หรืออาจจะสลับมื้ออาหาร เช่น รับประทานอาหารเช้าแล้วตอนกลางวันงด มารับประทานอาหารอีกครั้งตอนเย็น วันต่อไปอาจจะดื่มน้ำเย็นเนื่องจากเมื่อวานตอนเย็นรับประทานแล้ว แล้วมารับประทานอีกครั้งในมื้อกลางวันของอีกวันหนึ่ง ฯลฯ สิ่งสำคัญสำหรับอาหารซึ่งแบ่งออกเป็น 6 จำพวกนั้น น้ำถือว่าเป็นอาหารที่ทำให้ได้น้ำหนักตัวขึ้นเร็วที่สุด ฉะนั้นการควบคุมน้ำหนักตัวที่สำคัญ คือ ต้องลดการดื่มน้ำลงไปเรื่อยๆ จนน้ำหนักตัวลงตามลำดับ จนได้ตามพิกัดที่ต้องการ

2. ลดน้ำหนักโดยการออกกำลังกาย การลดน้ำหนักแบบนี้ได้ผลเร็วมากกว่าคือ ถ้าสมมุติว่าน้ำหนักเราทดสอบก่อนการชั่งจริง เกิน 4 – 5 ปอนด์ หรือ 2 – 3 กิโลกรัม ก็เตรียมตัวสวมเสื้อผ้าที่ลมสัมผัสผิวหนังได้น้อยที่สุดแล้วออกกำลังกาย อาจจะโดยการวิ่งหรือกระโดดเชือก ให้น้ำในร่างกาย (เหงื่อ) ออกให้มากที่สุด แล้วค่อยเช็ดตัวให้แห้งจนกว่าน้ำหนักตัวจะได้ตามพิกัด วิธีลดน้ำหนักได้ผลเร็วแต่พื้นตัวหลังซึ่งน้ำหนักได้แล้วช้ากว่าวิธีอื่น เพราะวิธีการออกกำลังกายจะทำให้กล้ามเนื้อส่วนนั้นๆ เริ่มล้าและอ่อนเพลีย ฉะนั้นการลดด้วยวิธีนี้จึงไม่ควรลดมากหลายๆ กิโลกรัมควรลดประมาณ 1 – 2 ปอนด์ ในวันแข่งขัน

3. การลดน้ำหนักโดยวิธีอบตัว การอบตัวด้วยความร้อน เช่น นั่งในซาวิน่า ในกระโจม ในตูลดน้ำหนัก ทำให้น้ำในร่างกาย (เหงื่อ) ออก เมื่อเช็ดน้ำให้แห้งแล้วจะทำให้ น้ำหนักลดลง วิธีนี้อาจจะ

ช้ากว่าวิธีการลดโดยการออกกำลังกาย แต่วิธีนี้ทำให้กล้ามเนื้อไม่เมื่อยล้า เมื่อลดน้ำหนักได้ตามพิกัดแล้ว ก็ดื่มน้ำกลับเข้าไปทดแทน จะทำให้การฟื้นตัวเร็วกว่าวิธีออกกำลังกาย

4. การลดน้ำหนักโดยการอดน้ำ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าน้ำเป็นอาหารจำพวกลำเลียงสารอาหารประเภทอื่นๆ ฉะนั้นเมื่อเราดื่มน้ำมาก น้ำหนักตัวก็จะขึ้นเร็ว ฉะนั้นเมื่อใกล้วันแข่งขัน (วันชั่งน้ำหนัก) ก็งดดื่มน้ำ หรือดื่มน้ำน้อย โดยเฉพาะดื่มน้ำอุ่นไม่ดื่มน้ำเย็นหรือน้ำที่มีสารอาหารประเภทอื่นๆ วิธีอดหรืองดน้ำ จะทำได้ในระยะสั้นๆ เท่านั้น เพราะเมื่อร่างกายเราขาดน้ำจะทำให้อ่อนเพลียมาก ฉะนั้นวิธีนี้จึงควรทำก่อนวันชั่งน้ำหนัก 1 – 2 วัน และการลดน้ำหนักก็ไม่ควรเกิน 1 – 2 กิโลกรัม

5. การลดน้ำหนักโดยการนวด การนวดกล้ามเนื้อเป็นการสัมผัสได้ผิวหนังเกิดความร้อนทำให้เหงื่อออก ฉะนั้นหากน้ำหนักเกินพิกัดน้อย เช่น ประมาณครึ่งปอนด์ ก็ใช้วิธีการนวด จะทำให้ลดน้ำหนักได้โดยง่าย นอกเหนือวิธีที่ได้กล่าวมาแล้ว การลดน้ำหนักตัวด้วยวิธีอื่นๆ ควรจะไม่ได้ผลและทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายได้ เช่น การรับประทานยาขับปัสสาวะ ฯลฯ

นอกจากการลดน้ำหนักตัวเพื่อให้เกิดประโยชน์กับนักมวยแล้ว การรับประทานอาหารเพื่อให้ร่างกายมีพลัง แข็งแกร่งก็มีความจำเป็น กล่าวคือ นอกจากจะฝึกซ้อมดีแล้วการรับประทานอาหารที่ดีถูกหลักโภชนาการก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความสมบูรณ์ผลในการชกมวย

ดังนั้นการใช้อาหารเสริมก็มีความจำเป็นสำหรับนักมวยมิใช่น้อย เช่น นักมวยจำเป็นต้องรับประทานอาหารที่เป็นอาหารเสริมด้วย เช่น ซูเปอร์ไก่ หรือวิตามินต่างๆ ตลอดจนเกลือแร่ (นอง เสียง หล่อและคณะ. 2551: 192 -194)

อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมวยไทย

ในการฝึกซ้อมก็พามวยให้บรรลุเป้าหมาย จำเป็นต้องมีอุปกรณ์การซ้อมอย่างสมบูรณ์ มีคุณภาพได้มาตรฐาน ซึ่งจะทำให้ผู้เข้าฝึกมีความพัฒนาการผลจากการฝึกที่รวดเร็วและปลอดภัย ในการฝึกซ้อมมวยไทยก็เช่นกัน จำเป็นจะต้องมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมต่างๆ ดังนี้

1. พื้นหรือที่ว่าง อาจจะเป็นลานดินกว้างๆ หรือเป็นโรงยิมส์ฝึกซ้อมที่ประกอบไปด้วยอุปกรณ์ฝึกซ้อมต่างๆ ไม่มีสิ่งกีดขวางใดๆ มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทสะดวก

2. เวทีฝึกซ้อมหรือสังเวียน สังเวียนในการฝึกซ้อมควรมีขนาดมาตรฐานหรือใกล้เคียงกับเวทีแข่งขัน เพื่อให้นักมวยจะได้เกิดความเคยชินกับการฝึกซ้อมภายในสังเวียน ทักษะบางอย่างจำเป็นจำเป็นต้องฝึกบนสังเวียนเพื่อความปลอดภัยต่อการฝึก เช่น การปล้ำ รัด พัด เหวี่ยง

3. กระสอบ กระสอบซึ่งภายในบรรจุด้วยวัสดุที่หยุ่นได้ เช่น เศษยาง ฝ้า หรือเศษหนัง เป็นต้น มีทั้งชนิดหนักและชนิดเบา มีไว้สำหรับฝึกทักษะต่างๆ ฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ตลอดจนแรงปะทะและความคล่องแคล่ว ว่องไว

4. เป้าติดฝ่าผนัง เป้าติดฝ่าผนัง เป็นอุปกรณ์ซึ่งประดิษฐ์ด้วยวัสดุที่หยุนได้ คือ ฟองน้ำ ยึดติดไว้กับผนัง ใช้สำหรับฝึกทักษะบางอย่าง เช่น การชกหมัด ตีศอก หรือถีบ เป็นต้น

5. เชือกกระโดด ถือเป็นอุปกรณ์การฝึกซ้อมประจำตัวนักมวยที่มีความจำเป็น เพราะการกระโดดเชือกเป็นการฝึกเพื่อสร้างสมรรถภาพทางกายต่างๆ ตลอดจนฝึกความสัมพันธ์ระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้อได้เป็นอย่างดี

6. นวมชกกระสอบ เป็นนวมขนาดเล็กใช้สำหรับชกกระสอบหรือชกเป้า ป้องกันมิให้มือบาดเจ็บหรือแตกได้

7. นวมสำหรับซ้อมคู่ เป็นนวมขนาดใหญ่ซึ่งใช้สำหรับซ้อมคู่ ควรมีขนาดประมาณ 16 – 18 ออนซ์

8. เครื่องป้องกันศีรษะ ใช้สวมขณะซ้อมคู่เพื่อป้องกันอันตรายจากการกระทบกระเทือนทางสมอง ทั้งยังป้องกันการบาดเจ็บจากการถูกศีรษะชนกันอีกด้วย

9. ยางกันฟัน ใช้สวมป้องกันการบาดเจ็บอันเนื่องมาจากการได้รับแรงกระแทกบริเวณปาก ทำให้ริมฝีปากฉีกขาด อีกทั้งยังป้องกันฟันหักหรือแตกได้อีกด้วย

10. เป้าเตะ เป้าสำหรับเตะ มีทั้งชนิดสั้นและชนิดยาว ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความชำนาญในการใช้เพื่อรับอาวุธหมัด เท้า เข่า ศอก ของนักมวยได้แม่นยำและรวดเร็ว นอกจากจะใช้สำหรับรับอาวุธแล้วบางครั้งก็ใช้ได้ตอบกลับ เป็นการชี้แนะให้นักมวยเห็นจุดบกพร่องได้อีกด้วย

11. เป้าชก เป็นเป้าชกชนิดสั้น มีไว้สำหรับชกหมัดหรือฟันศอก เนื่องจากมีขนาดเล็ก ผู้ฝึกสอนจึงต้องมีความชำนาญในการรับ ต้องรวดเร็วและแม่นยำ

12. สนับแข้ง สนับแข้ง ทำด้วยหนังนวม ใช้สวมไว้ที่หน้าแข้งและหลังเท้าทั้งสองข้าง มีไว้สำหรับให้นักมวยฝึกเชิงการชกกับคู่

13. กระจับ เป็นเครื่องป้องกันลูกอันตราย นักมวยทุกคนต้องสวมกระจับในการแข่งขัน (ตามกติกากำหนด) และต้องสวมทุกครั้งขณะซ้อมคู่ เพื่อความปลอดภัยและทำให้เกิดความเคยชิน

14. กระจกเงา มีไว้สำหรับมองภาพท่าทางการฝึกฝน มองเห็นข้อบกพร่อง เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น กระจกควรจะเป็นบานใหญ่ มองเห็นภาพได้ทั้งตัว

15. เสื้อ หรือ พรหมปูพื้น สำหรับการบริหารกาย ภายหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกซ้อม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากและควรบริหารกายหลายๆ ท่า

16. กระดานลาดสำหรับบริหารหน้าท้อง เป็นม้านลาดสำหรับบริหารหน้าท้อง ซึ่งมีความจำเป็นมากสำหรับนักมวย กระดานลาดควรหุ้มด้วยเบาะเพื่อช่วยไม่ให้เจ็บหลัง

17. ลูกเหล็ก บาร์เบล และดัมเบล เป็นอุปกรณ์ใช้สำหรับฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ซึ่งมีความจำเป็นสำหรับการฝึกมวยไทยมาก ผู้ฝึกต้องเข้าใจวิธีฝึกและจำนวนการยก จึงจะเกิดประโยชน์ต่อกล้ามเนื้อที่ฝึก

18. รวาดิเวยสำหรับดิ่งข้อมือ การฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและหัวไหล่ มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการชกมวยไทย เพราะทักษะมวยไทยมีความจำเป็นต้องใช้กล้ามเนื้อส่วนนี้มาก การดิ่งข้อจึงเป็นกิจกรรมที่จะต้องฝึกเป็นประจำ (นอง เสียงหล่อ และคณะ. 2551: 197-199)

การฝึกของค่ายมวยไทยทั่วไป

หลักสูตรการฝึกมวยไทยที่ใช้กันอยู่ในค่ายมวยทั่วไปในปัจจุบัน (พ.ศ. 2550)

1. วิ่ง
2. กระโดดเชือก
3. ชกลม
4. ซ้อมกระสอบ
5. ซ้อมเป้า
6. เล่นเชิง
7. ซ้อมคู่ (ลงนาม)
8. ปล้ำวงใน
9. เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย
10. นวดคลายกล้ามเนื้อ
11. ให้อุครูรามวย

กฎกติกา มวยไทย

กติกาข้อที่ 1 "สังเวียน"

ในการแข่งขันทั่ว ๆ ไป สังเวียนต้องเป็นไปตามข้อกำหนดต่อไปนี้ ขนาด สังเวียนต้องเย็บมุมสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดเล็ก ด้านละ 20 ฟุต (6.10 เมตร) และขนาดใหญ่ ด้านละ 24 ฟุต (7.30 เมตร) ซึ่งวัดภายในของเชือก พื้นและมุม พื้นสังเวียนต้องสร้างให้ปลอดภัย และได้ระดับปราศจากสิ่งกีดขวางใด ๆ และต้องยื่นออกไปนอกเชือก อย่างน้อย 90 ซม. (36 นิ้ว) พื้นสังเวียนต้องอยู่สูงจากพื้นอาคารไม่ต่ำกว่า 4 ฟุต และสูงไม่เกิน 5 ฟุต ตั้งเสาขนาด 4-5 นิ้ว สูงขึ้นไปจากพื้นเวที 58 นิ้ว มุมทั้งสี่ต้องหุ้มมุมให้เรียบร้อยหรือจะทำอย่างใดที่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายแก่นักมวย

การปูพื้นสังเวียน พื้นสังเวียนต้องปูด้วย ยาง ฝ้ายอย่างอ่อน เสื่อฟางอัด ไม่ก็กอกอัดหรือวัสดุอื่นที่เหมาะสม หนาไม่น้อยกว่า 1 นิ้ว และไม่หนากว่า 1 1/2 นิ้ว และปูทับด้วยผ้าใบให้ตึงและมิดชิดคลุมพื้นสังเวียนทั้งหมด

เชือก ต้องมีเชือก 4 เส้น มีความหนาอย่างน้อย 3 ซม. (1.18 นิ้ว) อย่างมาก 5 ซม. (1.97 นิ้ว) ซึ่งตึงกับเสามุมทั้งสี่ของสังเวียน สูงจากพื้นสังเวียนขึ้นไปถึง ด้านบนของเชือก 45 ซม. (18 นิ้ว) 75 ซม. (30 นิ้ว) 105 ซม. (42 นิ้ว) และ 135 ซม. (54 นิ้ว) ตามลำดับเชือกต้องหุ้มด้วยวัสดุที่อ่อนนุ่มและเรียบ เชือกแต่ละด้านของสังเวียนต้องผูกยึดกันด้วยผ้าเหนียว 2 ชั้น ซึ่งมีขนาดกว้าง 3 – 4 ซม. (1.2 – 1.6 นิ้ว) ให้มีระยะห่างเท่า ๆ กัน และผ้าที่ผูกนั้นต้อง ไม่เลื่อนไปตามเชือก

บันได สังเวียนต้องมีบันได 3 บันได มีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 3 ฟุต สองบันไดต้องอยู่ที่มุมตรงข้ามสำหรับผู้เข้าแข่งขันและพี่เลี้ยง ส่วนอีกบันไดหนึ่ง ให้อยู่ที่มุม กว้าง สำหรับผู้ชี้ขาดและแพทย์ กอล์ฟพลาสติก ที่มุมกลางทั้งสองมุมนอกสังเวียน ให้ติดกอล์ฟพลาสติกมุมละ 1 กอล์ฟ เพื่อให้ผู้ชี้ขาด ทั้งสี่ หรือกระดานที่ใช้ชี้เลือก

กติกาส่งเวียน

อุปกรณ์ประจำสังเวียนจะต้องประกอบด้วยอุปกรณ์ต่างๆ ดังนี้

ที่นั่งพักนักมวย สำหรับนักมวยนั่งพักระหว่างยก 2 ที่ ขวดน้ำขนาดเล็ก 2 ขวด สำหรับดื่ม และ ขวดน้ำชนิดฟองลอย 2 ขวด ไม่อนุญาตให้นักมวยหรือพี่เลี้ยงใช้ขวดน้ำชนิดอื่น ๆ ในสังเวียน

ผ้าเช็ดตัว 2 ผืน น้ำ 2 ถัง โต๊ะและเก้าอี้สำหรับเจ้าหน้าที่ ระวัง นาฬิกาจับเวลาชนิดกดหยุด ได้ 1 หรือ 2 เรือน ใบบันทึกคะแนน หีบใส่กุญแจสำหรับเก็บใบบันทึกคะแนน ป้ายบอก ยก – เวลา – คู่ 1 ชุด นวม 2 คู่ กางเกงมวยสีแดง และสีน้ำเงิน อย่างละ 1 ตัว กระเป๋าพร้อมเชือก 1 – 2 อัน ฉากบังตา 2 อัน (ใช้ในกรณีที่นักมวยกระชกหลุด) เป้ลมคนเจ็บ 1 ชุด กรรไกรปลายมน 1 อัน

กติกาส่งเวียน 3 " นวม "

นวมที่ใช้ในการแข่งขันแต่ละครั้ง ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

นวมที่ใช้ในการแข่งขัน ผู้แข่งขันต้องใช้นวมที่ได้รับการรับรองจากสมาคมมวยไทยโลก ซึ่ง คณะกรรมการจัดการแข่งขันจัดไว้ให้เท่านั้น ไม่อนุญาตให้ผู้แข่งขัน ใช้นวมของตัวเอง

รายละเอียดของนวม นักมวยตั้งแต่รุ่นเล็กถึงรุ่นน้ำหนัก 122 ปอนด์ ใช้นวมขนาด 8 ออนซ์ (กรัม) นักมวยรุ่นสูงกว่า 122 ปอนด์ ถึงรุ่นน้ำหนัก 147 ปอนด์ ใช้นวมขนาด 10 ออนซ์ (284 กรัม) ส่วน ที่เป็นหนึ่งต้องหนักไม่เกินครึ่งหนึ่งของน้ำหนักนวมทั้งขนาดและให้นวมต้องมีน้ำหนักไม่น้อยกว่า ครึ่งหนึ่งของน้ำหนัก นวมทั้งหมด ให้นวมต้องไม่เปลี่ยนรูปหรือถูกบดขยี้ให้กระจายไปจากรูปเดิม ต้อง ผูกเชือกนวมให้ปมเชือกอยู่ด้านนอกหลังข้อมือของนวม ให้ใช้นามที่สะอาด และให้การได้เท่านั้น

การตรวจฝ่าพนักมือและการสวมนวม ทั้งนวมและฝ่าพนักมือจะต้องเหมาะสม อยู่ภายใต้การตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตรวจนวม เจ้าหน้าที่จะต้องคอยดูแลเพื่อให้แน่ใจว่า นักมวยปฏิบัติตามกติกาทุกอย่าง จนกระทั่งนักมวยขึ้นสู่เวที

กติกาข้อที่ 4 " ฝ่าพนักมือ " ให้ใช้ฝ่าพนักมืออย่างอ่อนยาวข้างละไม่เกิน 6 เมตร กว้างไม่เกิน 5 ซม. ฝ่าพนักมือชนิดอื่นใช้ไม่ได้ แถบการวางหรือพลาสติกทุกชนิด เป็นฝ่าพนักมือไม่ได้เด็ดขาด อาจใช้พลาสติกอย่างไม่เกิน 2.5 เมตร กว้าง 2.5 ซม. ข้างละ 1 เส้น ปิดทับข้อมือหรือหลังมือห้ามพันทับสันหมัด

กติกาข้อที่ 5 " เครื่องแต่งกาย "

ก. การแต่งกายของผู้เข้าแข่งขัน ต้องสวมกางเกงขาสั้นเพียงครึ่งโคนขาให้เรียบร้อยไม่สวมเสื้อและรองเท้านักมวยมวมแดงให้กางเกงสีแดง ชมพู สีเลือดหมู หรือสีขาวที่มีแถบแดงคาด นักมวยมมนำเงินใช้กางเกงสีน้ำเงิน และสีดำ ห้ามคาดแถบสีแดง และต้องสวมเสื้อคลุมตามข้อบังคับสภาพมวยไทยโลก

ต้องสวมกระชับที่ทำขึ้นจากวัสดุแข็งแรงทนทาน และได้รับการรับรองจากสภามวยไทยโลก เมื่อถูกตีด้วยเข่าหรืออาวุธในการต่อสู้อย่างอื่นตรงบริเวณ อวัยวะเพศจะไม่ทำให้เกิดอันตราย การผูกกระชับต้องผูกปมไว้ด้านหลัง และต้องผูกด้วยเงื่อนตาย เก็บปลายเชือกส่วนที่เหลือให้เรียบร้อย ห้ามไว้ผมยาวรุงรัง และห้ามไว้เครา อนุญาตให้ไว้หนวดได้แต่ต้องยาวไม่เกินริมฝีปาก เล็บเท้า ต้องตัดให้เรียบและสั้น

ต้องสวมมงคลผ้าประเจียด หรือวัดเกล้า เฉพาะเวลารายรำไหว้ครู ก่อนทำการแข่งขันเท่านั้น เครื่องรางอนุญาตให้ผูกที่โคนแขน หรือเอว แต่ต้องหุ้มผ้าให้มิดชิดเรียบร้อย เพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายแก่คู่แข่งอนุญาตให้ใช้ปลอกยึดรัดข้อเท้ากันเคล็ด สวมข้อเท้าได้ข้างละไม่เกิน 1 อัน แต่ห้ามมิให้เลื่อนปลอกรัดขึ้นไปเป็นสนับแข้งหรือม้วนพับลงมา และห้ามใช้ผ้ารัดขาและข้อเท้า ห้ามใช้เข็มขัดหรือสิ่งที่เป็นโลหะ สร้อย ฯลฯ ห้ามใช้น้ำมันวาสลิน น้ำมันร้อน ไขหรือสมุนไพร หรือสิ่งอื่นที่ทำให้คู่แข่งเสียเปรียบหรือเป็นที่น่ารังเกียจท่างกายหรือนวม พันยาง ผู้แข่งขันต้องใส่พันยาง

ข. การละเมิดเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย ผู้ซึ่งขาดจะให้ให้นักมวยที่แต่งกายไม่สะอาดถูกต้องออกจากการแข่งขัน ในกรณีที่นวมหรือเครื่องแต่งกายของนักมวยไม่เรียบร้อยขณะแข่งขัน ผู้ซึ่งขาดจะหยุดการแข่งขันเพื่อจัดให้เรียบร้อย

กติกาข้อที่ 6 " การจำแนกรุ่นและการชั่งน้ำหนัก "

ก. การจำแนกรุ่น และน้ำหนักที่ใช้ในการแข่งขัน

- 1) รุ่นมินิฟลายเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 104 ปอนด์ (47.727 กก.)
- 2) รุ่นจูเนียร์ฟลายเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 108 ปอนด์ (48.988 กก.)

- 3) รุ่นฟลายเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 112 ปอนด์ (50.802 กก.)
- 4) รุ่นจูเนียร์แบนตั้มเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 115 ปอนด์ (52.163 กก.)
- 5) รุ่นแบนตั้มเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 118 ปอนด์ (53.524 กก.)
- 6) รุ่นจูเนียร์เฟเธอร์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 122 ปอนด์ (55.338 กก.)
- 7) รุ่นเฟเธอร์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 126 ปอนด์ (57.153 กก.)
- 8) รุ่นจูเนียร์ไลต์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 130 ปอนด์ (58.967 กก.)
- 9) รุ่นไลต์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 135 ปอนด์ (61.235 กก.)
- 10) รุ่นจูเนียร์เวลเตอร์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 140 ปอนด์ (63.503 กก.)
- 11) รุ่นเวลเตอร์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 147 ปอนด์ (66.638 กก.)
- 12) รุ่นจูเนียร์มิดเดิลเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 154 ปอนด์ (69.843 กก.)
- 13) รุ่นมิดเดิลเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 160 ปอนด์ (71.575 กก.)
- 14) รุ่นไลต์เฮฟวีเวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 175 ปอนด์ (79.379 กก.)
- 15) รุ่นครุยเซอร์เวท น้ำหนักอย่างมากไม่เกิน 190 ปอนด์ (86.183 กก.)
- 16) รุ่นเฮฟวีเวท น้ำหนักเกิน 190 ปอนด์ขึ้นไป (86.183 กก. ขึ้นไป)

ข. การชั่งน้ำหนัก

ผู้เข้าแข่งขันต้องชั่งน้ำหนักในวันแข่งขันอย่างตัวเปล่า โดยการชั่งน้ำหนักจะต้องไม่เริ่มขึ้นก่อน 3 ชั่วโมง ภายหลังจากเวลาชั่งน้ำหนัก เมื่อหมดเวลาชั่งน้ำหนักที่กำหนดไว้ ผู้แข่งขันที่น้ำหนักเกินในการชั่งครั้งก่อน ให้ทำการชั่งเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนชั่งน้ำหนัก ผู้เข้าแข่งขัน ต้องได้รับการรับรองและการตรวจจากนายแพทย์ที่ได้รับการแต่งตั้งว่าเป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์ที่จะเข้าแข่งขันได้

กติกาข้อที่ 7 " การไหว้ครูและจำนวนยก "

ก่อนเริ่มการแข่งขันในยกแรก นักมวยทั้งคู่ต้องร่ายรำไหว้ครูตามประเพณี และถูกต้องตามรูปแบบมวยไทย โดยมีดนตรีประกอบ คือ ปี่ชวา ฉิ่ง จับ หวังหระ และกลองแขก เมื่อร่ายรำไหว้ครูเสร็จแล้ว จึงให้เริ่มการแข่งขันในการแข่งขัน ให้แข่งยก 5 ยก ยกละ 3 นาที หยุดพักระหว่างยก 2 นาที การหยุดการแข่งขันเพื่อตำหนิโทษ เตือน จัดเครื่องแต่งกาย หรืออุปกรณ์ของนักมวย ให้เรียบร้อย หรือด้วยเหตุอื่น ๆ ไม่นับรวมอยู่ใน 3 นาที

กติกาข้อที่ 8 " นักมวย "

นักมวยต้องมีคุณสมบัติดังนี้ อายุไม่ต่ำกว่า 14 ปี บริบูรณ์ น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 100 ปอนด์ ต้องไม่เป็นที่ห้ามตามทีระบุไว้ในคู่มือแพทย์ของสมาคมมวยไทยโลก

กติกาข้อที่ 9 " ฟี่เลี้ยง "

ผู้แข่งขันแต่ละคนให้มีฟี่เลี้ยง 2 คน ซึ่งต้องปฏิบัติตามกติกาดังต่อไปนี้ ฟี่เลี้ยงจะแนะนำช่วยเหลือ หรือส่งเสริมผู้แข่งขันของตนในระหว่างการชกกำลังดำเนิน อยู่ไม่ได้ ถ้าฟี่เลี้ยงละเมิดกติกา อาจถูกดำเนินโทษหรือให้ออกจากหน้าที่ นักมวยของเขาอาจถูกผู้ชกชกต่อย ต่อกับ ฟี่เลี้ยง หรือให้ออกจากการแข่งขัน อันเนื่องมาจากการทำผิดของฟี่เลี้ยง ฟี่เลี้ยงจะยอมแพ้แทนผู้แข่งขันของตน เช่น โยน ฟองน้ำ หรือผ้าเช็ดตัว เข้าไปในสังเวียนไม่ได้ ในระหว่างการชกฟี่เลี้ยง จะต้องอยู่ในที่นั่งของตน ก่อนเริ่มการแข่งขันในแต่ละยกให้ฟี่เลี้ยงนำผ้าเช็ดตัว ขวดน้ำ ฯลฯ ออกไปจากขอบสังเวียน ขณะปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่มุมระหว่างพักยก ฟี่เลี้ยงต้องตรวจดูเครื่องแต่งกาย และอุปกรณ์ของนักมวยของตนให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย พร้อมแข่งขันก่อนสัญญาณของยกต่อไปจะดังขึ้น และถ้ามีเหตุที่นอกเหนือความสามารถ ฟี่เลี้ยงจะต้องรีบแจ้งให้ผู้ชกทราบทันที ถ้าฟี่เลี้ยงละเมิดกติกาอาจถูกดำเนินโทษหรือให้ออกจากหน้าที่ นักมวยของเขาอาจถูกผู้ชกชกต่อยหรือดำเนินโทษได้

การให้น้ำนักมวย ฟี่เลี้ยงจะต้องไม่ให้น้ำนักมวยของตนจนเปียกชุ่ม และต้องไม่ทำให้พื้นเวทีเปียกเกินไป จนอาจเป็นอันตรายกับคู่แข่งขันฟี่เลี้ยงต้องสวมเสื้อแสดงสัญลักษณ์คณะนักมวยของตนให้สุภาพเรียบร้อย ห้ามฟี่เลี้ยงใช้วาจาไม่สุภาพหรือทำร้ายนักมวยของตน ระหว่างการแข่งขัน และภายหลังการแข่งขัน ถ้าเป็นการแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งแชมป์เปียน หรือป้องกันตำแหน่ง ให้มีฟี่เลี้ยงได้ฝ่ายละ 3 คน แต่ในการพักระหว่างยก ฟี่เลี้ยงจะเข้าไปในสังเวียนได้เพียง 2 คนเท่านั้น ในการแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งแชมป์เปียน หรือป้องกันตำแหน่ง ประธานผู้ตัดสินจะต้องจัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างผู้ชก ผู้ตัดสิน ผู้จัดการ และฟี่เลี้ยงนักมวย เพื่อเน้นให้ทุกคนทราบว่า การไม่ปฏิบัติตามกติกานี้ อาจไม่เพียงถูกตัดคะแนนเท่านั้น แต่ยังอาจถูกตัดสินให้แพ้หรือให้ออกจากการแข่งขัน

กติกาข้อที่ 10 " คณะกรรมการ "

ก. คุณสมบัติของผู้ชกและผู้ตัดสิน ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปีบริบูรณ์ ต้องมีหนังสือรับรองจากแพทย์ของสมาคมมวยไทยโลกรับรองว่าเป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์ เหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ผู้ชก/ผู้ตัดสินต้องมีหลักฐานแสดงประสบการณ์ที่ผ่านมา สมรรถภาพทางกาย อายุที่ถูกต้องและหลักฐานการประกอบอาชีพ ต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการสมาคมมวยไทยโลก

ข. สถานะภาพของผู้ชก/ผู้ตัดสิน ผู้ที่ผ่านการอบรมและการทดสอบจากคณะกรรมการผู้ตัดสิน สมาคมมวยไทยโลก จะได้รับการขึ้นทะเบียนผู้ชก/ผู้ตัดสินมวยไทย และตราของสมาคมมวยไทยโลก พร้อมกับประกาศนียบัตร ผู้ชก และผู้ตัดสินสมาคมมวยไทยโลก ต้องมีอายุไม่เกิน 60 ปี เว้นแต่คณะกรรมการผู้ตัดสินฯ พิจารณาให้ดำรงตำแหน่งผู้ชก/ผู้ตัดสินต่อไป ในระยะเวลาที่ เห็นสมควร คณะอนุกรรมการผู้ตัดสินฯ มีอำนาจให้ผู้ชก/ผู้ตัดสิน พ้นจากหน้าที่ เมื่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ชก/ผู้ตัดสิน ไม่มีประสิทธิภาพหรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม

ค. จำนวนผู้ชี้ขาด/ผู้ตัดสิน

ในการแข่งขันต้องมีกรรมการ 4 คน คือ กรรมการผู้ชี้ขาดบนเวที 1 คน และกรรมการผู้ตัดสิน 3 คน

ทั้งนี้ต้องมีประธานผู้ตัดสินเป็นผู้ควบคุมการแข่งขันอีกด้วย

กติกาย่อยที่ 11 " ผู้ชี้ขาด "

ก. ความรับผิดชอบอันดับแรก คือ การระมัดระวังดูแล เอาใจใส่นักมวย เป็นหน้าที่สำคัญของผู้ชี้ขาด

ข. หน้าที่ผู้ชี้ขาด ผู้ชี้ขาดที่จะปฏิบัติหน้าที่ในสังเวียน จะต้องแต่งกายด้วยกางเกงขาสั้นสีขาว เงิน เสื้อเชิ้ตสีขาวเงินมีเครื่องหมายของสภามวยไทยโลก และรองเท้าหุ้มข้อชนิดเบาที่ไม่มีส้นรองเท้า ต้องไม่สวมแว่นหรือเครื่องประดับที่เป็นโลหะ เล็บมือตัดเรียบสั้น และผู้ชี้ขาด ต้องรักษากติกาและความเป็นธรรมอย่างเคร่งครัด ต้องไม่แสดงกริยาวาจาที่ไม่สุภาพต่อนักมวยและผู้ชม ควบคุมการแข่งขันทุกระยะโดยตลอดป้องกันนักมวยที่อ่อนแอกว่าไม่ได้รับความบอบช้ำเกินควรโดยไม่จำเป็น ตรวจจนวนและเครื่องแต่งกายของนักมวย และพินยาง ก่อนการแข่งขันในยกแรกต้องให้นักมวยทั้งคู่จับมือกันกลางเวที และเตือนกติกาที่สำคัญ ๆ บางประการ การจับมือจะกระทำอีกครั้งหนึ่งก่อนเริ่มการแข่งขัน ในยกสุดท้าย ห้ามนักมวยทั้งสองจับมือกันระหว่างการแข่งขัน ผู้ชี้ขาดที่ทำหน้าที่ในการแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งแชมป์เปียนหรือป้องกันตำแหน่งต้องชี้แจงกติกาโดยสรุปให้นักมวยและพี่เลี้ยงของนักมวยทั้งสอง ฝ่ายทราบในห้องแต่งกายก่อนขึ้นเวที ผู้ชี้ขาด ต้องใช้คำสั่ง 3 คำ คือ "หยุด" เมื่อสั่งให้นักมวยหยุดชก "แยก" เมื่อสั่งให้นักมวยแยกออกจากการชก "ชก" เมื่อสั่งให้นักมวยชกต่อไป

ในกรณีที่ผู้ชี้ขาดสั่งแยก ผู้แข่งขันทั้งสองต้องถอยหลังออกมาก่อนอย่างน้อยคนละ 1 ก้าว แล้วจึงชกต่อไป ผู้ชี้ขาด ต้องแสดงสัญญาณที่ถูกต้องให้นักมวยที่ละเมิดกติกาทราบถึงความผิด เมื่อสิ้นสุดการแข่งขันต้องรวบรวมบัตรให้คะแนนของผู้ตัดสินทั้ง 3 คน จากนั้น ชี้มุมผู้ชนะตามเสียงข้างมาก แล้วชูมือให้นักมวยผู้ชนะขึ้น นำบัตรคะแนนผู้ตัดสินทั้ง 3 คน ให้ประธานผู้ตัดสินตรวจสอบ ในการแข่งขันเพื่อชิงตำแหน่งแชมป์เปียนหรือป้องกันตำแหน่ง ผู้ชี้ขาดจะต้องเก็บบัตรคะแนนจากผู้ตัดสินทั้ง 3 คน ภายหลังจบการแข่งขันทุกยก ตรวจสอบแล้วรวบรวมบัตรคะแนนส่งให้กับกรรมการรวมคะแนนและชูมือผู้ชนะภายหลังจากผู้ประกาศผลการแข่งขันแล้ว เมื่อผู้ชี้ขาดรับมวยเป็นแพ้หรือยุติการชก จะต้องไปแจ้งเหตุผลให้ประธานผู้ตัดสินทราบหลังจากประกาศให้ผู้ชมทราบแล้ว ในกรณีที่ผู้ชี้ขาดไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ให้ผู้ตัดสินที่ 1 ปฏิบัติหน้าที่แทน ต้องไม่แสดงเจตนาใด ๆ อันสื่อให้เห็นว่า ให้คุณโทษแก่นักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เช่น นับช้า-นับเร็ว, เตือน-ไม่เตือน ฯลฯ อันจะมีผลต่อการได้เปรียบหรือเสียเปรียบแก่นักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ต้องไม่วิพากษ์วิจารณ์ชี้หน้าหรือให้สัมภาษณ์ต่อผลการชกที่ไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นแล้วก็ตาม เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากประธานผู้ตัดสินการตรวจร่างกายผู้ชี้ขาด

ผู้ชี้ขาดต้องผ่านการตรวจร่างกายจากแพทย์ของสมาคมมวยไทยโลกอย่างน้อยปีละครั้ง และก่อนปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันแต่ละครั้งผู้ชี้ขาดต้องได้รับการตรวจร่างกายว่า เป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์พอที่จะปฏิบัติหน้าที่ในสังเวียนได้

ค. อำนาจผู้ชี้ขาด ผู้ชี้ขาดมีอำนาจ

1. ยุติการแข่งขัน เมื่อเห็นว่าฝ่ายหนึ่งมีฝีมือเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งมาก หรือชกอยู่ข้างเดียว
2. ยุติการแข่งขันเมื่อเห็นว่า นักมวยบาดเจ็บจนไม่สามารถจะให้ชกต่อไปได้
3. ยุติการแข่งขันเมื่อเห็นว่า นักมวยไม่แข่งขันกันโดยจริงจัง ในกรณีเช่นนี้ อาจให้นักมวยคนหนึ่งหรือสองคนออกจากการแข่งขันก็ได้
4. เตือนนักมวย หรือหยุดการแข่งขัน เพื่อดำเนินโทษนักมวยที่กระทำฟาล์ว หรือด้วยเหตุอื่นเพื่อความยุติธรรม หรือเพื่อความเป็นธรรมในการปฏิบัติตามกติกา
5. ให้นักมวยที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยฉับพลัน ทำร้าย หรือก้าวร้าวผู้ชี้ขาดออกจากการแข่งขัน
6. ให้ฟิเลียงที่ละเมิดกติกาออกจากหน้าที่ และให้นักมวยออกจากการแข่งขัน ถ้าฟิเลียงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ชี้ขาด
7. ให้ผู้แข่งขันที่กระทำฟาล์วออกจากการแข่งขันโดยได้ดำเนินโทษหรือยังไม่ได้ดำเนินโทษผู้แข่งขันนั้นมาก่อนก็ตาม หรือถ้าพิจารณาเห็นว่า การกระทำนั้นเป็นการกระทำเพื่อต้องการให้ตนเองถูกจับแพ้ฟาล์ว
8. การแข่งขันในยกใดยกหนึ่ง เมื่อนักมวยที่ถูกนับไปแล้ว ผู้ชี้ขาดสั่งให้ชกได้และได้พิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วว่า นักมวยที่ถูกนับชกไม่เต็มฝีมือ ผู้ชี้ขาดมีสิทธิยุติการแข่งขันได้
9. ต้องไม่ปล่อยให้ให้นักมวยที่เจตนาทำฟาล์วเป็นฝ่ายได้เปรียบ เช่น จับเชือกเตะ จับเชือกตีเข้า เป็นต้น ฯลฯ

ง. การดำเนินโทษผู้ละเมิดกติกา

ผู้ชี้ขาดต้องสั่งให้นักมวยหยุดชกเสียก่อน การดำเนินโทษต้องกระทำอย่างชัดเจน เพื่อให้ นักมวยเข้าใจเหตุและความมุ่งหมายของการ ดำเนินโทษนั้น ผู้ชี้ขาดต้องให้สัญญาณมือและชี้ตัว นักมวยให้ผู้ตัดสินทุกคนทราบว่า ได้มีการดำเนินโทษ หลังจากดำเนินโทษแล้ว ผู้ชี้ขาดต้องสั่งให้นักมวย ชก ถ้านักมวยถูกดำเนินโทษ 3 ครั้ง อาจถูกปรับให้แพ้หรือให้ออกจากการแข่งขันหากเป็นการกระทำผิด กติกาที่ร้ายแรง ให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้ชี้ขาด

จ. การเตือน

ผู้ชี้ขาดอาจเตือนนักมวยได้ การเตือนเป็นการแนะนำหรือให้นักมวยระมัดระวัง หรือป้องกัน ไม่ให้นักมวยกระทำในสิ่งไม่พึงประสงค์ที่เป็นการละเมิดกติกา ในการเตือนที่ไม่ผิด กติกาในระหว่าง

การแข่งขันนั้นได้ เมื่อนักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งออกนอกเชือก (นอกสังเวียน) ผู้ชี้ขาดต้องสั่งให้นักมวยอีกคนหนึ่งไปอยู่มุมกลางที่ไกล ถ้านักมวยที่ออกไปนอกเชือกยังชักช้าไม่เข้ามาภายในสังเวียนให้ผู้ชี้ขาดนับทันที (นับ 10) นักมวยตกเวที ให้ผู้ชี้ขาดนับ 20 (20 วินาที) เมื่อนักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตกจากเวที ให้ผู้ชี้ขาดนับได้ทันที ถ้านักมวยสามารถกลับเข้ามาภายในเชือกก่อนการนับจะสิ้นสุด ให้ทำการแข่งขันต่อไป นักมวยจะไม่เสียคะแนนจากการนับครั้งนั้น เมื่อนักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตกจากเวที ถูกผู้หนึ่งผู้ใดทำการขัดขวางและหน่วงเหนี่ยวไม่ให้ขึ้นเวที ให้ผู้ชี้ขาดหยุดนับ และตักเตือนให้ชัดเจนแล้วจึงนับต่อไป ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟัง ให้หยุดการแข่งขันแล้วแจ้งประธานผู้ตัดสินทราบ เมื่อนักมวยทั้งสองฝ่ายตกจากเวที ให้ผู้ชี้ขาดเริ่มนับ หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดพยายามหน่วงเหนี่ยวด้วยวิธีใดก็ตาม ให้หยุดการนับ และตักเตือนให้ชัดเจน แล้วจึงเริ่มนับต่อถ้านักมวยผู้นั้นไม่รับฟัง ให้ปรับนักมวยคนนั้นเป็นแพ้ หรือให้ออกจากการแข่งขัน ถ้านักมวยทั้งสองฝ่ายตกจากเวที ให้ผู้ชี้ขาดเริ่มนับ ถ้านักมวยฝ่ายใดกลับเข้ามาภายในเชือก ก่อนการนับสิ้นสุดลงจะเป็นผู้ชนะ แต่ถ้านักมวยทั้งสองฝ่ายไม่กลับเข้ามาภายในเชือก ก่อนการนับสิ้นสุดลง ให้ตัดสินเป็นเสมอ

กติกาข้อที่ 12 " ผู้ตัดสิน "

ก. หน้าที่ผู้ตัดสิน

1. ผู้ตัดสินแต่ละคนต้องตัดสินการชกของคู่แข่งขันโดยอิสระ และต้องตัดสินไปตามกติกาว่าผู้ใดเป็นผู้ชนะ
2. ผู้ตัดสินแต่ละคนต้องอยู่คนละด้านของเวทีและห่างจากผู้ชม
3. ในระหว่างที่การแข่งขันกำลังดำเนินอยู่ ผู้ตัดสินต้องไม่พูดกับผู้แข่งขัน กับผู้ตัดสินด้วยกัน กับบุคคลอื่น ยกเว้นผู้ชี้ขาด ถ้ามีความจำเป็นให้ใช้เวลาหยุดพักระหว่างยก แจ้งให้ผู้ชี้ขาดทราบว่าเหตุการณ์เกิดขึ้น เช่น พี่เลี้ยงปฏิบัติผิดมารยาท เชือกหย่อน ฯลฯ ซึ่งผู้ชี้ขาดอาจไม่สังเกตเห็นในขณะนั้น
4. ผู้ตัดสินต้องให้คะแนนแก่ผู้แข่งขันทั้งสองลงในบัตรบันทึกคะแนน ทันทีที่สิ้นสุดการแข่งขันแต่ละยก
5. ผู้ตัดสินต้องไม่ลุกจากที่นั่งให้คะแนน จนกว่าผู้ชี้ขาดจะชুমือตัดสินผลการแข่งขันแล้ว

ข. การแต่งกาย ผู้ตัดสินต้องแต่งกายตามที่ สภามวยไทยโลก กำหนด

กติกาข้อที่ 13 " การใช้อำนาจเหนือผู้ชี้ขาดและ/หรือผู้ตัดสิน "

คำตัดสินของผู้ชี้ขาด และ/หรือผู้ตัดสิน อาจถูกประธานผู้ตัดสินแก้ไขในกรณีต่อไปนี้

1. เมื่อผู้ชี้ขาดปฏิบัติหน้าที่หรือให้คำตัดสินค้านกับบทบัญญัติและกติกาอย่างชัดเจน
2. เมื่อเป็นที่แน่ชัดว่า ผู้ตัดสิน ผิดพลาดในบัตรให้คะแนน อันมีผลทำให้คำตัดสินผิดไป

กติกาข้อที่ 14 " ประธานผู้ตัดสิน "

หน้าที่ของประธานผู้ตัดสิน จัดกรรมการผู้ชี้ขาด/ผู้ตัดสิน ให้ปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละรายการ ปรับปรุงมาตรฐานของผู้ชี้ขาด/ผู้ตัดสิน ให้เป็นไปตามบทบัญญัติและกติกา พิจารณาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ชี้ขาด/ผู้ตัดสินที่ผ่านมา และหากมีผู้ชี้ขาดหรือผู้ตัดสินคนใดปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้อง หรือไม่มีประสิทธิภาพ ต้องรายงานให้คณะกรรมการสมาคมวอลเลย์บอลไทยทราบ แก้ไขปัญหาเบื้องต้นอันเกิดจากการแข่งขัน และรายงานให้คณะกรรมการสมาคมวอลเลย์บอลไทยทราบ ประธานผู้ตัดสินจะต้องให้คำปรึกษาผู้ชี้ขาดและผู้ตัดสินเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ก็ตามที่จำเป็นต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป ประธานผู้ตัดสินจะต้องตรวจสอบบัตรให้คะแนนของผู้ตัดสินทั้ง 3 คน เพื่อให้แน่ชัดว่า

ก. การรวมคะแนนเป็นไปอย่างถูกต้อง

ข. ชื่อนักมวยเป็นไปอย่างถูกต้อง

ค. ระบุผู้ชนะถูกต้อง

ง. ได้ลงลายมือชื่อในบัตรให้คะแนนแล้ว และต้องตรวจสอบคำตัดสินจาก บัตรให้คะแนน

จ. ส่งให้แจ้งผลคะแนนเพื่อให้ผู้ประกาศ ประกาศให้ผู้ชมทราบ

ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่ปกติ จนผู้ชี้ขาดและผู้ตัดสินไม่อาจปฏิบัติหน้าที่อื่นเนื่องจากเหตุการณ์นั้น ประธานผู้ตัดสินอาจปฏิบัติกร อย่างใดอย่างหนึ่งโดยฉับพลัน เพื่อให้การแข่งขันดำเนินต่อไปได้นักมวยที่มีเจตนากระทำความผิดอย่างร้ายแรง ขัดต่อความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา ประธานผู้ตัดสิน มีอำนาจที่จะเสนอความผิด ครั้งนี้ต่อคณะกรรมการสมาคมวอลเลย์บอลเพื่อพิจารณาโทษ

กติกาข้อที่ 15 " ผู้รักษาเวลา และผู้ประกาศ "

ก. ที่นั่งของผู้รักษาเวลา และผู้ประกาศ ต้องนั่งอยู่ข้างสังเวียน

ข. หน้าที่ผู้รักษาเวลา

หน้าที่สำคัญของผู้รักษาเวลา คือ รักษาจำนวนยก เวลาของแต่ละยก เวลาหยุดพักระหว่างยก และเวลานอก เมื่อกรรมการผู้ชี้ขาดให้สัญญาณโดยมิให้ผิดพลาด ด้วยวิธีปฏิบัติดังนี้

1. อีกห้าวินาทีก่อนเริ่มการแข่งขันของแต่ละยก ต้องทำสังเวียนให้ว่างโดยให้สัญญาณ
2. ต้องให้สัญญาณเริ่มยกและหมดยกด้วยการตีระฆัง
3. ต้องหักเวลาออกสำหรับการหยุดชั่วคราว หรือเมื่อผู้ชี้ขาดสั่งให้หยุดเวลา
4. ต้องรักษาเวลาให้ถูกต้องทุกระยะ ด้วยนาฬิกาพกหรือนาฬิกาตั้งโต๊ะ
5. ตอนปลายยกซึ่งไม่ใช่ยกสุดท้าย ถ้ามีนักมวยล้ม และผู้ชี้ขาดกำลังนับเมื่อหมดเวลา

แข่งขัน (เวลา 3 นาที) ต้องยังไม่ตีระฆัง และให้ตีระฆังเมื่อผู้ชี้ขาดสั่ง "ชก"

6. ตอนปลายยกสุดท้าย ถ้ามีนักมวยล้ม และผู้ชี้ขาดกำลังนับ เมื่อหมดเวลา 3 นาที ผู้รักษาเวลาต้องตีระฆังทันที

ค. หน้าที่ผู้ประกาศ

1. ต้องประกาศชื่อ – มุม – น้ำหนัก ของนักมวยทั้งสองฝ่ายให้ผู้ชมทราบก่อนการแข่งขัน และ
2. ประกาศอีกครั้งหนึ่งเมื่อนักมวยปรากฏตัวบนเวที
3. ต้องประกาศให้ไฟเลี้ยงออกนอกสังเวียน เมื่อได้ยินสัญญาณเตือนจากผู้รักษาเวลา
4. ต้องประกาศว่าเริ่มยกที่เท่าใดโดยเร็วก่อนสัญญาณเริ่มยก และประกาศอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ
5. สัญญาณหมดยกดังขึ้นว่าหมดยกที่เท่าใด
6. ต้องประกาศว่านักมวยฝ่ายใดเป็นผู้ชนะหลังจากผู้ชี้ขาดชมนักมวยแล้ว

กติกาข้อที่ 16 "การตัดสิน "

ให้ดำเนินการตัดสินตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

1. การชนะน็อกเอ้าท์ (KO) ถ้านักมวย "ล้ม" และไม่สามารถชกต่อไปได้ภายใน 10 วินาที (ผู้ชี้ขาดนับ 1 – 10 แล้ว) ให้คู่แข่งเป็นผู้ชนะโดยน็อกเอ้าท์
2. ชนะโดยเทคนิคน็อกเอ้าท์ (TKO) คือกรณีต่อไปนี้ เมื่อทำให้คู่ต่อสู้ตกเป็นผู้เสียเปรียบ และบอบช้ำมาก อาจจะเป็นอันตรายมากยิ่งขึ้น นักมวยฝ่ายใดไม่สามารถที่จะชกต่อไปได้ทันที ภายหลังที่ได้หยุดพักระหว่างยก บาดเจ็บ ถ้าผู้ชี้ขาดเห็นว่านักมวยคนหนึ่งบาดเจ็บ ไม่สามารถชกต่อไป หรือด้วยเหตุทางร่างกายอื่น ๆ ต้องยุติการแข่งขันและให้คู่แข่งเป็นผู้ชนะ การตัดสินดังกล่าวนี้เป็นอำนาจของผู้ชี้ขาด อาจจะหารือแพทย์ก็ได้ เมื่อหารือแพทย์แล้ว ผู้ชี้ขาดต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์
3. ในกรณีที่นักมวยทั้งสองฝ่าย ได้รับบาดเจ็บ จนไม่สามารถที่จะทำการแข่งขันต่อไปได้ทั้งคู่ ถ้าแข่งขันไปแล้วยังไม่ครบ 3 ยก ให้ตัดสินเสมอกัน แต่ถ้าแข่งขันครบ 3 ยก ให้ตัดสินโดยคะแนน ถูกลนับ 2 ครั้งในยกเดียวกันผ่านไป แล้ว และนักมวยผู้นั้นถูกกระทำจนไม่อยู่ในสภาพที่จะทำการแข่งขันต่อไปได้
4. ชนะโดยถอนตัว ถ้านักมวยถอนตัวออกจากการแข่งขันด้วยความสมัครใจ อันเนื่องจากการบาดเจ็บหรือเหตุอื่น
5. ชนะโดยคะแนน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน นักมวยที่ได้รับการตัดสิน โดยเสียงข้างมากของผู้ตัดสินเป็นผู้ชนะ
6. มมีกรรมการตัดสิน เมื่อนักมวยถูกตัดสินให้เสียสิทธิ ในการแข่งขันทั้งคู่ หรือเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ตาม การแข่งขัน จะต้องประกาศว่า "ไม่มีการตัดสิน" เช่น นักมวยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดขึ้นมาแข่งโดยมีเจตนาที่จะแพ้หรือทั้งสองฝ่ายสมยอมกัน

7. ไม่มีการแข่งขัน ในกรณีที่เวทีเกิดความเสียหาย ผู้ชมไม่อยู่ในความสงบ จนไม่สามารถที่จะแข่งขันต่อไปได้ หรือเกิดเหตุการณ์ที่คัดไม่ถึงให้ยกเลิกการแข่งขันและให้ประกาศว่า "ไม่มีการแข่งขัน"

8. การตัดสินเสมอ เมื่อผลการให้คะแนนของผู้ตัดสินส่วนใหญ่เสมอกัน เมื่อนักมวยถูกนับถึง 10 ทั้งคู่

กติกาข้อที่ 17 " การให้คะแนน "

การให้คะแนนต้องให้ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ก. การชก หมายถึง อวัยวะ (อาวุธ) ที่ใช้ในการต่อสู้ คือ หมัด เข่า เข่า ศอก การชกที่ได้คะแนนมีดังนี้

1. นักมวยฝ่ายใดใช้อาวุธมวยไทย (หมัด-เข่า-เข่า-ศอก) โดยถูกต้องตามกติกา กระทำถูกคู่แข่งขันได้มากเป็นผู้ชนะ

2. นักมวยฝ่ายใดที่ใช้อาวุธมวยไทยตามลักษณะแบบแผนมวยไทย โดยถูกต้องตามกติกา กระทำคู่ต่อสู้ได้หนักหน่วง ชัดแจ้ง รุนแรง และถูกเป้าหมายที่สำคัญได้มากกว่า เป็นฝ่ายชนะ

3. นักมวยฝ่ายใดใช้อาวุธมวยไทย กระทำคู่ต่อสู้ให้เกิดบอบช้ำ บาดแผลที่เป็นอันตราย มากกว่าเป็นฝ่ายชนะ

4. นักมวยฝ่ายใดเป็นผู้เดินเข้ากระทำ (ฝ่ายรุก) มากกว่าเป็นฝ่ายชนะ

5. นักมวยฝ่ายใดเป็นผู้ รุก – รับ – หลบหลีก - ตอบโต้ ตามลักษณะและชั้นเชิงมวยไทยได้ดีกว่า เป็นฝ่ายชนะ

6. นักมวยฝ่ายใด ที่มีได้กระทำฟาล์วหรือกระทำฟาล์วน้อยกว่า เป็นฝ่ายชนะการชกที่ไม่ได้คะแนนมีดังนี้

7. การชกที่ละเมิดกติกาข้อหนึ่งข้อใด

8. อาวุธที่กระทำไปถูก แขน, ขา ของคู่แข่งขัน อันเป็นลักษณะของการป้องกันของคู่แข่งขัน หรือ

9. อาวุธที่กระทำถูกคู่แข่งขัน แต่เบา คือไม่มีน้ำหนักส่งจากร่างกาย เช่น ตัว ลำตัว หรือไหล่

ข. การฟาล์ว

ระหว่างการชกแต่ละยก ผู้ตัดสินต้องคำนึงถึงความสำคัญของการฟาล์ว และตัดคะแนนตามที่ผู้ชี้ขาดสั่งให้ตัดคะแนน ถ้าผู้ตัดสินเห็นการฟาล์วอย่างชัดเจน โดยผู้ชี้ขาดไม่ได้สังเกตและตัดคะแนนผู้แข่งขันที่กระทำฟาล์วนั้น ผู้ตัดสินจะต้องประเมินดูความรุนแรงของการฟาล์ว และตัดคะแนนไปตามความเหมาะสม พร้อมทั้งระบุไว้ด้วยว่า ทำฟาล์วด้วยเหตุใด

ค. เกี่ยวกับการให้คะแนน

1. ในยกหนึ่ง ๆ มีคะแนนเต็ม 10 คะแนน และให้คู่แข่งชันลดลงไปตามส่วน คือ 9 – 8 – 7

คะแนน

2. ในยกที่เสมอกันจะได้ฝ่ายละ 10 คะแนน
3. ผู้ชนะในยกนั้น จะได้คะแนน 10 คะแนน ผู้แพ้ได้ 9 คะแนน (10:9)
4. ผู้ชนะในยกที่ชัดเจนมาก จะได้คะแนน 10 คะแนน ผู้แพ้ได้ 8 คะแนน (10:8)
5. ผู้ชนะในยกนั้น และได้นับ 1 ครั้ง จะได้คะแนน 10 ผู้แพ้ได้ 8 คะแนน (10:8)
6. ผู้ชนะชัดเจนมากในยกนั้น และได้นับ 1 ครั้ง จะได้คะแนน 10 ผู้แพ้ได้ 7 คะแนน (10:7)
7. ผู้ชนะในยกนั้น และได้นับสองครั้ง จะได้คะแนน 10 ผู้แพ้ได้ 7 คะแนน (10:7)
8. นักมวยที่กระทำฟาล์ว ต้องไม่ได้คะแนนเต็มในยกที่ถูกตัดคะแนน

กติกาข้อที่ 18 " การชกที่ผิดกติกาและฟาล์ว "

กัด ทิ่ม ถูกลูกนัยดา ถ่มน้ำลายรดคู่ต่อสู้ แลบลิ้นหลอก ใช้ศีรษะชนหรือโขก กอดปล้ำหรือทุ่มคู่ต่อสู้ หักหลังคู่ต่อสู้ จับล็อกแขนคู่ต่อสู้ ใช้เท้าโยนและมวยปล้ำทุกท่า ล้มทับหรือซ้ำเติมคู่ต่อสู้ที่ล้มหรือกำลังลุกขึ้น จับเชือกหรือพยายามจับเชือกเพื่อชก ใช้กริยาวาจาไม่เหมาะสมสมสนการแข่งขัน ในกรณีที่มวยกำลังแข่งขัน มีการเกาะกอด เมื่อผู้ชกขาดสติหยุดแล้วนักมวยทั้งสองหรือคนเดียวก็ตามไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ให้ผู้ชกขาดหยุดการแข่งขันแล้วเตือน หรือสั่งตัดคะแนนก็ได้ถ้าการกระทำครั้งนั้นเป็นผลทำให้คู่แข่งถึงมือค็อกซ์หรือแตกเป็นแผลฉกรรจ์ ให้ตัดสินนักมวยผู้นั้นแพ้ฟาล์ว หรือให้ออกจากการแข่งขัน การตีเข้ากระบังโดยเจตนา เช่น จับคอตีเข้ากระบัง แทะเข้ากระบัง หรือโยนเข้าถูกกระบัง (ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้ชกว่าเป็นการเจตนาหรือไม่) การตัดคะแนนนักมวยที่กระทำฟาล์ว ผู้ชกขาดจะสั่งตัดครั้งละ 1 คะแนน การปฏิบัติต่อนักมวยที่ถูกเข้าที่กระบังให้ผู้ชกขอเวลานอกให้นักมวยที่ถูกเข้าที่กระบังพักไม่เกินครั้งละ 5 นาที จากนั้นจึงให้การแข่งขันดำเนินต่อไป

กติกาข้อที่ 19 " ล้ม "

ล้ม หมายถึง ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายถูกพื้นเวที นอกจากเท้า ยืนพับอยู่บนเชือกหมดสติ ถูกชกออกไปนอกสังเวียน ถูกชกอยู่ฝ่ายเดียวอย่างหนัก โดยไม่มีการตอบโต้และไม่ล้มหรือไม่พับอยู่บนเชือก ในกรณีที่นักมวยคนหนึ่งคนใด ถูกกระทำล้มลง ให้ผู้ชกขาดเริ่มนับ พร้อมกับให้ผู้ชกรีบถอยห่างออกไปอยู่มุมกลาง ไกลทันที ถ้าไม่ยอมถอยออกไปตามคำสั่งของผู้ชกขาด ผู้ชกขาดต้องหยุดนับจนกว่าผู้ชกนั้นจะปฏิบัติตามคำสั่ง จึงให้ผู้ชกขาดนับต่อไปจากที่ได้นับแล้ว เมื่อผู้ล้มลุกขึ้นมาแล้ว และได้รับคำสั่งจากผู้ชกขาดให้ชก จึงจะชกต่อไปได้ เมื่อนักมวยคนหนึ่งคนใดล้มลง ให้ผู้ชกขาดนับดัง ๆ จาก 1 – 10 โดยทอดระยะห่างกัน 1 วินาที และทุก ๆ วินาทีที่นับ ผู้ชกขาดต้องให้สัญญาณมือด้วย เพื่อนักมวยผู้ล้มจะได้รู้ว่าตนถูกนับ ถ้านักมวยผู้ล้มลุกขึ้นได้ก่อนผู้ชกขาดนับ "สิบ" และพร้อมที่จะชกต่อไปได้ แต่ถ้า

ยังนับไม่ถึง 8 ผู้ช้ำขาดจะต้องนับต่อไปจนถึง 8 เสียก่อนจึงให้ชกกันต่อไป แต่ถ้าผู้ช้ำขาดได้นับ "สิบ" แล้วให้ถือว่าการต่อสู้ได้สิ้นสุดลง และต้องตัดสินให้ผู้ที้นับนั้นแพ้โดย "น็อคเอาท์" ถ้านักมวยล้มลงพร้อมกันทั้งสองคน ให้ผู้ช้ำขาดนับต่อไปตลอดเวลาที่คนใดคนหนึ่งล้มอยู่ ถ้านักมวยทั้งสองคนยังล้มอยู่จนกระทั่งนับสิบ ให้ตัดสินเสมอกัน ในกรณีที่นักมวยล้มลงทั้งคู่และบังเอิญแขนขาทั้งสองฝ่ายเกี่ยวกัน หรือทับกัน โดยที่นักมวยทั้งคู่กำลังลุกขึ้น ผู้ช้ำขาดต้องแยกออกจากกันและควรหยุดนับในช่วงนั้น ถ้านักมวยผู้ล้มลงขึ้นมาได้ก่อนนับสิบ แต่กลับล้มลงไปโดยมิได้ถูกชกอีก ให้ ผู้ช้ำขาดนับต่อไปจากที่นับมาแล้ว นักมวยผู้ใดไม่พร้อมที่จะชกต่อไปได้ทันที ภายหลังที่เวลาหยุดพักระหว่างยกหมดไปแล้ว ผู้ช้ำขาดจะต้องนับ ยกเว้นเครื่องแต่งกายไปไม่เรียบร้อย

กติกาข้อที่ 20 " คุณสมบัติของแพทย์สนาม "

จะต้องแต่งตั้งกรรมการแพทย์ที่มีความรู้ความชำนาญในการปฏิบัติหน้าที่ โดยการรับรองจากสมาคมมวยไทยโลก

กติกาข้อที่ 21 " การปฏิบัติหน้าที่ของแพทย์ "

ตรวจร่างกายผู้เข้าแข่งขันก่อนการชกน้ำหนักตัว อยู่ประจำตลอดการแข่งขัน และไม่ควรลุกไปจากที่ที่จัดไว้ก่อนการแข่งขันคู่สุดท้ายสิ้นสุดลง และจนกว่าจะได้ดูแลนักมวยที่แข่งขันคู่สุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้วตรวจร่างกายนักมวยหักการแข่งขัน และแจ้งระยะพักฟื้น

กติกาข้อที่ 22 " การตรวจทางการแพทย์ "

นักมวยผู้เข้าทำการแข่งขัน ต้องได้รับการตรวจร่างกายโดยกรรมการฝ่ายแพทย์ และต้องมีความสมบูรณ์ แข็งแรง ไม่มีโรค หรือการป่วยเจ็บ ที่เป็นข้อห้ามเข้าทำการแข่งขัน ตามที่ระบุในคู่มือแพทย์ของสมาคมมวยไทยโลก นักมวยที่จะไปทำการแข่งขันต่างประเทศ ต้องได้รับการตรวจร่างกายและที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการบริหาร ฯ อนุญาตให้ทำการแข่งขันได้ โดยไม่ขัดกับบัญญัติโรคหรือการเจ็บป่วย ที่ห้ามทำการแข่งขัน และไม่ขัดกับกฎระเบียบทางการแพทย์ของประเทศที่นักมวยจะไปทำการแข่งขันด้วย

กติกาข้อที่ 23 "กรรมวิธีภายหลังการน็อคเอาท์ และเทคนิคน็อคเอาท์"

1. นักมวยหมดสติ ถ้านักมวยหมดสติ อนุญาตให้เฉพาะผู้ช้ำขาด และแพทย์เท่านั้น เข้าไปในสังเวียน ผู้อื่นอาจเข้าไปในสังเวียนได้ ถ้าแพทย์ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ การช่วยเหลือทางการแพทย์

2. นักมวยที่ถูกน็อคเอาท์หรือเทคนิคน็อคเอาท์จะต้องได้รับการตรวจร่างกายโดยละเอียด และให้การรักษายาบาลทันที ระยะพักฟื้น

3. นักมวยภายหลังการแข่งขัน ต้องหยุดพักร่างกาย ก่อนทำการแข่งขัน ไม่น้อยกว่า 21 วัน ยกเว้นนักมวยผู้แข่งขันเป็นผู้ชนะภายใน 1 ยก ต้องหยุดพักร่างกายก่อนทำการแข่งขัน ไม่น้อยกว่า 7 วัน

4. นักมวยผู้แข่งขัน เป็นผู้ชนะ ภายใน 3 ยก ต้องหยุดพักร่างกายก่อนทำการแข่งขัน ไม่น้อยกว่า 14 วัน นักมวยผู้แข่งขัน แพ้น็อคเหวี่ยงหรือแพ้น็อคเกิดน็อคเหวี่ยง ต้องหยุดพักร่างกายก่อนทำการแข่งขัน ไม่น้อยกว่า 30 วัน นักมวยใน จะได้รับการตรวจวินิจฉัย จากกรรมการฝ่ายแพทย์หลังแข่งขันทันที เพื่อแจ้งระยะพักฟื้น ก่อนทำการแข่งขันในครั้งต่อไป ภายหลังการแข่งขันสิ้นสุดลง โดยมีใบรับรองจากแพทย์ ทุกครั้ง

กติกาข้อที่ 24 " การใช้ยา "

ห้ามใช้ยาหรือสารกระตุ้นแก่นักมวย ไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือระหว่างการแข่งขันผู้ฝ่าฝืนจะถูกปรับแพ้การใช้ยาเฉพาะที่เพื่อห้ามเลือด อนุญาตให้ใช้ Adrenalin 1:1000 และ ต้องได้รับความเห็นชอบจากกรรมการฝ่ายแพทย์เท่านั้น

กติกาข้อที่ 25 " การตีความ "

การตีความหมายใด ๆ ตามกติกานี้ หรือมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากผู้แข่งขันแม้มิได้กล่าวไว้ในกติกานี้ก็ดี ให้ประธานผู้ตัดสิน และ/หรือ ผู้ชี้ขาด เป็นผู้พิจารณา สิ่งที่ต้องปฏิบัติเหมือนกันบนเวที คือ

1. ตรวจความเรียบร้อย เช่น เครื่องแต่งกาย
2. ต้องไหว้ครู ถ้าไม่ไหว้ครูจะไม่มีการแข่งขันที่แจ้งกติกาต้องพูดว่า "ชกให้เต็มที่ มีน้ำใจ เป็นนักกีฬา ห้ามทำฟาล์วใด ๆ ทั้งสิ้น และต้องฟังคำสั่งอย่างเคร่งครัด ขอให้โชคดี" ซึ่งให้นักมวยเข้ามุมเพื่อถอดมงคล ใส่พินยาง
3. ให้สัญญาณแก่ผู้รักษาเวลา ให้ตีระฆังยกแรก ในยกต่อ ๆ ไปไม่ต้องให้สัญญาณให้สัญญาณการชก
4. ต้องแน่ใจว่านักมวยหยุดและแยกเข้ามุมแล้วจึงเดินเข้ามุมกลาง
5. เมื่อหมดยกสุดท้าย ก่อนรวบรวมนใบคะแนนต้องให้นักมวยอยู่ในมุมของตนก่อน
6. รวบรวมใบคะแนนจากผู้ตัดสินตามลำดับ 10. ชุมือผู้ชนะ โดยหันหน้าไปในทิศทางเดียวกันกับนักมวย
7. การยื่นมุมของผู้ชี้ขาด ต้องยื่นอย่างสง่าผ่าเผย ให้ยื่นได้ 2 แบบ คือ
8. เอามือไขว้หลัง
9. กางแขนทาบไปตามเชือกเส้นบน
10. ต้องยื่นตรง
11. ห้ามผลักรักนักมวย
12. ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรใช้เท้ากันหรือแยกมวย และไม่ควรยกเท้าสูง

13. การรับศีรชนักมวยถือเป็นศิลปการห้ามมวยควรทำ
14. กรรมการต้องมีบุคลิกลีดี เครื่องแต่งกายดี ร่างกายดี
15. ไม่ลงจากเวทีก่อนนักมวย
16. จรรยาบรรณของผู้ชี้ขาด/ผู้ตัดสิน
17. ต้องไม่มีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริต
18. ต้องไม่ให้ข่าวหรือให้สัมภาษณ์ที่ทำให้เกิดความเสียหายในการตัดสิน
19. ต้องไม่ประพฤติผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง
20. ต้องไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง

(รังสฤษฎี บุญชลอ. 2540: 268 – 298)

บทที่ 5

ตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถ

การศึกษากระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่ต้องฝึกร่างกายเพื่อให้นักมวยไทยที่สามารถในครั้งนี้ จากเรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิตประจำวันของนักมวยไทยได้สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นตัวตนซึ่งอำนาจเชิงวินัย และความรู้กีฬามวยไทยได้ร่วมกันสร้างความจริง เพื่อให้นักมวยไทยที่อยู่ในระบบความสัมพันธ์ของการฝึกฝนร่างกายได้กำหนดตัวตนและสร้างตัวตนของความเป็นนักมวยขึ้นมา สำหรับการกลายมาเป็นผู้เข้าสู่การเป็นนักมวยนั้นการที่บุคคลคน ๆ หนึ่งเลือกตัดสินใจก้าวเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยได้นั้นมักไม่ได้เกิดขึ้นด้วยตัวของตัวเองแต่ทว่าตัวตนของเขานั้นถูกกำกับควบคุมจากปฏิบัติการของระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการทำให้คนเรารู้ตัวว่าเราเป็นใคร การรับรู้หรือความรู้สึกนึกคิดจึงเป็นการรู้ด้วยปฏิบัติการที่ไปเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับคนอื่นหรือกับกลุ่มคนหรือกับสถาบันจนทำให้รับรู้ความเป็นตัวตนของตนเองมีตัวตนในเข้าสู่การเป็นนักมวยในแบบต่าง ๆ จากเรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิตการเป็นนักมวยไทยของเจ้าของประสบการณ์ชีวิตทั้ง 10 คน ที่ผู้วิจัยได้ร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้ทำความเข้าใจและพบตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถ ซึ่งตัวแทนประสบการณ์ของนักมวยไทยแต่ละคนนั้นก็ยังมีรูปแบบตัวตนของแต่ละคนแตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ สถานะ ตำแหน่ง รวมถึงการกระทำที่สะท้อนความเป็นตัวตนของเขาที่เขาคิดว่าเป็นตัวตนของพวกเขาเองแต่ละคน เนื่องจากเจ้าของประสบการณ์แต่ละคนต่างก็มีลักษณะที่หลากหลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ลักษณะของแต่ละคนมาจัดเป็นกลุ่มเพื่อให้เห็นรูปแบบของตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถขึ้นชกบนสังเวียนได้ซึ่งมีลักษณะของตัวตนตามดังนี้ ตัวตนความเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ ตัวตนของความเป็นนักมวยฝึกหัด ตัวตนของความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะ ตัวตนความเป็นนักมวยที่รักษาน้ำหนักให้อยู่ในรุ่น ตัวตนความเป็นนักมวยที่เป็นแชมป์ และตัวตนนักมวยที่เป็นครูมวย ซึ่งแต่ละรูปแบบอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ตัวตนความเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ

ตัวตนความเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ นักมวยทุกคนที่ผ่านการเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยแน่นอนว่าเขารับรู้และเข้าใจตนเองว่าเขาต้องมีตัวตนที่ขึ้นอยู่กับสถานะและการกระทำของเขาในขณะนั้น การมีตัวตนเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ นั้นแสดงให้เห็นว่า การที่เขามีตัวตนแบบนั้นขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่าให้ได้ขึ้นชกมวยเพื่อแข่งขันในแต่ละครั้งไม่ว่าเขาจะแพ้หรือชนะการแข่งขัน เขาจะได้รับรางวัลหรือค่าตอบแทนจากการชกทุกครั้ง รายได้จึงเป็นอำนาจบังคับให้นักมวยต้องทำงานเมื่อทำงานแล้วเกิดรายได้มีรายได้ส่งเสียให้พ่อแม่ มีรายได้ไปใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน รายได้เพื่อไปซื้อรถ

หรือมีรายได้ไปสร้างบ้าน จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของนักมวยที่ตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวย เพราะมวยเป็นอาชีพที่ได้จากข้อมูลหลักจะเห็นได้ว่านักมวยหลายคนเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทย เพราะเขาเชื่อว่า การชกมวยเป็นอาชีพเป็นแหล่งเพื่อหารายได้ นักมวยบางคนฐานะทางบ้านยากจน พ่อแม่มีอาชีพทำนาซึ่งรายได้ไม่พอใช้ส่งเสียให้ลูก ๆ เรียนหนังสือในระดับสูง ๆ เพื่อที่จะทำอาชีพอื่น ๆ ที่มีรายได้ค่าตอบแทนสูงเมื่อเทียบกับวุฒิการศึกษา จากเรื่องเล่าประสบการณ์สะท้อนให้เห็นว่า นักมวยบางคนเขาพบว่าสถานะทางเศรษฐกิจทางบ้านเขาไม่ดีจึงตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทย ในขณะที่นักมวยบางคนเขาพบว่าเขาเป็นคนที่ชอบการต่อสู้ป้องกันตัวในแบบแม่ไม้มวยไทย นักมวยบางคนก็พบว่าตัวเขาต้องการเป็นนักมวยที่ยึดการชกมวยเป็นอาชีพ ยิ่งได้ขึ้นชกในเวทีระดับต่าง ๆ ได้ได้สะสมประสบการณ์มาเรื่อย ๆ ก็ยิ่งสร้างรายได้ให้กับเขามากขึ้น ๆ การที่เขาได้ไปฝึกมวยและซ้อมอยู่กับบ้านและได้ชกบ้างไม่ได้ชกบ้าง เนื่องจากเขาก็พิจารณาตัวเองว่ารายได้แค่นี้ไม่พอ แต่วันนี้เขาได้เห็นช่องทางของการสร้างรายได้ รายได้จากการชกมวยอาชีพ เป็นรายได้จากการชกมวยอาชีพที่สามารถสร้างรายได้เป็นระยะ ๆ ถ้าเขาได้ชกทุกครั้งเขาก็มีรายได้ทุกครั้ง หลังจากนักมวยแต่ละคนตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยแล้วนั้น เป็นความจริงที่นักมวยทุกคนต้องปฏิบัติ สำหรับกรณีของขวัญ

“ตอนนั้นผมเป็นเด็กผมก็ยังไม่ได้คิดว่ามันเป็นอาชีพ พอให้มาก็มา ผมก็คิดแค่ว่าผมต้องทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุด และก็อยู่ซ้อมไปวัน ๆ พอมาคิดได้ว่ามันเป็นอาชีพก็ตอนที่ผมเริ่มชกได้ค่าตัวแพง ๆ ต่อยมวยผมตอบว่ามันดีครับ ตอนนั้นอาชีพของผมคือชกมวย เพราะอาชีพนักมวยมันทำอย่างอื่นไม่ได้แล้ว ผมก็ไม่คิดทำงานอย่างอื่น พอมันเริ่มต่อยได้ตั้งค้มนักก็เริ่มคิดแล้วครับ พอได้ค่าตัวเดือน 20,000 – 30,000 บาท ก็เริ่มคิดว่าเออมันเป็นอาชีพของเรานะ ถ้าเดือนหนึ่งผมได้ต่อย 1 ครั้ง ผมก็อยู่ได้แล้วครับ เพราะอยู่ในค่ายก็กินข้าวฟรีเช้า กลางวัน เย็น อยู่เหมือนครอบครัว ไม่ได้ทำอย่างอื่นผมซ้อมมวยอย่างเดียว”

กรณีของขวัญจะเห็นได้ว่า การชกมวยทำให้มีรายได้ นักมวยบางคนรายได้มาก บางคนรายได้ไม่พอจากการชกมวยไปกำกับความคิดของขวัญทำให้เขาตัดสินใจในการเข้าสู่การเป็นอาชีพนักมวยว่า มันเป็นเรื่องจริงนะว่าอาชีพมวยมันมีรายได้ นอกจากรายได้จะเป็นอำนาจที่ไปกำกับกับการเลือกอาชีพของขวัญแล้ว รายได้ยังทำหน้าที่เป็นอำนาจไปกำกับควบคุมการฝึกซ้อมของขวัญให้เขาเฝ้าระวังตัวเองควบคุมตรวจสอบตัวเองอยู่ตลอดเวลา ต้องฝึกตามกำหนดการฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด เพื่อที่จะได้ขึ้นชกในเวทีระดับสูง ๆ ขึ้นไป

ตัวตนความเป็นนักมวยฝึกหัด

ตัวตนความเป็นนักมวยฝึกหัดนั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของนักมวยไทยที่เขาเป็นแบบนั้นขึ้นอยู่กับบริบทที่เขาอาศัยอยู่ซึ่งเขาเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยซึ่งต้องอยู่ในพื้นที่การฝึกร่างกายโดยมีค่ายมวยเป็นสถานที่สำหรับการฝึกฝน ความเป็นนักมวยฝึกหัดนั้นแสดงให้เห็นถึงว่าเขาเป็นนักมวยที่เพิ่งเริ่มเข้ามาฝึกซ้อมในค่ายมวยเขายังไม่มีความพร้อมทางด้านร่างกาย ด้านทักษะพื้นฐานการชกมวยไทย แต่ถ้าเขาได้ฝึกซ้อมบริหารร่างกายจนร่างกายทุกส่วนของเขาแข็งแรง และเขาได้ฝึกทักษะพื้นฐานการชกมวยไทยได้ดีโดยการมองตัวตนของเขาจากครูฝึก หรือจากหัวหน้าค่ายมวย ก็จะทำให้เขาเข้าสู่การชกมวยบนสังเวียน และการกระทำที่ทำให้เขาเข้าใจว่าเขามีรูปแบบของเขาแบบนั้น สะท้อนความเป็นตัวตนของเขาที่เขาคิดว่าเป็นตัวเขา ซึ่งเริ่มจาก 1) เขาต้องได้รับการฝึกจากครูฝึกที่มีความรู้การฝึกมวยไทยที่เก่ง ได้อยู่ในค่ายมวยไทยที่มีอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม 2) การฝึกฝนร่างกายเพื่อสร้างความแข็งแรง เป็นความจริงที่นักมวยแต่ละคนเข้าใจว่าการที่เขาจะได้ขึ้นชกมวยบนสังเวียนได้นั้น ความจริงบอกไว้ว่านักมวยไทยต้องมีร่างกายที่แข็งแรงโดยการฝึกฝนร่างกายด้วยรูปแบบของการวิ่งระยะไกลและวิ่งระยะใกล้เพื่อฝึกความอดทนของร่างกาย บริหารร่างกายโดยกำลูกเหล็ก เพื่อสร้างกล้ามเนื้อแขนและไหล่ บริหารร่างกายโดยการดึงหรือดันเสาไม้กลม บริหารกล้ามเนื้อท้องโดยการลูกนั่ง บริหารคอโดยใช้ลูกเหล็ก และกระโดดเชือก ตามระยะเวลาและปริมาณความเข้มข้นของการฝึกแต่ละรูปแบบ จากนั้นความจริงที่นักมวยต้องปฏิบัติในลำดับต่อไป 3) การฝึกซ้อมทักษะพื้นฐานการชกมวยไทย การเป็นนักมวยของแต่ละคนนั้นเขาพบว่า เขาต้องมีทักษะพื้นฐานของการชกมวยไทยเนื่องจากมวยไทยเป็นการต่อสู้เพื่อชัยชนะ นักมวยจะต้องมีทักษะในการตั้งท่ามวยไทยซึ่งต้องใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เท้า เข่า ลำตัว และแขนทั้งสองข้างต้องอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง และเขาต้องมีทักษะการเดินหน้า ถอยหลัง นักมวยต้องปฏิบัติเพื่อให้เป็นผู้มีทักษะพื้นฐานการชกมวยไทยด้วยการเลือกรูปแบบ ระยะเวลา และความเข้มข้นของการฝึกด้วยรูปแบบของ ฝึกชกกลม เตะกระสอบ จับคู่ปล้ำบนสังเวียน ตีเข่ากระสอบทราย และถีบกระสอบทราย ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่นักมวยเขาเข้าใจว่าเขาต้องปฏิบัติ นั่นคือ ตื่นเข้ามาเขาต้องฝึกซ้อมออกกำลังกายเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ต้องฝึกทักษะพื้นฐานการชกมวยไทย ซึ่งต้องฝึกซ้อมอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อนักมวยแต่ละคนผ่านการฝึกซ้อมในระดับที่ว่าร่างกายทุกส่วนของเขาแข็งแรง และเขามีทักษะพื้นฐานการชกมวยไทยเคลื่อนไหวได้คล่อง ใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ได้คล่อง และครูฝึกหรือหัวหน้าค่ายมวยมองเห็นแล้วพบว่าเขามีความพร้อมที่จะขึ้นชกบนสังเวียนได้ ซึ่งนักมวยแต่ละคนก็จะผ่านกระบวนการตอนนี้ด้วยระยะเวลาที่แตกต่างกันบางคนใช้ระยะเวลาในการฝึกไม่ถึงเดือน บางคนใช้ระยะเวลา 2 – 3 เดือนกว่าจะได้รับการตัดสินใจให้ขึ้นชกบนสังเวียนได้ จากนั้นจึงจะเข้าสู่ ขั้นตอนต่อไปคือ 4) การได้ขึ้นชกบนสังเวียน ซึ่งในขั้นตอนนี้ครูฝึกหรือหัวหน้าค่ายก็จะคัดรายชื่อส่งไปยังผู้จัดรายการชกมวยตามเวทีมวยระดับต่าง ๆ เพื่อนำนักมวยไปเปรียบเทียบกับน้ำหนักหรือรุ่นที่จะ

ทำการชก การเป็นนักมวยฝึกหัดหรือนักมวยฝึกใหม่ เรื่องเล่าประสบการณ์ของนักมวยแต่ละคนต่างก็ต้องผ่านการชกมวยในเวทีงานวัด เวทีงานเทศกาลต่าง ๆ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความเป็นนักมวยฝึกหัดนั้น นักมวยไทยแต่ละคนต้องผ่านกระบวนการดังกล่าวถึงจะได้ชื่อว่ามีตัวตนความเป็นนักมวยฝึกหัด ดังจะแสดงให้เห็นจากภาพสะท้อนประสบการณ์ของเพชรในการตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทย การผ่านการฝึกฝนร่างกาย การผ่านการฝึกทักษะพื้นฐานการชกมวยไทย และการได้ขึ้นชกมวยบนสังเวียน

สำหรับตัวตนของเพชร การตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวยของนั้น พบว่าเพชรเป็นคนภาคอีสาน พ่อแม่มีอาชีพทำนารายได้ต่อปีไม่พอใช้จ่ายพอมหุดูดุการทํานาก็ต้องออกไปทำงานต่างจังหวัด เขาเริ่มเข้าสู่การเป็นนักมวยตั้งแต่อายุได้ 7 ขวบ โดยการชักชวนของเพื่อน ๆ ในหมู่บ้านจะมีการชักชวนให้เด็ก ๆ มาฝึกหัดซ้อมเป็นนักมวยไทย โดยลุงข้างบ้านเปิดสอนมวยไทยให้กับเด็ก ๆ ที่สนใจ เพชรกับเพื่อนก็ได้เข้ารับการฝึกซ้อมแม่ไม่มวยไทย การใช้หมัด เท้า เข่า ศอก พร้อมทั้งฝึกความแข็งแรงของร่างกายกับลุงเขาของเมื่อฝึกซ้อมนาน ๆ ไปก็ทำให้เพชรสามารถที่จะออกอาวุธต่าง ๆ พร้อมทั้งมีร่างกายที่พร้อมจะขึ้นชกได้ ลุงเจ้าของค่ายและทำหน้าที่ครูฝึกในเวลาเดียวกัน ครูฝึกเอาตัวเพชรไปเปรียบมวยกับนักมวยคนอื่นเพื่อขึ้นชกมวยในงานวัดที่จัดชกมวยพอเปรียบมวยได้ก็ได้ขึ้นชกเลย การชกครั้งนี้เป็นการทดสอบให้เพชรได้มีโอกาสขึ้นชกบนเวทีเป็นครั้งแรก การได้ขึ้นชกมวยครั้งแรกของเพชรเขามีค่าตัว 150 บาท จากนั้นเพชรก็มีโอกาสขึ้นชกมวยเรื่อย ๆ พร้อมกับการซ้อมมวยทุกวัน แล้วก็ยังมีโอกาสได้ขึ้นชกตามเวทีงานบุญ งานเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งเวทีเหล่านี้ก็เป็นการเก็บสะสมประสบการณ์ของการเป็นนักมวยก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้นไปในระดับต่าง ๆ จากการได้ชกบ่อย ๆ เข้ารายได้จากการชกก็ขยับตาม จากค่าตัวครั้งแรก 150 บาท ก็กลายเป็นค่าตัวหลัก 1000 บาทขึ้นไปเรื่อย เมื่อเพชรเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ 3 ชีวิตการเรียนของเพชรต้องหยุดลงเหตุผลเนื่องจากพ่อแม่ไม่มีเงินที่จะส่งเสียให้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ เพชรก็ไม่ได้เรียนหนังสือ และก็รู้แล้วว่าถ้าไม่ได้เรียนหนังสือก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำนา จากที่เคยซ้อมอยู่กับบ้านของลุงซึ่งเป็นสถานที่ฝึกซ้อมซึ่งไม่ถึงกับว่าเป็นค่ายมวยและเป็นค่ายเล็ก ๆ ในหมู่บ้าน เมื่อเพชรได้มีการชกมวยบ่อย ๆ เข้าก็ทำให้เขาเริ่มมีชื่อเสียงในระดับเวทีงานวัด งานบุญต่าง ๆ ทำให้เขาได้รับการชักชวนมาอยู่ในค่ายมวยที่ใหญ่กว่าเดิม ซึ่งเขาตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ทำนากับพ่อแม่แน่แต่เลือกที่จะมาอยู่ค่ายมวยใหญ่ ๆ และโอกาสที่จะได้ขึ้นชกมวยก็มีมากขึ้นก็จะทำให้เขามีรายได้มากขึ้นเนื่องจากการชกมวยในระดับเวทีภูธรนั้นไม่จำกัดระยะเวลาในการขึ้นชกเพราะฉะนั้นนักมวยสามารถชกได้บ่อยครั้งเท่าที่ร่างกายเขาพร้อม ยิ่งซ้อมความแข็งแรงให้กับร่างกายมากและหนักเท่าไร ร่างกายจะแข็งแรงก็จะได้ชกมากขึ้นส่งผลให้รายได้ของเขาจาก 4000 บาท - 5000 บาท ไต่เต้าขึ้นไปเรื่อย ๆ เรื่องราวประสบการณ์ที่เพชรบอกกับผู้วิจัยว่า

“ผมเริ่มต้นการชกได้เงินที่ 150 บาทที่บ้านนอกของเรา แล้วก็ขยับมาเรื่อย ๆ เป็น 4,000 – 5,000 บาท ยิ่งตอนที่ได้แชมป์ผมจะได้เงินรางวัลพิเศษเยอะมากครับ 40,000 – 50,000 บาท ตอนนั้นผมก็รออยู่ครับ ว่าถ้าเดือนหน้าผมได้ต่อยก็ได้เงินรางวัลห้าหมื่นบาท แต่ถ้าผมได้ไปชิงที่สามจะได้ 150,000 บาทไม่รวมค่าตัว แต่ต้องไปต่อรายการที่ช่อง 11 แต่ถ้าไปต่อยที่เวทีราชดำเนินค่าตัวก็จะมากขึ้นประมาณ 70,000 – 80,000 บาท”

จากประสบการณ์ของเพชร สะท้อนให้เห็นว่าได้ว่ากรณีที่เขามีตัวตนเป็นนักมวยฝึกหัดที่ตัดสินใจเข้ามาสู่การเป็นนักมวยไทยนั้นจากเงื่อนไขต้องการยึดการชกมวยเป็นอาชีพ โดยที่ตัวตนของเขาเป็นแบบนั้น เกิดจากความจริงที่ว่า “การชกมวยเป็นอาชีพ” และเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับเขาได้ ซึ่งตัวเพชรเองเขารับรู้ตัวเขาเองตลอดเวลาว่าเขานั้นไม่มีรายได้ ซึ่งเขามองดูแล้วว่า การที่เขาไม่ได้เรียนหนังสือในระดับสูง ๆ เพื่อจะใช้เป็นใบเบิกทางในการทำงานอื่น ๆ แต่วันนี้ซึ่งตอนนี้เขาก็อายุเป็นวัยหนุ่มแล้ว และเขาก็ซ้อมมวยและแข่งชกมวยตามเวทีต่าง ๆ มากี่มากพอแล้วซึ่งเขาก็มีความรู้เกี่ยวกับการชกมวยและเขาก็มีประสบการณ์ในการชกมวยซึ่งเริ่มได้ตั้งแต่การชกมวยไทยเวทีงานบุญ งานเทศกาลประจำปี และเขาสามารถใช้ศิลปะแม่ไม้มวยไทยได้ มีความรู้เชิงมวย สามารถใช้อาวุธหมัดเท้า เข่า ศอกได้ และการที่เขาได้ขึ้นชกมวยแต่ละครั้งก็ทำให้เขามีรายได้ ยิ่งได้ชกบ่อยก็ยิ่งมีรายได้ตลอดเวลา ดังนั้น เขาจึงตรวจสอบตัวเองและได้ตัดสินใจที่จะเลือกไปอยู่ในค่ายมวยที่มีความพร้อมไม่ว่าจะเป็นเรื่องครูฝึก การจัดการรายการชก การฝึกซ้อมที่เป็นมาตรฐาน และที่สำคัญนำมาซึ่งรายได้ ซึ่งเป็นค่ายมวยที่มีความพร้อมในการฝึกซ้อมของนักมวยเพื่อที่จะเป็นนักมวยอาชีพ ยิ่งได้ขึ้นชกในเวทีระดับต่าง ๆ ได้ได้สะสมประสบการณ์มาเรื่อย ๆ ก็ยิ่งสร้างรายได้ให้กับเขามากขึ้น ๆ การที่เขาได้ไปฝึกมวยและซ้อมอยู่กับบ้านและได้ชกบ้างไม่ได้ชกบ้าง เนื่องจากเขาก็พิจารณาตัวเองว่ารายได้แค่นี้ไม่พอ แต่วันนี้เขาได้เห็นช่องทางของการสร้างรายได้ รายได้จากการชกมวยอาชีพ เป็นรายได้จากการชกมวยอาชีพที่สามารถสร้างรายได้เป็นระยะ ๆ ถ้าเขาได้ชกทุกครั้งเขาก็มีรายได้ทุกครั้ง

ตัวตนความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะ

ตัวตนความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะนั้นเป็นตัวตนอีกตัวตนหนึ่งของนักมวยไทยที่เขาเข้าใจตนเองและรับรู้ตนเองว่าเขาได้ฝึกซ้อมร่างกายทุกวัน ในขณะเดียวกันเขาก็ต้องฝึกทักษะพื้นฐานการชกมวยไทยซึ่งต้องปฏิบัติเป็นประจำจนเขาได้ขึ้นชกมวยบนสังเวียน การได้ผ่านการชกมวยจากเวทีต่าง ๆ เช่น เวทีชานเมือง เวทีมวยไทยงานประจำปีหรือเทศกาลนั้น และเขาต้องตระเวนชกมวยเวทีระดับชานเมืองซ้ำแล้วซ้ำเล่าชีวิตประจำวันของเขาก็จะวนเวียนอยู่กับตื่นเข้ามาฝึกซ้อม จากนั้นฝึกฝน ตอนเย็นฝึกซ้อมตามตารางหรือโปรแกรมการฝึกซ้อมที่กำหนดไว้ การชกมวยบนสังเวียน ซึ่งบางครั้งนักมวยบางคนต้องใช้ระยะเวลาหลายปีในการสะสมสถิติการชก ภาษามวยไทยจะเรียกว่า “การทำให้กระดูกแข็ง”

เมื่อเขามีความพร้อมของร่างกายที่แข็งแรง เขามีทักษะการชกมวยที่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้นั้น หมายความว่าเขาได้ผ่านการประเมินจากครูฝึกหรือหัวหน้าค่ายซึ่งมองเห็นแล้วว่าเราสามารถที่จะชกมวยในเวทีระดับมาตรฐานได้ การที่นักมวยแต่ละคนจะสามารถขึ้นชกมวยบนเวทีมาตรฐานได้นั้น นักมวยต้องมีทักษะในแบบเฉพาะของตนเอง ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของเอก

“กว่าผมจะเข้าไปเวทีมาตรฐานราชดำเนินได้ผมก็ชกเวทีภูธรก่อนแถวเวทีภูธรตอนนั้นผมดังมากค่าตัวผมก็หลายเงินสมัยนั้นผมก็ 7000 – 8000 บาทการได้ชกเวทีภูธรกับเวทีมาตรฐานมันทำให้ตัวเรารู้สึกอย่างไร ต่างกันอย่างไรมันต่างกัน สมมติว่าผมต่อยเวทีภูธรอย่างเวทีอดีต ผมว่ามันคนละชั้นกัน อย่างต่อยในกรุงเทพฯ มันก็เป็นอีกระดับหนึ่ง ถ้าเราชนะบ่อย ๆ ในเวทีมาตรฐานเราก็จะได้ค่าตัวเพิ่มขึ้น เริ่มชกเวทีมาตรฐานตอนนั้นผมเรียนอยู่ชั้น ม.4 – 5 ครับ ตอนนั้นผมโตแล้วน้ำหนักผมตอนนั้น 100 กว่า ปอนด์ แล้วครับผมได้ชกที่เวทีมาตรฐานผมเข้าไปที่แรกผมแพ้ครับ ไฟล์แรกๆ ผมแพ้บ่อย เวทีแรกที่ชก ราชดำเนิน ผมเข้าตอนนั้นก็เข้ายากเหมือนกัน เงินรางวัลที่ผมได้จากการต่อยผมได้ประมาณแสนกว่า บาท บางครั้งก็แปดหมื่นกว่าบาท”

การที่นักมวยเขาได้ขึ้นชกมวยในเวทีมาตรฐานช้าบ่อย ๆ นั้น นักมวยเขาตรวจสอบตัวเขาเอง ตลอดเวลาว่าที่เขาชนะคู่ต่อสู้ได้นั้นเพราะว่าเขามีทักษะในการใช้อาวุธแบบใดเป็นการเฉพาะเขาจึงเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ จนทำให้เขามีตัวตนความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะในแบบต่าง ๆ บางคนเป็นนักมวยที่เก่งทักษะการใช้เท้า นักมวยมวยบางคนเก่งทักษะการใช้ศอก นักมวยบางคนเก่งทักษะการใช้หัว และ นักมวยบางคนเก่งทักษะทั้งหมดหรือเรียกว่าเป็นนักมวยแบบฝีมือ ซึ่งตัวนักมวยเองเขารู้ว่าเขาเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ด้วยการออกอาวุธมวยไทยได้ครบทั้งหมด เท้า เข่า และศอก การที่เขาเรียนรู้เช่นนี้ทำให้ ต้องคอยควบคุมตนเองตลอดเวลาในการฝึกซ้อมด้วย การฝึกชกกลม ชกเป้า เตะกระสอบ เตะเป้า ตีเข่า ปล้ำคู่ และลงนวม ซึ่งเขาพิจารณาตัวเองแล้วว่าถ้าเขาฝึกอย่างนี้เป็นประจำทุกวัน เขาก็ได้ชื่อว่า เป็นนักมวยที่เก่งทักษะ หรือเรียกว่า นักมวยมีฝีมือ ดังจะเห็นได้จากกรณีเรื่องเล่าประสบการณ์ของ เพชร เล่าว่า

“ ผมเป็นนักมวยแบบฝีมือผมไม่ชอบมวยเขามวยฝีมือจะดูที่การออกหมัด เท้า เข่า ศอก มวยเรามันจะครบเครื่อง ถ้าเป็นมวยฝีมือมันก็มีถีบ มีแย็บ นักมวยฝีมือส่วนมากจะไม่ใช้เข่า แต่ถ้ามวยเขามันก็จะเดิน ล็อคและตีเข่าอย่างเดียวแต่มวยฝีมือจะมีจังหวะการออกแข้ง ถีบ หมัด ศอก ครบเครื่องละครับว่ามีทุกอย่าง”

จะเห็นได้ว่า นักมวยแบบฝีมือ ได้ถูกสร้างขึ้นจากกระบวนการทำงานของอำนาจที่มากับความรู้ว่าด้วยวิธีการฝึกทักษะมวยไทยซึ่งวิธีการฝึกนี้จะตรวจสอบการฝึกทักษะมวยไทยการใช้หมัด ใช้เท้า ใช้ศอกว่า เป็นไปตามรูปแบบ ความเข้มข้น และกำหนดระยะเวลาของการฝึกที่ถูกต้องเมื่อนักมวยเชื่อชุดความจริงชุดนี้ เขาจึงกระทำตามเพราะเชื่อว่าเป็นความจริง นักมวยก็ต้องคอยเฝ้าระวังตนเองควบคุม

ตนเองตรวจสอบตนเองอยู่ตลอดเวลาเมื่อเขาฝึกแล้วเขาจะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่มีฝีมือได้ขึ้นชกบนสังเวียน สำหรับนักมวยบางคนเข้าใจตนเองว่าเขามีตัวตนความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะในแบบ “นักมวยเขา” นักมวยผู้ที่มีความหนักหน่วงรุนแรงในการใช้เข้าเป็นอาวุธในการต่อสู้บนสังเวียนนั้น เขาผ่านการฝึกซ้อมร่างกายด้วยการวิ่ง กระโดดเชือก กัดลูกต้ม เล่นคานเหล็กซึ่งช่วยให้การตีเข้ากับคู่ต่อสู้ของเขาหนักหน่วง จากนั้นนักมวยต้องฝึกการตีเข้าด้วยการปล้ำกับคู่อาจเป็นนักมวยด้วยกันเองสำหรับกรณีของชวัญ

“ผมเป็นมวยเขาผมฝึกซ้อมโดยเน้นที่ปล้ำคู่เยอะ ฝึกปล้ำเพราะว่าผมจะได้แข็งแรง แขนผมจะแข็งแรง แขนมีกำลัง ถ้าเราไม่ปล้ำ เวลาไปต่อยเราก็ไม่มีแรงสู้ ต้องให้แขนแข็งแรงผมก็จะฝึกเล่นเวท พอปล้ำกันก็จะแข็งแรง ส่วนการวิ่งก็จะกำลัง ถ้าวิ่งเยอะชกก็ไม่หมดแรงเวลาเราชก เราหมดแรงก็ไม่มีแรงต่อยวิ่งสำคัญ ส่วนการกระโดดเชือกก็เขาแรงเฉย ๆ”

จะเห็นได้ว่าการที่ชวัญเขาพบว่า เมื่อเขาได้ฝึกซ้อมทักษะการออกอาวุธด้วยเข้าได้เป็นไปตามข้อกำหนดของการฝึกที่ถูกต้องแสดงถึงความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะการใช้เขา

ตัวตนความเป็นนักมวยที่ทำน้ำหนักให้อยู่ในรุ่น

ความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะ สร้างมาอย่างไร ฉะนั้นการที่เขามีตัวตนเป็นแบบนั้นมันคือรูปแบบหนึ่งมันซึ่งรูปความเป็นนักมวยที่เก่งทักษะเขาเข้าใจว่าเป็นอย่างไร แสดงถึงความเก่ง แสดงถึงการมีเงิน แสดงถึงการมีชื่อเสียง แสดงถึงการเป็นที่ยอมรับของสังคม นักมวยบอกว่าแข็งแรง ดูจากอะไร ซ้อมมาที่ปีมีการเปลี่ยนแปลงไหม มันมีผลอะไรไหมที่บอกว่าเขาเก่งทักษะ ช่วงทำมา ทำน้อย เขาคิดไตร่ตรองแล้วเขายังทำอยู่ เขายังไม่แข็งแรง เขาต้องทำเพิ่มอีกมาก เขาเรียนรู้จากอะไรว่าไม่เก่งมันเหนื่อยไหม อะไรบอกว่าเขาเก่งทักษะ มีการประเมินไหม

ตัวตนความเป็นนักมวยที่เป็นแชมป์

นักมวยแชมป์ที่แสดงถึงความเก่ง นักมวยมีเงิน นักมวยมีชื่อเสียง นักมวยแชมป์แล้วไปเป็นครูมวย ตัวตนที่เป็นแชมป์ ฉะนั้นการที่เราเป็นตัวตนเขาเป็นแชมป์นั้น ก็เป็นรูปแบบหนึ่ง คือ รูปแบบของคนของตัวตน คือรูปแบบอันนี้คนที่เขาเป็นแชมป์เขาเข้าใจว่าเป็นอย่างไร มันคือ แสดงถึงความเก่ง แสดงถึงการมีเงิน แสดงถึงการมีชื่อเสียง แสดงถึงการเป็นที่ยอมรับของสังคม แสดงถึงการเป็นแชมป์ แล้วหมดจากแชมป์ก็ไปเป็นครูมวยหรือหน้าตาดีก็ไปเป็นดารา อย่าง สามารถ เขาทราย สมจิตร เป็นต้น อันนั้นคือความเป็นแชมป์ของเขา มันเป็นรูปแบบ ซึ่งรูปแบบดูจากตำแหน่ง ดูจากการกระทำสะท้อนความเป็นตัวตนของเขาที่เขาคิดเป็นตัวเขา concept ตรงนี้จะเป็นกรอบนำไปเขียน

บทที่ 6

การสร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทยที่สามารถ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเผยให้เห็นถึงการสร้างตัวตนของนักมวยไทยที่เกิดจากการทำงานของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาที่สร้างความจริงไปกำกับ ควบคุมและจัดการให้นักมวยไทยกลายเป็นร่างกายที่สยบยอม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เรื่องเล่าจากประสบการณ์ของความ เป็นนักมวยไทยตามแนวทางแบบพุทโธเดียนนั้นก็เพื่อเผยให้เห็นกระบวนการสร้างความเป็นนักมวยไทย ที่สามารถนั้นเป็นอย่างไร ซึ่งการที่จะทำให้เห็นถึงตัวตนของนักมวยที่เขามีตัวตนเป็นไปในแบบต่าง นั้น ๆ จึงต้องมองผ่านปฏิบัติการซึ่งจะทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์อำนาจกับความรู้ซึ่งอำนาจในที่นี้เป็นเรื่อง ของการฝึกร่างกาย ที่เป็นอำนาจทางวินัยที่มีเทคโนโลยีของอำนาจเป็นกลไกจัดการความเป็น นักมวยไทยในรูปของการสังเกตการณ์ที่เป็นลำดับขั้น ในรูปของการจับจ้องการตรวจตราตนเอง ในรูป ของการตรวจสอบ และในรูปของการประเมินตัดสินให้เป็นไปตามเกณฑ์ปกติ จึงจะทำให้เห็น กระบวนการ สร้างตัวตนความเป็นนักมวยไทย จากการวิเคราะห์ประสบการณ์ความเป็นนักมวยไทยที่ เข้ามาสู่การเป็นนักมวยเมื่อนักมวยแต่ละคนเข้ามาสู่การเป็นนักมวยแล้วความเป็นนักมวยของเขา คือ ร่างกายที่สยบยอมต่อระบบความสัมพันธ์ของการฝึกฝนร่างกาย จนนักมวยเองเข้าใจและรับรู้ตัวเองว่า การที่ตัวตนของเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพที่เกิดจากเหตุการณ์ของการเป็นนักมวยอาชีพในแบบ ฐานะยากจน บางคนมาแบบหลงใหลการต่อสู้ป้องกันตัว และบางคนมาแบบการชกมวยเพื่อแข่งขัน เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรง เป็นนักมวยที่เก่งทักษะเชิงมวยไทย เป็นนักมวยที่สามารถจนเป็นแชมป์ ซึ่งการที่เขามีตัวตนของแต่ละในแบบต่าง ๆ นั้นนักมวยแต่ละคนต่างก็ถูกกำกับด้วยปฏิบัติการที่ แตกต่างกันไปในการเข้ามาสู่การเป็นนักมวยและการได้ชกบนสังเวียน ดังนั้น ตัวตนของนักมวยแต่ละ คนสะท้อนให้เห็นผ่านผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ซึ่งเขาได้ประสบและนำไปสู่สร้างตัวตนของเขาขึ้นมา ให้เป็นบุคคลซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะ การที่นักมวยเขามีตัวตนของเขาอย่างนี้ได้มันเกิดจาก กระบวนการทำงานของอำนาจ ความรู้ สร้างความจริงชุดหนึ่งขึ้นมากลายเป็นปฏิบัติการ ซึ่งปฏิบัติการ ต่าง ๆ เหล่านี้ อาศัยเครื่องมือของเทคโนโลยีของอำนาจในรูปแบบต่าง ๆ เป็นช่องทางในการทำงาน ของอำนาจให้แทรกซึมผ่านไปยังร่างกายของนักมวย ทำให้นักมวยต้องถูกควบคุมจากการสังเกต ตนเอง จากการจับจ้องของหัวหน้าค่าย ครูฝึก เพื่อนนักมวยด้วยกันซึ่งเป็นไปตามลำดับขั้น ที่มีเทคนิค ย่อย ๆ เช่น การเตือนตัวเอง การเฝ้าระวังตนเอง การจับจ้องตนเองเพื่อนำเข้าสู่ความเป็นปกติ และการ ตรวจสอบให้เขาต้องปฏิบัติตาม เมื่อเขาปฏิบัติตามแล้วเป็นความจริงจนเป็นนักมวยที่สามารถขึ้นต่อสู้ บนสังเวียนการที่เขามีตัวตนแต่ละตัวตนตามประสบการณ์ของนักมวยแต่ละคนแบบนี้มันกลายเป็น ภาพสะท้อนที่บอกกับนักมวยว่า การเป็นนักมวยที่ต่อสู้บนสังเวียนนั้นคืออะไรและจะเป็นแบบอย่างให้

นักมวยต้องปฏิบัติตาม นักมวยจึงกลายเป็นผู้อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ถูกความรู้จากปฏิบัติการนี้ทำให้เขาเป็นหรือมีตัวตนในแบบนั้น ๆ ซึ่งความเป็นตัวตนของนักมวยสะท้อนจากการปฏิบัติการ ดังนี้

ปฏิบัติการเข้าสู่การชกมวยเป็นอาชีพ

การเข้าสู่การชกมวยเป็นอาชีพเป็นปฏิบัติการอย่างหนึ่งที่สร้างให้นักมวยเชื่อว่าและรับรู้ตัวเขาเองว่าเขาเป็นตัวตนเป็นนักมวยอาชีพ อาชีพจึงเป็นเหตุการณ์ กิจกรรม การกระทำอยู่ภายใต้ระบบความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับรายได้ การชกมวยเป็นอาชีพถือว่าเป็นปฏิบัติการที่สะท้อนถึงตัวตนของนักมวยเป็นการกระทำภายในพื้นที่ของการชกมวยเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ ความจริงเกี่ยวกับอาชีพคือ คนเราเชื่อว่าอาชีพทำให้เกิดรายได้ เพราะฉะนั้น รายได้จึงเป็นเป้าหมายของอำนาจหรือเป็นเจตจำนงของอาชีพ ตัวตนของนักมวยอาชีพการที่เขามีตัวตนแบบนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาเองแต่หากเชื่อว่าตัวตนของเขานั้นถูกสร้างขึ้น ฉะนั้นกระบวนการที่สร้างให้เขามีตัวตนเป็นนักมวยอาชีพเกิดจากปฏิบัติการเข้าสู่การชกมวยเป็นอาชีพ ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่า มวยเป็นอาชีพเป็นความจริงที่เกิดขึ้นในสังคม ถ้าบุคคลใดบุคคลหนึ่งตัดสินใจเข้ามาเป็นนักมวยนั่นคือเขาได้ชกมวยและทำให้เกิดรายได้ จะเห็นได้ว่ารายได้จากการชกมวยเป็นรายได้ที่อยู่บนเงื่อนไขที่ว่า ณ วันนี้รายได้จากการชกมวยเป็นรายได้ที่นักมวยเขาไม่สามารถที่จะเลือกทำอาชีพอย่างอื่น ได้เมื่อรายได้จากการชกมวยเป็นรายได้ที่ไม่มีทางเลือก ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามีอำนาจทางวินัยมากกำกับกับความเป็นตัวตนของนักมวย เพราะฉะนั้น ถ้าบุคคลนั้นได้มาเป็นนักมวยได้ชกมวยก็สามารถที่จะนำเอาการชกมวยของตัวเองมาประกอบอาชีพก็จะทำให้บุคคลนั้นมีรายได้ ถ้าเขาได้ชกมวยและได้ชกอยู่เรื่อย ๆ หรือได้ชกมวยตลอดจนเป็นอาชีพ จะทำให้เขามีรายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัวของเขา เพราะฉะนั้นปฏิบัติการการชกมวยเป็นอาชีพได้ถูกสร้างจากความจริงว่าชกมวยแล้วทำให้มีรายได้สิ่งที่มากำกับจิตใจของนักมวยแต่ละคนนั่นคือรายได้ซึ่งเป็นรายได้ จากการชกมวยที่สามารถได้มาเป็นระยะ ชกทุกครั้งได้ทุกครั้ง โอกาสการขึ้นชกแต่ละครั้งก็ขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ การฝึกฝนร่างกาย การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมถึงการทำน้ำหนักร่างกายให้อยู่ในรุ่น อาชีพมวยจึงบ่งบอกถึงปฏิบัติการหรือความสัมพันธ์เป็นการกระทำระหว่างนักมวยกับรายได้ ดังนั้น รายได้จึงเป็นเป้าหมายของการใช้อำนาจความรู้สร้างความจริงโดยบอกว่า ถ้าคุณมีอาชีพก็จะสามารถสร้างรายได้เป็นตัวเงินขึ้นมาได้ ดังนั้น สามารถวิเคราะห์ได้ว่าการเป็นนักมวยอาชีพคือตัวตนของเขาเขารู้แล้วว่าอาชีพนักมวย ณ เวลาคืออาชีพที่เขาเลือกแล้วและการเป็นนักมวยอาชีพของเขานั้นเขาไม่ได้ได้เสียอะไรกับความจริงชุดนี้เลย เพราะฉะนั้น จากประสบการณ์ของนักมวยแต่ละที่ได้จากเจ้าของประสบการณ์นักมวยบางคนการที่เขามีตัวตนเป็นนักมวยอาชีพนั้นเกิดจากปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพที่เกิดจากเหตุการณ์ฐานทางบ้านยากจน

ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี สำหรับฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีเป็นกิจกรรมหรือเหตุการณ์หนึ่งของการสร้างตัวตนของนักมวยให้เขาเป็นนักมวยอาชีพ อันเกิดจากเงื่อนไขของฐานะเศรษฐกิจไม่ดีซึ่งเป็นกิจกรรมที่อยู่ภายใต้ระบบความสัมพันธ์ของนักมวยกับรายได้ทางบ้าน ค่ายใช้จ่าย อาชีพที่พ่อแม่ทำสำหรับกรณีของนักมวยบางคนด้วยชีวิตของเขา ๆ พบว่า ฐานะทางบ้านยากจน พ่อแม่มีอาชีพทำนาซึ่งรายได้น้อยไม่สามารถที่ส่งเสียให้ลูก ๆ เรียนหนังสือในระดับสูง ๆ เพื่อที่จะทำอาชีพอื่น ๆ ที่มีรายได้ค่าตอบแทนสูง ซึ่งตัวเขาเองมองแล้วว่าคงต้องแบ่งเบาภาระพ่อแม่ ซึ่งก็เป็นจังหวะที่เหมาะสมที่เขาได้มีโอกาสได้ไปเป็นเพื่อนพี่ชายฝึกซ้อมมวยตั้งแต่เด็ก ๆ โดยมีน้ำชายหรือน้องของพ่อเป็นครูฝึกคอยฝึกซ้อมทักษะมวยไทยต่าง ๆ พอได้ฝึกซ้อมสักระยะหนึ่งก็น้ำชายก็พบว่าตัวเขาเองมีทักษะพื้นฐานการชกมวยไทยและร่างกายก็มีความพร้อมในระดับหนึ่งอย่างเช่น กรณีของขวัญ และกรณีของดอน สำหรับกรณีของขวัญ เขาพบว่าเขาเข้าสู่อาชีพชกมวยตั้งแต่อายุ 7 ขวบซึ่งเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม 1 โดยการชักชวนของน้ำที่ฝึกสอนมวยไทยให้กับเด็กที่อยู่ในละแวกบ้านเขามีพี่ชายซึ่งเขาก็ก้าวมวยไทยอยู่ก่อนแล้วการได้มาฝึกมวยไทยกับน้ำก็ทำให้เขาได้เรียนรู้ทักษะพื้นฐานมวยไทยการใช้หมัด เท้า เข่า และศอก การเตะ การต่อย การถีบ อีกทั้งเขาเป็นคนที่มีความแข็งแรง หนว่ยกำนดดี นั้นทำให้น้ำของเขามองดูแล้วเห็นว่าเขาก็ได้ฝึกซ้อมการชกมวยของเขามานานพอสมควรแล้ว เขาก็มีร่างกายที่แข็งแรงมีทักษะการชกมวยในระดับที่จะสามารถขึ้นชกบนเวทีได้แล้วจึงตัดสินใจให้ได้ขึ้นชกในงานวัดเป็นการทดสอบความพร้อมของร่างกายและทักษะการชกมวยของเขา การได้ชกมวยครั้งแรกเขาแพ้การแพ้ทำให้เขาได้เรียนรู้ว่าตัวเขาเองยังไม่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ เขาไปเจอนักมวยที่กระดุกแข็งแรงกว่าทำให้เขารู้แล้วว่าเขาคงต้องฝึกซ้อมให้ร่างกายแข็งแรงและซ้อมทักษะมวยไปเรื่อย ๆ เขาไม่รู้ลึกท้อแต่มีความตั้งใจว่าต้องซ้อมเพื่อจะได้ขึ้นชกตามเวทีต่าง ๆ เพื่อสะสมประสบการณ์หรือ ภาษามวยไทยเรียกว่า “การต่อยเอากระดูก” ต่อมาเขาก็ได้มาชกกับนักมวยของค่ายมวยที่มีชื่อเสียงในระดับภูธร จนกระทั่งทำให้เขามีชื่อเสียงมากขึ้น เขาก็มีโอกาสได้รับการติดต่อจากค่ายมวยชื่อดังของจังหวัดสระบุรีทำให้เขาได้มาสู่การเป็นนักมวยที่ต้องใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในค่ายมวย การเข้ามาฝึกซ้อมอยู่ในค่ายมวยทำให้เขาพบว่าเขาต้องฝึกตามกำหนดการฝึกซ้อมที่ครูฝึกและหัวหน้าค่ายกำหนดไว้มีครูฝึกมาควบคุมการฝึก เขาเรียนรู้ว่าเข้าเข้าต้องฝึกซ้อมเริ่มตั้งการตื่นนอน แล้วก็ฝึกซ้อมความแข็งแรงของร่างกาย จากนั้นเขาต้องฝึกทักษะเชิงมวย เขาพบว่าถ้าเขาได้ฝึกซ้อมตามที่ทางค่ายกำหนดไว้จะต้องทำให้เขาได้มีโอกาสขึ้นชก เขาก็ฝึกมาเรื่อย ๆ เขาก็ขึ้นชกกับนักมวยที่มีฝีมือที่ใกล้เคียงกันจนกระทั่งเขาก็ชกชนะมาเรื่อย ๆ การที่เขาชกชนะเรื่อย ๆ นั้นเขาพบว่าทำให้เขามีรายได้จากการชกมวยจากแบบไม่มากนักเวทีงานวัดจนกระทั่งขวัญได้ขึ้นชกในเวทีระดับภูธรเป็นเวทีสุดท้ายในเวทีชกมวยในระดับภูธรจนไม่มีนักมวยคนใดสู้กับเขาได้ ขวัญมีชื่อเสียงมากทางภาคกลางจากเวทีมวยค่ายอดิศร การได้ชกเวทีในระดับภูธรซึ่งไม่ใช่งานวัดก็สร้างรายได้ให้กับขวัญ และการได้ชกสม่ำเสมอก็มีรายได้เข้ามาประจำและเริ่มมีชื่อเสียง

จนกระทั่งเขาสามารถได้ขึ้นชกในเวทีระดับมาตรฐานการที่เขาชกชนะตลอดเขาพบว่าเขามีรายได้เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมหลายเท่า จากเดิมการชกตามงานวัด งานเทศกาลต่าง ๆ จากค่าตัว 500 บาท เพิ่มขึ้นเป็นหลัก 1000 บาท จากนั้นเพิ่มเป็นหลัก 10,000 บาท และกลายเป็นหลัก 100,000 บาท การมีรายได้ตลอดแบบนี้ทำให้เขามองเห็นแล้วว่าการทำงานที่เขาได้ขึ้นชกมวยในเวทีมาตรฐานตลอดนั้น จะนำมาซึ่งรายได้แต่ละครั้งเป็นจำนวนเงินที่สูงมากรายได้จากการชกมวยของขวัญสามารถนำไปใช้จ่ายของคนในครอบครัวทั้งตัวเขาเอง พ่อแม่ ภรรยาและลูก ๆ เป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน ค่าเล่าเรียนลูก ค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาจากรายได้การชกมวยของเขา และขณะเดียวกันเขาก็มีชื่อเสียง ดังนั้นเขาจึงมองเห็นแล้วว่าเขาได้ชกมวยก็จะทำให้เขามีรายได้ซึ่งเป็นความจริงถ้าเขาไม่ฝึกซ้อมร่างกาย ฝึกฝนร่างกายนั้นหมายความว่าเขาจะไม่ได้ชกและไม่มีรายได้ ณ วันนี้เขารู้แล้วว่าการทำงานเป็นอาชีพเป็นการสร้างรายได้ให้กับเขาดังที่ขวัญเล่าว่า

“ตอนนั้นผมเป็นเด็กผมก็ยังไม่ได้คิดว่ามันเป็นอาชีพ พอให้มากี่มา ผมก็คิดแค่ที่ผมต้องทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุด และก็อยู่ซ้อมไปวัน ๆ พอมาคิดได้ว่ามันเป็นอาชีพก็ตอนที่ผมเริ่มชกได้ค่าตัวแพง ๆ ต่อยมวยผมตอบว่ามันดีครับ ตอนนั้นอาชีพของผมคือชกมวย เพราะอาชีพนักมวยมันทำอย่างอื่นไม่ได้แล้ว ผมก็ไม่คิดทำงานอย่างอื่น พอมันเริ่มต่อยได้เงินมันก็เริ่มคิดแล้วครับ พอได้ค่าตัวเดือน 20,000 – 30,000 บาท ก็เริ่มคิดว่าเออมันเป็นอาชีพของเราละ ถ้าเดือนหนึ่งผมได้ต่อย 1 ครั้ง ผมก็อยู่ได้แล้วครับ เพราะอยู่ในค่ายก็กินข้าวฟรีเช้า กลางวัน เย็น อยู่เหมือนครอบครัว ไม่ได้ทำอย่างอื่นผมซ้อมมวยอย่างเดียว”

กรณีของขวัญจะเห็นได้ว่าปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพเป็นกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยให้เขามีตัวตนเป็นนักมวยอาชีพซึ่งเกิดจากความจริงที่ว่าการทำงานทำให้เกิดรายได้ นั่นคือ รายได้จากการชกมวยไปกำกับความคิดของเขาทำให้เขาตัดสินใจในการเข้าสู่การเป็นอาชีพนักมวยและพบว่า ชกมวยเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ได้ตลอด นอกจากรายได้จะเป็นอำนาจที่ไปกำกับการเลือกอาชีพของขวัญแล้ว รายได้เป็นเป้าหมายหรือเจตจำนงของอำนาจแล้วรายได้ยังเป็นพื้นที่การทำงานของอำนาจในการเข้าไปกำกับควบคุมการฝึกซ้อมของขวัญให้เขาเฝ้าระวังตัวเอง ควบคุมตรวจสอบตัวเองอยู่ตลอดเวลา ต้องฝึกตามกำหนดการฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด เพื่อที่จะได้ขึ้นชกในเวทีระดับสูง ๆ ขึ้นไป

“กว่าผมจะเข้าไปเวทีมาตรฐานราชดำเนินได้ผมก็ชกเวทีภูธรก่อนแถวเวทีภูธรตอนนั้นผมดังมากค่าตัวผมก็หลายเงินสมัยนั้นผมก็ 7000 – 8000 บาทการได้ชกเวทีภูธรกับเวทีมาตรฐานมันทำให้ตัวเรารู้สึกอย่างไร ต่างกันอย่างไรมันต่างกัน สมมติว่าผมต่อยเวทีภูธรอย่างเวทีอดีต ผมว่ามันคนละชั้นกัน อย่างต่อยในกรุงเทพฯ มันก็เป็นอีกระดับหนึ่ง ถ้าเราชนะบ่อย

ๆ ในเวทีมาตรฐานเราก็จะได้ค่าตัวเพิ่มขึ้นเริ่มชกเวทีมาตรฐานตอนนั้นผมเรียนอยู่ชั้น ม.4 – 5 ครับ ตอนนั้นผมโตแล้วน้ำหนักผมตอนนั้น 100 กว่าปอนด์ แล้วครับผมได้ชกที่เวทีมาตรฐาน ผมเข้าไปที่แรกผมแพ้ครับ ไฟล์แรกๆ ผมแพ้อยู่ เวทีแรกที่ชกราชดำเนิน ผมเข้าตอนนั้นก็เข้ายากเหมือนกัน เงินรางวัลที่ผมได้จากการต่อผมได้ประมาณแสนกว่าบาท บางครั้งก็แพ้หมื่นกว่าบาท”

จากเรื่องเล่าของขวัญสามารถวิเคราะห์ให้เห็นได้ว่ายังได้รับเงินค่าตัวจากการชกมากเท่าไร รายได้ก็จะยิ่งไปกำกับความคิดให้เขาต้องตรวจตราตัวเองว่าการฝึกซ้อมเป็นไปตามแผนการที่ครูฝึกหรือหัวหน้ากำหนดไว้หรือไม่ นั่นก็หมายความว่า รายได้เป็นอำนาจที่ไปการควบคุม กำกับ ความคิด จิตใจของเขาให้เขาต้องมีตัวตนในแบบนั้น รายได้จะเป็นตัวบังคับให้พวกเขาต้องได้เข้าไปเป็นไปตามระดับของการชกมวยว่าเป็นมวยเวทีระดับใดการที่บอกว่าได้ชกในเวทีระดับไหนนั้นก็หมายถึงการสร้างรายได้ ที่มากขึ้น ๆ ซึ่งจะไต่ระดับไป เช่น การได้ขึ้นชกในเวทีมวยงานวัด การได้ขึ้นชกเวทีระดับภูธรหรือระดับภูมิภาค การได้ชกในเวทีระดับมาตรฐาน และการได้ขึ้นชกเวทีมวยชิงแชมป์ต่าง ๆ เมื่อนักมวยเขาได้ขึ้นชกพอเขามีรายได้ ตัวรายได้ ก็กลายมาเป็นการตอกย้ำให้เขาต้องตรวจสอบตัวเองของพวกเขาว่าเงินที่ได้จากการชกมวยเป็นสิ่งที่ตอกย้ำว่าเป็นการสร้างรายได้ที่เขาได้มาจริง ๆ รายได้จึงเป็นอำนาจที่ไปกำกับตัวตนของการเป็นนักมวยที่ชกมวยเป็นอาชีพ นอกจากนี้อำนาจยังทำงานในลักษณะการกำกับควบคุมให้นักมวยต้องพัฒนาตัวเองโดยอาศัยเทคนิคการสังสมเวลาผ่านตารางการฝึกซ้อม การฝึกฝน การออกกำลังกายเพื่อสร้างความแข็งแรง ดังกรณีของขวัญเล่าว่า

“ผมได้เงินเยอะมากช่วงนั้น พวกเราซ้อมหนักกันอยู่แล้ว ผมเป็นคนขยันซ้อม คนเขาจะบอกว่าผมขยัน พอเด็ก ๆ เห็นผมขยันก็ยิ่งซ้อมตาม เพราะตอนนั้นมีกำลังใจซ้อมเพราะว่าชนะบ่อยมาก จิตใจเราดีมีเรี่ยวแรง ยิ่งชกชนะผมก็ยิ่งมีชื่อเสียง ช่วงนั้นผมเงินดีมาก ๆ ทำให้ผมอยากชกมวยมาก”

และสำหรับกรณีของดอนก็เช่นเดียวกัน การที่เขามีตัวตนเป็นนักมวยอาชีพเกิดจากปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพสร้างให้เขามีตัวตนเช่นนั้น เป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับรายได้ รายได้จากการชกไปกำกับจิตใจ ความคิด ให้เขาต้องทำให้เขารับรู้ว่าการชกมวยเป็นอาชีพที่จะทำให้เขามีรายได้จากประสบการณ์เรื่องเล่าจากดอน เขาพบว่าด้วยฐานะทางบ้านยากจนพ่อแม่มีอาชีพทำนาปีหนึ่งจะได้ผลผลิตจากนาเพียงครั้งเดียวและด้วยมีที่นาเพียงน้อยนิดทำให้ผลผลิตแต่ละปีไม่มากเท่าที่จำเป็นต้องใช้จ่าย พ่อแม่มีรายได้หลักจากการทำนาซึ่งรายได้ทางบ้านก็ขึ้นอยู่กับฤดูกาล ขณะเดียวกันแต่เงินรายได้ทั้งหมดของบ้านต้องเลี้ยงชีวิตทั้ง 6 ชีวิตด้วยกัน ตัวของเขาเองก็รู้ดีว่าพ่อแม่ต้องสงเคราะห์ให้

เรียนหนังสือได้เพียงแค่ชั้น ม. 3 ซึ่งเขาบอกกับตัวเองว่าเพียงพอแล้วสำหรับคนที่มีความฐานะยากจนอย่างเขา ด้วยตัวเขาเองเป็นลูกคนโตต้องช่วยงานพ่อกับแม่ทุกอย่าง ซึ่งเขาก็ได้เห็นความยากลำบากของพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก ๆ ครอบครัวของดอนยังมีน้อง ๆ ที่อยู่ในวัยที่ต้องใช้เงินในการศึกษาเล่าเรียนอีกถึง 3 คน ซึ่งได้กลายเป็นภาระที่พ่อกับแม่ต้องแบกรับภาระในการส่งเสียให้เล่าเรียนเพิ่มขึ้นนอกจากรายได้หลักจากการทำนาแล้ว ณ วันนี้ทำให้เขามองไม่เห็นช่องทางอื่นเลยหรืออาชีพใด ๆ ที่จะนำมาซึ่งรายได้มาจุนเจือครอบครัว กอปรกับตัวเขาเองได้มีโอกาสเข้ามาสู่แวดวงของมวยไทยด้วยตัวเขาเป็นคนชอบดูการชกมวยตั้งแต่เด็กได้เห็นการชกมวยในทีวีได้เห็นนักมวยที่ชกชนะได้เงินรางวัลมากมายทำให้เขาสนใจเมื่อได้ไปเล่นกับเพื่อนซึ่งเขาพบว่าบ้านของเพื่อนก็มีการฝึกสอนมวยไทยโดยปู่ของเพื่อนเป็นครูฝึกสอนมวยไทยพอได้ไปเล่นกับเพื่อนที่บ้านบ่อย ๆ เข้า ทำให้ตัวเขาได้เห็นนักมวยเขาฝึกซ้อมมวยไปด้วยพอเห็นบ่อย ๆ ก็เป็นการตอกย้ำเนื่องจากดอนเป็นคนที่ชอบดูการชกมวยและเป็นคนที่ชอบการต่อสู้ ความสนใจของดอนทำให้ครูฝึกเห็นว่าดอนมีความสนใจและลักษณะท่าทางของดอนก็เป็นเด็กที่หน่วยก้านดี ปู่ของเพื่อนก็ชักชวนให้ดอนมาฝึกมวายนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ดอนได้มาสู่แวดวงมวยไทย เมื่อมีโอกาสมาฝึกซ้อมมวยซึ่งนั่นคือ เขาได้มาเป็นนักมวยแล้ว ดอนฝึกซ้อมอยู่ที่บ้านของเพื่อนซ้อมไปเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้ขึ้นชกแต่เขาก็ไม่ย่อท้อ เขาก็เลือกที่จะซ้อมไปเรื่อย ๆ และโอกาสอีกครั้งก็มาถึงเขาได้มีโอกาสฝึกซ้อมมวยกับนักมวยเก่าที่เขาเป็นนักมวยที่เก่งมีความสามารถทำให้ดอนได้เรียนรู้ศิลปะมวยไทยทักษะการชกซึ่งอยู่ในความดูแลของครูฝึกตลอดเวลาและยังได้ฝึกซ้อมกับนักมวยเก่าอย่าง “ก้องพิภพ” จากฝึกซ้อมมวยได้เกือบปี เขาพบว่าเขาได้เรียนรู้ทักษะใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ซึ่งเรียกได้ว่าตัวเขาพอจะเป็นมวยบ้างแล้ว นั่นหมายถึงสามารถที่จะขึ้นชกบนเวทีได้แล้ว ครูฝึกจึงได้ส่งเขาขึ้นชกมวยเพื่อทดสอบความสามารถของเขาซึ่งเป็นเวทีมวยงานวัดบ้างและงานเทศกาลต่าง ๆ ที่มีการจัดแข่งขันมวยไทยเมื่อได้ชกครั้งแรกครั้งต่อไปเขามีโอกาสได้ชกเรื่อย ๆ แพ้บ้างชนะบ้างจากการได้ชกมวยตลอด เขาพบว่าชกมวายนั่นทำให้เขามีรายได้แม้ไม่มากแต่ชกทุกครั้งก็มีรายได้ทุกครั้ง จากการได้ชกมวยเรื่อย ๆ เขาก็ได้พบกับโอกาสอีกครั้งจากการที่ลุงมาเยี่ยมที่บ้าน ลุงได้เห็นและพบว่าดอนนั้นได้มาฝึกซ้อมมวยและมีประสบการณ์ชกมวยพอสมควรอีกทั้งเป็นคนที่มีหน่วยก้านดีซึ่งลุงมองเห็นแล้วว่าต้องส่งเสริมให้เขาได้ไปอยู่ในค่ายมวยที่มีชื่อเสียงเพื่อที่จะได้เป็นนักมวยอาชีพ เมื่อมาพบกับลุงนั้นดอนเขาก็มาคิดทบทวนตัวเองว่า เขาก็อายุอยู่ในช่วงของการพร้อมสำหรับเป็นนักมวย และความจริงก็คือเขาก็ไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่รายได้น้อย เขาก็มาพิจารณาตัวเองว่าถ้าเขาไปกับลุงแล้วลุงไปฝากเขาไว้กับค่ายมวยซึ่งค่ายมวยก็จะดูแลเรื่องที่อยู่กินทั้งหมดนั้นก็จะเป็นการแบ่งเบาภาระของพ่อแม่และเขาก็เป็นมวยในระดับหนึ่งแล้วถ้าเขาขยันซ้อมอย่างหนักแบบเข้มข้นก็จะเป็นโอกาสที่จะทำให้เขามีรายได้ส่งให้พ่อแม่มาเป็นรายเดือนซึ่งสิ่งเหล่านี้มันเป็นไปได้ ซึ่งตัวเขาเองก็พิจารณาตัวเองแล้วว่าเขา

ก็มีทักษะมวยไทย ดั่งนั้นแล้ว ดอนเลยคิดและตัดสินใจพาตัวเองเข้ามาสู่การเป็นนักมวยอาชีพดังจะเป็นได้จากเรื่องเล่าของคน

“ผมไม่กลัวความเจ็บปวด ผมอยากขึ้นชก อยากได้เงิน สมัยเป็นเด็กอยู่บ้านนอกได้เงินไปโรงเรียนวันละ 2 บาท เพื่อนคนอื่น ๆ เขามีของกินดี ๆ มีเครื่องเล่นดี ๆ มีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ ร้องเท้าสวย ๆ สมัยก่อนผมจะรองเท้าตราดาวเทียมนี้เท่มาก ๆ แล้ว แต่พอเรามาเป็นนักมวย ชกได้ร้อยหนึ่งสองร้อยมันดูเยอะ แต่ก่อนมันเยอะมาก ก็เลยยอมเจ็บเรวักด้านนี้ด้วย พอชกมาแต่ละทีได้เงินเป็น 1000 บาทก็เอามาแบ่งกัน อยากได้อะไรก็ได้ซื้อมันซื้อมันหมดนั่นแหละผม ที่ผมต้องยอมฝึก ยอมเจ็บก็จริงอยู่เพื่อเงิน เพื่อชื่อเสียงและเพื่ออนาคต บางคนค่อยเก่งมากก็มีพวกแมวมอง บางทีเขามาจับตัวไปเป็นทีมชาติก็มีเยอะเข้าทีมชาติ ชกมวยสากล”

จากประสบการณ์ตัวตนเป็นนักมวยอาชีพของขวัญและดอนนั้น แสดงให้เห็นว่ารายได้ไปกับกับตัวตนของพวกเขา ซึ่งพวกเขามองเห็นแล้วว่าการชกมวยทำให้มีรายได้ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมต่างก็รับรู้ รายได้จากการชกมวยตรงนี้ได้กลายเป็นช่องทางผลักดันให้คนกลุ่มหนึ่งที่ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี และบางคนก็มีฐานะยากจน พ่อแม่ยากจนมีอาชีพรับจ้าง ให้เข้ามาประกอบอาชีพการชกมวยนี้ได้และพวกเขาก็เป็นกลุ่มคนที่พวกเขาเป็นผู้มีหน่วยก้านดีเหมาะสมกับการเป็นนักมวย และเป็นกลุ่มคนที่พอจะมีความสามารถทางการใช้ศิลปะมวยไทยได้เข้ามาเป็น การเป็นนักมวยของเขานั้นก็ต้องมีการฝึกซ้อม ความแข็งแรงของร่างกาย ต้องมีการฝึกฝนแม่ไม้มวยไทย ต้องมีการฝึกทักษะเชิงมวย เพราะฉะนั้นการที่ตัวของเขาเองจะมายึดอาชีพนักมวยเพื่อสร้างรายได้นั้นเขาต้องตรวจตราเขาตัวเองว่าเขาพอจะมีทักษะเชิงมวยไทยหรือไม่ ฝึกแม่ไม้มวยไทยได้ครบทุกระบวนท่าหรือไม่ การมีทักษะเชิงมวยไทยจึงเป็นตัวตนของของเขาผ่านเหตุการณ์ของคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีตัวเขาเองต้องฝึกฝนให้มีร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์อยู่เสมอ การที่เขาต้องฝึกฝน ต้องฝึกทักษะมวยไทยเขาถูกกำกับจากความจริงที่ว่านักมวยต้องฝึกซ้อมร่างกาย ต้องฝึกฝนการสร้างกล้ามเนื้อ ต้องมีทักษะเชิงมวยเชิงมวยไทย และต้องมีทักษะแม่ไม้มวยไทย ถ้าเขาออกอาวุธมวยไทยเป็น ถ้าเขามีรูปร่างลำสัน มีหน่วยก้านทางมวยดี ตัวนักมวยเองก็ต้องคอยดูตัวเอง ต้องคอยกำกับตัวเองของเขาเองให้เป็นผู้ที่ออกอาวุธได้ เป็นผู้ป้องกันตัวได้ เป็นผู้ที่มีปฏิภาณไหวพริบในการต่อสู้ ตัวเขารับรู้คอยเตือนตัวเองจนเกิดความตระหนักรู้ความจริงดังกล่าวกำกับความคิดของเขาอยู่ในในเขาซึ่งความสามารถพวกนี้จะนำไปสู่การสร้างรายได้ให้กับเขา เพราะฉะนั้นคนกลุ่มนี้จึงเข้ามาสู่การเป็นนักมวย เพราะรายได้ซึ่งมีชุดความจริงกำกับไว้ว่าการชกมวยสามารถสร้างรายได้เพื่อเลี้ยงตัวเองได้ เลี้ยงครอบครัวได้ ในขณะที่ตัวตนของนักมวยอาชีพบางคนที่ถูกสร้างขึ้นจากปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพนั้นเกิดจากเหตุการณ์ของการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว

การต่อสู้ป้องกันตัว สำหรับการเป็นนักมวยอาชีพบางคนนั้นการที่เขามีตัวตนในแบบนี้มันเกิดจากปฏิบัติการการชกมวยเป็นอาชีพ ซึ่งสามารถวิเคราะห์การสร้างตัวตนของนักมวยได้ว่าเป็นเรื่องของปฏิบัติการ ปฏิบัติการในที่นี้ก็คือ เหตุการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับวิธีการต่อสู้ป้องกันตัว ซึ่งในปฏิบัติการอันนี้เป็นความจริงที่เกิดขึ้นในสังคม เหตุการณ์ของการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวนั้นหมายความว่า ในระบบความสัมพันธ์ของสังคมมีความจริงอยู่ว่า การที่คนเรานึกถึงหรือรับรู้ถึงการมีศิลปะการต่อสู้เพื่อไว้ป้องกันตนเองนั้นไม่ใช่อยู่ดี ๆ คนเราทุกคนจะคิดขึ้นมาเองได้ แต่ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นต่างก็มีภัยมาคุกคามหรือมีอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับตัวเองได้ตลอดเวลา นั่นคือ บุคคลก็ต้องมาไตร่ตรองดูตัวเราเองหรือมาคิดทบทวนตัวเราเองว่า เรามีความพร้อมหรือมีการเตรียมตัวในการป้องกันตัวเองเมื่อมีภัยอันตรายมาถึงตัวเรา แต่สำหรับคนกลุ่มหนึ่งที่พวกเขาชอบศิลปะการต่อสู้เพื่อไว้ป้องกันตัวเมื่อมีภัยอันตราย เขาก็ต้องคอยเตือนตัวเอง คอยระวังตัวเองว่าตัวเขาเองนั้นมีความสามารถพอหรือไม่ที่จะต่อสู้ป้องกันภัยอันตรายด้วยวิธีการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถจะช่วยตัวเองให้รอดพ้นได้ การต่อสู้ป้องกันตัวเป็นการสร้างความเข้าใจในสังคมขึ้นมาอย่างหนึ่งว่า ถ้าคนเรายังไม่มีศิลปะในการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว เขาเองก็ต้องเลือกที่จะฝึกทักษะการต่อสู้เพื่อป้องกันให้ตัวเขาเองรอดพ้นจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งศิลปะต่อสู้ป้องกันตัวนี้เป็นชุดความจริงที่สังคมรับรู้และยอมรับว่าเป็นความจริงนั้นก็เพราะว่าเมื่อคนเรามีอันตรายเกิดขึ้นกับตัวเองไม่ว่าจะเป็นการถูกทำร้ายร่างกาย การป้องกันตัวจากผู้ไม่ประสงค์ดี เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้เขาก็สามารถที่จะต่อสู้ป้องกันตัวเองได้จริง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว คือ ศาสตร์แขนงหนึ่งที่เน้นการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะด้านการต่อสู้และการป้องกันตัว ในปัจจุบันได้มีการศึกษากันอย่างแพร่หลาย ทั้งในเชิงด้านการกีฬาเพื่อฝึกฝนร่างกายให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง หรือแม้กระทั่งฝึกฝนจิตใจศิลปะป้องกันตัวโดยมีลักษณะการต่อสู้แบบมวยไทย เช่น การฟาด การเตะ การเหวี่ยงทุ่ม การใช้อาวุธด้วย มัด เท้า เข่า ศอก การล็อก การฝึกศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวนอกจากจะนำมาใช้ฝึกสอนเพื่อการต่อสู้และป้องกันตัวแล้ว ขณะเดียวกัน การชกมวยก็ถือได้ว่าเป็น “การต่อสู้ เพื่อป้องกันตัว” มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในเชิงกีฬาและการต่อสู้จริง ๆ ดังนั้น เมื่อคนเรารู้แล้วว่าถ้าเขาได้มาฝึกศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันเขาก็จะป้องกันตัวเองได้จริง ดังนั้น เมื่อคนเรารู้ตัวเองว่าตัวเขานั้นไม่กล้าต่อสู้เพื่อป้องกันตัว ซึ่งแน่นอนว่าต่อไปเขาก็จะไม่กล้าสู้คนเมื่อมีเหตุการณ์คับขัน ซึ่งการไม่กล้าต่อสู้ป้องกันตัวเป็นอำนาจที่ไปกำกับความคิดให้เขาต้องคิด ต้องทำ ต้องฝึก ดังนั้นเขาจึงพบว่า ณ ตอนนี้ตัวเขานั้นไม่กล้าสู้อย่างแน่นอนถ้าเมื่อไหร่เขาถูกรังแก ดังนั้นเขาจึงตรวจตราตัวเองและพิจารณาตัวเองว่า ถ้าเขาได้ไปฝึกซ้อมศิลปะการต่อสู้รูปแบบมวยไทยก็จะทำให้เขามีศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว เพราะมวยไทยจะฝึกฝนการใช้เขาให้หมัด เข่า เขาคอก ปล้ำ เหวี่ยงได้ให้ถูกวิธีที่จะสามารถป้องกันตัวเองได้ ซึ่งถ้าเขาใช้ทักษะการต่อสู้ได้แล้วนั้น เมื่อเขามีภัยอันตรายมาประชิดตัวเขาก็กลายเป็นคนกล้าที่จะ

ต่อสู้ด้วยการออกอาวุธที่ถูกต้องแม่นยำ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีของอำนาจจะคอยกำกับให้เขาต้องทำ ต้องฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว จากเหตุการณ์การต่อสู้ป้องกันตัวนำไปสู่ปฏิบัติการชกมวยเป็นอาชีพที่สร้างตัวตนให้เขากลายเป็นนักมวยอาชีพที่สยบยอม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างกรณีของเอก

สำหรับกรณีของเอก กรณีของเอกนั้นเขาได้พบกับเหตุการณ์พลิกผันนำเขาเข้ามาสู่การเป็นนักมวยอาชีพ เอกมีพี่ชายที่ไม่กล้าต่อสู้กับคนที่มารังแกเขาดังนั้น พ่อของเขาจึงเห็นว่าต้องให้ฝึกศิลปะมวยไทยเมื่อฝึกได้คล่องก็จะใช้เพื่อต่อสู้ป้องกันตัวเองได้ เอกเล่าประสบการณ์ของเขาว่าเมื่อก่อนพี่ชายของเขามักจะถูกเพื่อน ๆ รังแกเพราะเป็นคนไม่สู้คน พี่ชายจะโดนแกล้งทุกวัน พ่อเห็นอย่างนั้นก็เลยมาคิดทบทวนว่าทำอย่างไรลูกชายถึงจะเป็นคนกล้าต่อสู้และสามารถป้องกันตัวเองได้ กรณีของเอกเมื่อพี่ชายของเขามีเหตุการณ์ของการโดนรังแก ถ้าเขาต่อสู้ป้องกันกันโดยที่เขาไม่มีความรู้ไม่รู้หลักการชกมวยหรือไม่มีศิลปะในการป้องกันตัว ก็จะทำให้เราป้องกันตัวและสู้กับคนอื่นได้ พี่ชายของเอกเชื่ออย่างนั้นเขาก็เลยไปเรียนรู้การฝึกศิลปะมวยไทยซึ่งโดยพื้นฐานก็ต้องเรียนรู้แลฝึกการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ซึ่งอยู่ ๆ เขาไม่ได้เชื่อที่พ่อของเขาบอกให้ไปฝึกซ้อมมวยไทย แต่ที่เชื่อขึ้นเพราะว่าอำนาจความรู้ว่าถ้าฝึกมวยไทยหรือศิลปะมวยไทยจนครบกระบวณท่าแล้วเขาก็ถือได้ว่าเป็นมวยหรือชกมวยเป็น และเขาสามารถป้องกันและสู้กับคู่ต่อสู้ได้ การมีทักษะของเรานั้นก็เพื่อนำมาใช้ในทางที่ถูกป้องกันตัว ป้องกันตัวเองหรือป้องกันญาติพี่น้องจากอันตราย การที่เอกเขาฝึกศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวนั้นทำให้เขามีทักษะมวยไทยที่พอจะชกมวยได้ในระดับหนึ่ง ด้วยการที่เขาмаดลูกคลีกับการซ้อมศิลปะป้องกันตัวที่ค่ายมวยกับพี่ชายทุกวัน นั้นทำให้โอกาสการได้ชกมวยก็มาถึงเมื่อครูฝึกมองเห็นว่าเอกก็มีหน่วยก้านดี มีร่างกายแข็งแรงซึ่งก็สามารถที่จะชกมวยบนเวทีได้นั้นจึงเป็นการให้เขาได้ทดสอบทักษะมวยไทยของเขาครูฝึกค่ายมวยแห่งนั้นก็ให้เขาได้มี โอกาสขึ้นชกมวยการชกครั้งนั้นของเขาขณะนั้นทำให้เขาเชื่อว่าการฝึกซ้อมทักษะต่อสู้ป้องกันตัวของเขานั้นก็ทำให้เขาสามารถที่จะชกมวยได้แล้วเขาก็ชกชนะ และก็ทำให้เขามีรายได้จากการชกด้วย จากการได้ชกมวยบนเวทีครั้งแรก แล้วเขาขณะนั้นทำให้เขามองตัวเองว่า เขาก็สามารถที่จะเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ แต่ถ้าเขามาเป็นนักมวยแบบเต็มตัวทุ่มเทให้การฝึกมวยไทยอย่างเต็มที่นั้นจะเป็นอาชีพที่ทำเงินให้กับเขาได้ เขาจึงทบทวนตัวเองแล้วก็ตัดสินใจเลือกที่จะมาเป็นนักมวยอาชีพ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากปฏิบัติการการชกมวยเป็นอาชีพนั้นหมายถึงเขาจะมีรายได้จากการชกมวยเพื่อหาเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัวต่อไปได้ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าของเอกดังนี้

“ตอนนั้นผมเป็นนักฟุตบอลซ้อมบอลอยู่ที่สนามไทยญี่ปุ่นอยู่แล้วส่วนพี่ชายพ่อให้ไปซ้อมมวยไทยซึ่งมีค่ายมวยอยู่ในสนามญี่ปุ่นดินแดง พอผมซ้อมเสร็จก็วิ่งไปหาพี่ที่สนามมวยที่ค่ายมวยพอเห็นเขาซ้อมก็อยากลองซ้อมบ้างครับ พ่อแค่อยากให้พี่ฝึกเพื่อป้องกันตัวและก็เพื่อให้สู้กับใครได้

เวลาโดนรังแก เสร็จแล้วพอเห็นเขาซ้อมมวยผมก็อยากซ้อมบ้าง ผมก็เลยไปขอลองซ้อมดู พออาจารย์ที่ค่ายมวยเขาเห็นเขาก็ถามว่าอยากต่อยมวยไหม เดี่ยวจะพาไปต่อย ผมก็บอกว่าอยากต่อยครับ ผมก็เลยไปต่อยตามที่เขาวนที่ร้านหิมะทองคำเป็นที่แรก การต่อยครั้งนั้นผมชนะผมดีใจมาก”

จากประสบการณ์ตัวตนเป็นนักมวยอาชีพที่ถูกสร้างขึ้นจากปฏิบัติการการชกมวยเป็นอาชีพของเอกซึ่งเขาพบกับเหตุการณ์ของการมีศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวไปกำกับตัวตนของเขา ซึ่งเขามองว่าการมีศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวก็จะทำให้เขาสามารถที่จะชกมวยได้เมื่อได้ชกก็จะทำให้เขามีรายได้ตัวตนของเองจึงเป็นภาพสะท้อนประสบการณ์ของนักมวยอาชีพที่ผ่านเหตุการณ์ของการมีศิลปะการต่อสู้มวยไทย

การต่อสู้เพื่อการแข่งขัน

การต่อสู้เพื่อแข่งขันเป็นปฏิบัติการซึ่งแสดงให้เห็นถึงระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ การที่นักมวยเขาชกมวยเป็นอาชีพโดยเงื่อนไขการต่อสู้เพื่อแข่งขันนั้นเกิดจากระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เป็นเหตุการณ์หรือการกระทำร่วมกันระหว่างนักมวยกับการต่อสู้เพื่อแข่งขัน ดังนั้น มวยเป็นการต่อสู้เพื่อการแข่งขันเป็นความจริงในสังคมที่รับรู้ และเมื่อปฏิบัติแล้วเป็นจริง คนจึงเชื่อและก็ปฏิบัติตามสำหรับกรณีของเอก ความจริงบอกเขาว่าการชกมวยเพื่อการต่อสู้ป้องกันตัวนั้นเป็นความจริง เขากับพี่ชายก็ไปฝึกการต่อสู้และสู้ได้จริงและสามารถใช้เพื่อป้องกันตัวในชีวิตประจำวันได้จริงความจริงอันนี้จึงไปกำกับตัวตนของเขา

เหตุการณ์การเป็นคู่ชกปล้ำ การเป็นคู่ชกปล้ำเป็นเหตุการณ์อันหนึ่งซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับการแข่งขัน ความจริงบอกว่าการชกมวยเป็นการต่อสู้เพื่อการแข่งขัน สร้างรายได้สร้างชื่อเสียงได้ ซึ่งเป็นความจริงที่สังคมรับรู้ และคนนำไปปฏิบัติตามแล้วเป็นจริง ความจริงว่าการต่อสู้เป็นการแข่งขันจึงเป็นตัวไปกำกับความคิดการกระทำของเอก ซึ่งเขาก็ได้เชื่อว่าได้ฝึกการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวเอง ได้ถูกต้องฝึกตามหลักการใช้ หมัด เท้า เข่า ศอก ด้วยฝึกชก ตะเตะ ปล้ำคู่ จนเรียกได้เป็นผู้ที่มีทักษะแม่ไม้มวยไทย จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งมีเหตุการณ์ที่นำเขาไปสู่การเป็นนักมวย เมื่อครูฝึกได้เล็งเห็นแล้วว่า เอกเป็นคนที่มีศิลปะแม่ไม้มวยไทย ทักษะเชิงมวย ที่จะสามารถขึ้นชกบนสังเวียนได้ จึงได้ชักชวนให้เอกเข้ามาสู่การเป็นนักมวย ด้วยการให้เป็นคู่ชกมวยกับนักมวยในค่ายเดียวกัน เมื่อมีช่องทางที่เกิดจากระบบความสัมพันธ์ระหว่าง ครูฝึกกับนักมวยขึ้น อันจะนำไปสู่การเป็นนักมวย ตัวเอกเองเมื่อได้รับการเลือกให้ได้ขึ้นชกเป็นนักมวยที่ต่อสู้เพื่อการแข่งขัน ความจริงอันนี้จึงไปกำกับตัวตนของเขา เขาพิจารณาตัวเองว่าเขาก็เป็นคนหนึ่งที่มีทักษะเชิงมวยการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก ฉะนั้น ตัวเขเองก็สามารถที่จะพัฒนาตัวเองยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยการฝึกอาวุธเชิงมวย การฝึกทักษะเชิงมวย การฝึกสร้างความแข็งแรงให้กับร่างกายเพื่อให้ได้ชื่อว่าเขาก็เป็นนักต่อสู้ที่มีความสามารถคนหนึ่งเหมือนปกติ

ของความเป็นนักมวย ความจริงอันนี้จึง ไปกำกับความคิดของเขา ทำให้เขาตรวจสอบตัวเองว่าเขาจะสามารถที่จะเป็นนักต่อสู้เพื่อการแข่งขันได้ จากประสบการณ์ของตนเองบอกว่า

“มีพี่คนหนึ่งที่เขาเป็นนักมวยแล้ว เวลาไปผมซ้อมแม่ไม้มวยไทยเขาจะให้นักมวยคนนั้นปล้ำกับผม พอครูฝึกเขาให้ปล้ำกันเขาเอาผมไม่ลงผมยังยืนไหวเขาก็เลยพาผมลองไปต่อยมวยดูครับพอผมต่อยชนะแล้ว ผมดีใจ ผมชอบมากเลย จากที่ผมก็เป็นคนที่ไม่ค่อยสู้คนมาก ไม่กล้าสู้คน ผมกลายเป็นสู้คน เพื่อนก็ไม่ค่อยกล้าที่จะแกล้งกล้าแหย่ เพราะว่าผมเป็นนักมวยจนผมได้ต่อยมวยมาเรื่อย ๆ จนถึง 40 -50 ไฟท์ได้ครับ”

จะเห็นได้ว่าการต่อสู้เพื่อการแข่งขันไปกำกับความเป็นนักมวยของเขา นักมวยทุกคนจึงต้องการต่อสู้บนสังเวียน เพราะฉะนั้นการที่ตัวเขาเองเข้ามาสู่การเป็นนักมวยนั้นก็เพราะว่าตัวเขาต้องการและตัวเขาอยากจะเป็นซึ่งเขาได้ไตร่ตรอง และพิจารณาถึงความเป็นจริงของการชกมวยแล้วว่ามวยเป็นการต่อสู้และการต่อสู้ก็ต้องให้สวยงามถูกต้องตามหลักการของแม่ไม้มวยไทย และการชกมวยก็ต้องต่อสู้อยู่บนสังเวียน ซึ่งสิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นนักต่อสู้หรือตัวตนของเขาที่เป็นนักต่อสู้หลังจากที่เขาได้ต่อสู้บนสังเวียนแล้วก็จะนำไปสู่การมีชื่อเสียง นำไปสู่การสร้างรายได้ และสุดท้ายนำไปสู่การเลือกอาชีพการเป็นนักมวยที่สามารถสร้างรายได้สร้างชื่อเสียงให้กับเขาได้ ฉะนั้นการที่เขาเป็นตัวตนของนักมวยผู้ที่หลงใหลในการต่อสู้เพื่อการแข่งขันอย่างนั้นจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงการสละยอม

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้นประสบการณ์ในการสร้างตัวตนของนักมวยในการเข้าสู่การเป็นนักมวยไทย ตามแนวทางการวิเคราะห์แบบฟูกุเกียนนั้นเป็นการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นการทำงานของอำนาจ ความรู้สร้างความจริงไปกำกับความคิดและการกระทำของบุคคล จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยของนักมวยกรณีทั้งของเพชร ขวัญ เกิดจากการทำงานของระบบความสัมพันธ์เชิงระหว่างอำนาจ ความรู้เกี่ยวกับมวยไทย ว่าการเป็นนักมวยไทยนั้นจะต้องเป็นคนมีหน่วยกร้านดี มีไหวพริบ ต้องเป็นผู้มีร่างกายแข็งแรง แข็งแกร่งมีความอดทนต่อความเจ็บปวด ต้องเป็นผู้มีทักษะแม่ไม้มวยไทย ต้องเป็นผู้มีทักษะเชิงมวยไทย ต้องเป็นผู้มีเทคนิคการชกบนเวทีซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นความรู้เกี่ยวกับมวยไทย อำนาจกับความรู้ร่วมกันสร้างความเป็นจริงว่า การชกมวยนั้นเป็นอาชีพเป็นปฏิบัติการอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงระบบความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับนักมวย อำนาจในที่นี้ตามแนวทางของฟูกุเกิตที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ ระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ อาชีพนักมวยก็เป็นการประกอบอาชีพอย่างหนึ่งซึ่งเป็นระบบความสัมพันธ์ของรายได้กับนักมวย เมื่อเพชร

กับขวัญต้องการสร้างรายได้ซึ่งสิ่งนี้เป็นความจริงที่สังคมรับรู้ซึ่งตัวอำนาจนั้นจะทำงานโดยเพียงลำพังไม่ได้แต่ต้องอาศัยความรู้เรื่องมวยไทยมาสร้างความจริง การสร้างตัวตนของนักมวยในการเข้าสู่การเป็นนักมวย นั้นถูกสร้างขึ้นด้วยความรู้ว่า เพราะการประกอบอาชีพนั้นเป็นระบบความสัมพันธ์ของการกระทำที่คนทุกคนต้องกระทำระหว่างกันในสังคมระบบทุนนิยม การสร้างรายได้จึงเป็นเป้าหมายของอำนาจที่ไปกำกับความคิดของนักมวยควบคุมพฤติกรรมให้เขา

สำหรับการสร้างตัวตนของนักมวยในการเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยซึ่งการเป็นนักมวยที่เข้ามาสู่การเป็นนักมวยอาชีพสิ่งที่ไปกำกับและสร้างให้เขาเป็นคือ ปฏิบัติการของการชกมวยเป็นอาชีพที่มาจากระบบความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับรายได้ และเกิดจากปฏิบัติของการชกมวยเป็นกีฬาที่มาจากระบบความสัมพันธ์ของนักมวยกับการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว และการต่อสู้เพื่อการแข่งขัน เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นจากการศึกษาครั้งนี้ การที่คน ๆ หนึ่งเลือกที่จะมาเป็นนักมวยนั้น เป็นเรื่องราวของกระบวนการทำงานของอำนาจเป็นเรื่องของระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งนักมวยตัวนักมวยเองได้กลายเป็นภาพตัวแทนของการถูกกระทำโดยระบบสังคมซึ่ง ปฏิบัติการหรือเหตุการณ์ หรือการกระทำอันนี้นำไปสู่การทำให้ นักมวยต้องสยบยอม ความรู้แบบนี้จึงไปกำกับความคิดทำให้ นักมวยเชื่ออย่างสนิทใจว่า การเข้ามาสู่เป็นนักมวยนั้นตัวตนของเขาเองว่าการชกมวยเป็นอาชีพที่สามารถให้มีรายได้และสร้างรายได้ กระบวนการสร้างตัวตนอันนี้จึงกลายเป็นความรู้และเผยให้เห็นตัวตนของนักมวยกลายเป็นร่างกายที่สยบยอมซึ่งสร้างตัวตนมาจากอำนาจและความรู้

ปฏิบัติการการเตรียมการชก

การสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย

ตัวตนของนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรง เป็นอีกตัวตนหนึ่งของนักมวยทุกคนผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นจากปฏิบัติการการเตรียมการชกเป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับร่างกายที่แข็งแรง ตัวตนของนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรงเกิดขึ้นจากการที่เขาต้องการให้ร่างกายแข็งแรง การที่ร่างกายต้องแข็งแรงอันนี้เป็นสิ่งที่ไปทำให้ นักมวยเขาเป็นคนที่ต้องคิด ต้องปฏิบัติ การที่นักมวยเขาต้องคิด และปฏิบัติหรือทำตามนั้นนักมวยเขาไม่อาจคิดได้ด้วยตัวเอง แต่ทว่าคิดตามแบบหรือแนวทางที่เชื่อจากศาสตร์การกีฬามวยไทย และหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาว่า นักมวยต้องมีร่างกายที่แข็งแรงด้วยการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายเพราะต้องใช้ทั้งกำลัง ความเร็ว ความอดทน ความคล่องตัว และสุขภาพ นักมวยจึงต้องทำให้ทุกส่วนของร่างกายแข็งแรงเพราะกีฬามวยเป็นการต่อสู้ร่างกายต้องปะทะกับคู่ต่อสู้ นักมวยจึงต้องแข็งแรงตลอดเวลา การที่นักมวยแข็งแรงเวลาชกเขาจะชกถูกเตะ ถีบ เข่า ศอก ไม่เจ็บตัว ถ้าวร่างกายไม่แข็งแรงเวลาขึ้นชกร่างกายต้านไม่ไหวก็จะทำให้เจ็บ และจะมีความอดทนเวลาที่นักมวยต่อสู้อยู่บนเวทีที่สามารถชกได้ครบทุกยกการมีร่างกายแข็งแรงเพื่อที่

แข่งขันแล้วชนะได้รวดเร็ว เพราะฉะนั้นนักมวยจะแข็งแกร่งได้เขาต้องฝึกบริหารร่างกายซึ่งต้องมีพื้นที่ของการฝึกการที่ร่างกายจะแข็งแกร่งได้นั้นนักมวยเขาต้องเรียนรู้ว่า จะต้องฝึกบริหารร่างกายที่โรงฝึกบริหารร่างกายซึ่งการฝึกต้องฝึกก็ต้องมีโค้ชคอยบอกวิธีการฝึก คอยควบคุมกำกับดูแลเพราะฉะนั้นการฝึกก็จะอยู่ในสายตาของโค้ชตลอดเวลาที่มีผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการที่สร้างความจริงว่าถ้า นักมวยผ่านกระบวนการนี้จะทำให้ร่างกายของเขาแข็งแกร่ง เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแกร่ง นักมวยจึงถูกทำให้คิดให้เชื่อว่า เขาต้องฝึกทั้งหมดนี้เป็นระบบความรู้เป็นเรื่องของการออกกำลังกาย การฝึก การซ้อมซึ่งตัวนักมวยเองต้องออกกำลังกาย เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าความจริงดังกล่าวอันนี้มากำกับมา ทำให้นักมวยเขาต้องคิดจับต้องตัวเอง สังเกตตัวเองว่า ณ ตอนนี้ร่างกายของเขายังไม่แข็งแรงเพียงพอ เห็นได้จากการชกที่ผ่านมาเขาเจ็บขณะที่ปะทะกับคู่ต่อสู้ ฉะนั้นเขาต้องฝึกบริหารร่างกาย ถ้าไม่ทำไม่ฝึกร่างกายก็ไม่แข็งแรงไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่ร่างกายแข็งแกร่งซึ่งถือเป็นความปกติที่นักมวยต้องแข็งแกร่ง ซึ่งนักมวยแต่ละคนการชกมันขึ้นอยู่กับตัวบุคคลแต่ละคนมีความเฉพาะเจาะจงในการใช้อาวุธในการต่อสู้หมัด เท้า เข่า ศอก เมื่อเขาพบว่าการออกหมัดหรือการต่อยไม่มีกำลังหรือการใช้เท้าเตะแล้วเจ็บ ถ้าเขาไม่แข็งแรงเขาก็จะสู้กับคู่ต่อสู้ไม่ได้ ความจริงดังกล่าวทำให้เขาคิด เขาก็ต้องมาสังเกตตัวเองหรือทบทวนตัวเองว่า ณ ตอนนีที่เขฝึกมวยมาถึงตอนนี้เขาพบว่าเขาเหนื่อยชกมวยเทียบจะไม่ครบยก และเวลาที่เขต่อสู้บนเวทีเขารู้สึกเหนื่อยง่าย และเวลาที่เขต่อสู้กับคู่ต่อสู้เวลานั้นเวลาที่เขาถูกเตะ ถูกถีบท้อง เขารู้สึกเจ็บ นั่นหมายความว่า เขารู้แล้วว่าร่างกายของเขาไม่แข็งแรงความจริงนี้ก็จะไปกำกับให้เขาต้องฝึกต้องทำ ซึ่งนักมวยแต่ละต่างก็ผ่านเหตุการณ์ของการทำฝึกให้ร่างกายแข็งแกร่งในแต่ละเหตุการณ์ ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของกรณีของชวัญ ผู้เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแกร่งจากเหตุการณ์ของการกำลังแขนที่แข็งแรง

เหตุการณ์ของการมีกำลังแขนและไหล่ที่แข็งแรง นักมวยที่ร่างกายแข็งแกร่งที่เกิดจากเหตุการณ์ของการมีกำลังแขนและไหล่ ที่แข็งแรงเป็นการกระทำที่เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจอันหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำระหว่างกันของนักมวยกับการมีกำลังแขนและไหล่ที่แข็งแรง การมีกำลังแขนและไหล่แข็งแรงนั้น ศาสตร์การกีฬาบอกว่า การมีไหล่และแขนแข็งแรงนั้น ถ้าคุณเป็นนักมวยก็ต้องฝึกซ้อมด้วยการบริหารร่างกาย เช่น การฝึกปล้ำคู่ ตามความเข้มข้นหรือจำนวนครั้งของการฝึก ระยะเวลาหรือความนานในการฝึก ให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่ถูกต้อง ซึ่งถ้านักมวยฝึกตามกระบวนการนี้จะทำให้เขาเป็นนักมวยที่มีไหล่และแขนแข็งแรง ความจริงชุดนี้จึงไปกำกับความคิด การกระทำของนักมวยให้เขาต้องทำ ต้องฝึก ดังจะเห็นได้จากกรณีของชวัญ

“ผมฝึกโดยเน้นที่ปล้ำคู่เยอะ ฝึกปล้ำคู่เพราะผมจะได้แข็งแรง แขนผมจะแกร่ง แขนมีกำลัง ถ้าเราไม่ปล้ำ เวลาไปต่อยเราก็ไม่มีแรงสู้ เวลาผมต้องการใช้แขนแข็งแรงผมก็จะฝึกเล่นเวทเทรนนิ่ง พอปล้ำกันก็จะได้แข็งแรง ส่วนการวิ่งผมก็จะได้กำลัง ถ้าวิ่งเยอะเขาก็ไม่หมดแรงเวลาเราชก เราเราจะ

หมดแรงไม่มีแรงต่อ ยิ่งนี้สำคัญ ส่วนการกระโดดเชือกก็เอาแรงเฉย ๆ จากนั้นก็เตะเป้าฝึกเชิงมวย แล้วก็มีการทวนเชิง จากซ้อมเสร็จก็จะมีเทรนเนอร์มาทวนเชิงให้เรา เวลาเราขึ้นชกเราก็ต้องมีการทวนเชิงเพื่อแก้ทางกับคู่ต่อสู้ เหมือนว่า ถ้าเราทวนเชิงบ่อยๆ เราจะได้คล่องตัว การคล่องตัวออกตัวจะได้พลั่ว ออกหมัด ออกศอก และได้แก้ทางมวยเขาด้วย”

จะเห็นได้ว่าจากประสบการณ์เรื่องเล่าของขวัญเขาพบว่า ณ ตอนนั้นแขนของเขาไม่แข็งแรงซึ่งเขารับรู้ว่า ถ้าแขนไม่แข็งแรงเวลาขึ้นชกมวยบนเวทีจะไม่มีแรงสู้คู่ต่อสู้ นอกจากนั้น เวลาเขาขึ้นชกบนเวทีกำลังขาของเขาก็อ่อนแรง ฉะนั้นเขาจึงคิดอยู่ตลอดเวลาว่าร่างกายของเขาต้องแข็งแรง ความจริงนี้จึงไปกำกับเขาให้เขาต้องตรวจสอบตัวเองอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความจริงว่านักมวยต้องแข็งแรงไปกำกับความคิดให้เขาต้องทำ ต้องฝึกเพราะถ้าเขาไม่ทำไม่ฝึกนั้นหมายถึงเขาไม่ปกติและไม่ได้ชื่อว่า เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรงสอดคล้องกับเรื่องเล่าประสบการณ์ของประชา ผู้เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรงจากเหตุการณ์ของการมีกำลังขาที่แข็งแรง

เหตุการณ์ของการมีขาที่แข็งแรง การมีกำลังขาที่แข็งแรง หรือความแข็งแรงของขานั้น เป็นเหตุการณ์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ระหว่างการฝึกกำลังขากับนักมวยที่มีกำลังขาแข็งแรง การที่นักมวยมีกำลังขาที่แข็งแรงนั้นคือ นักมวยใช้เท้าและขาเป็นอาวุธในการต่อสู้ ด้วยการเตะหรือถีบ การที่นักมวยจะมีกำลังขาที่แข็งแรงได้นั้น ศาสตร์การกีฬามวยไทยบอกว่า ถ้า นักมวยมีกล้ามเนื้อขาที่แข็งแรง นักมวยจะสามารถใช้เท้าเป็นอาวุธด้วยการเตะที่คล่องแคล่วและหนักหน่วง ขณะเดียวกัน เวลาขึ้นชกบนเวทีจะทำให้ไม่เหนื่อยเร็วสามารถชกกับคู่ต่อสู้ได้ครบตามกำหนดเวลาของการชกและการที่กำลังขาจะแข็งแรงได้นักมวยต้องฝึกด้วยการวิ่งระยะไกล 5 – 10 กิโลเมตร โดยใช้เวลาในการฝึก 30 นาที ซึ่งในการวิ่งของนักมวยต้องมีโค้ชหรือครูฝึกหรือหัวหน้าค่ายคอยควบคุมการวิ่ง ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการที่เป็นระบบความสัมพันธ์ที่สร้างความจริงว่า กระบวนการฝึกดังกล่าวนี้จะทำให้ขาของนักมวยแข็งแรงนักมวยจึงถูกทำให้คิดให้เชื่อว่าเขาต้องฝึกเขาถึงต้องปฏิบัติตามกำหนดการฝึกเข้าตีตี 5 ด้วยการวิ่งระยะไกล ซึ่งตัวนักมวยเองต้องออกกำลังกาย ความจริงอันนี้จึงไปกำกับทำให้ นักมวยคิดสังเกตตัวเองว่าเขาต้องออกไปวิ่งไม่เช่นนั้นแล้วจะไม่ได้เป็นนักมวยที่มีกำลังขาแข็งแรง ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของพล

“นักมวยต้องแข็งแรงร่างกายเวลาซ้อมไม่เหนื่อย ก็ฝึกซ้อมวิ่งให้มาก ๆ การวิ่งจะช่วยกล้ามเนื้อขา ขานั้นเป็นส่วนสำคัญครับ ต้องเอาขาก่อน ขาก็ต้องวิ่งเยอะ ๆ วิ่งไกล ๆ อย่างน้อยต้องวันละ 10 กิโลเมตรขึ้นไป ส่วนผมวิ่ง 18 กิโลเมตร ขึ้นเขาอีก 1 กิโลเมตร ถ้าเราไม่วิ่งจะทำให้กำลังขาเราก็จะไม่ดี เวลาขึ้นไปต่อยบนเวที เราก็จะยืนไม่ไหวครับ ขามันอ่อนล้ามันง่ายอะไรง่าย การวิ่งจึงหนักสุดครับ แต่ก็ไม่รู้สึกท้อนะครับ วิ่งจนชินแล้วตอนแรก ๆ เข้ามาซ้อมมันก็ท้อครับ เหนื่อย ท้ออยากที่จะวิ่งกลับอย่างเดียว

แต่พอเราวิ่งทุกวัน ๆ พอซ้อมบ่อย ๆ กำลังขามันอยู่ตัว วิ่งไกลกว่าเดิมก็วิ่งได้ครับ บางทีก็วิ่งแข่งกับนักมวยด้วยกัน แบบวิ่งเร่งความเร็ววิ่งไล่ตะกันเหมือนวิ่งเปี้ยวครับ”

จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของพล ด้วยการเป็นนักมวยอาชีพของเขาเมื่อเขาได้มาฝึกซ้อมมวยไทยและอยู่กับค่ายมวยใช้ชีวิตประจำวันไปกับการซ้อมมวยเพื่อรอขึ้นชกการได้ขึ้นชกเรื่อย ๆ ทำให้เขาเรียนรู้และพบว่า คนที่เป็นนักมวยร่างกายต้องแข็งแรง และเขาก็เป็นส่วนสำคัญของนักมวยที่ต้องแข็งแรง เพราะเขาใช้ออกอาวุธเตะ ถีบ ดังนั้น ณ ตอนนั้นเขาพบว่ากำลังขาเขาไม่ดีไม่มีแรง และสังเกตและตรวจสอบตัวเองได้จากการชกบนเวทีว่าเขายืนแทบไม่ไหวขาของเขาอ่อนและทำให้เขาล้มง่าย ดังนั้น เขาจึงมองเห็นแล้วว่าถ้าเขาได้ฝึกวิ่งทุกวัน และซ้อมบ่อย ๆ ถ้าเขาไม่ทำไม่ฝึกเขาก็ไม่ได้ชื่อว่า เป็นนักมวยที่มีร่างกายแข็งแรง

เหตุการณ์ของการมีหน้าท้องแข็งแรง การมีหน้าท้องแข็งแรงเป็นเหตุการณ์อย่างหนึ่งของปฏิบัติการความแข็งแรงของร่างกาย แสดงให้เห็นถึงระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจซึ่งเป็นการกระทำระหว่างกันของนักมวยกับร่างกายบริเวณหน้าท้องแข็งแรง การที่นักมวยมีหน้าท้องที่แข็งแรงได้นั้น ศาสตร์การกีฬาและวิทยาศาสตร์การกีฬากล่าวว่า บริเวณกล้ามเนื้อหน้าท้องของคนเป็นนักมวยจะแข็งแรงได้นั้นนักมวยก็ต้องบริหารร่างกายบริเวณหน้าท้องซึ่งต้องมีพื้นที่และอุปกรณ์สำหรับใช้ในการฝึก เช่น ลูกตุ้ม บาโหนด และต้องมีครูฝึกหรือหัวหน้าค่ายมวยให้การควบคุมดูแลคอยชี้แนะการฝึกซ้อมซึ่งทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการที่เป็นระบบความสัมพันธ์ที่สร้างความจริงว่า กระบวนการนี้ทำให้กล้ามเนื้อท้องของนักมวยแข็งแรง นักมวยจึงถูกทำให้คิดและเชื่อว่า เขาต้องฝึกบริหารกล้ามเนื้อท้องด้วยกระบวนการฝึกบริหารร่างกายด้วยรูปแบบ การลุกนั่งทุบท้อง การกอดลูกตุ้ม และการโหนคอ- เชือก โดยกำหนดระดับความเข้มข้นของการฝึก กำหนดระยะเวลาในการฝึกเพื่อเป็นการตรวจสอบ อย่างเช่น นักมวยจะต้องเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าเขาต้องฝึกความแข็งแรงของร่างกายด้วยวิธีการลุกนั่งทุบท้องทุกวัน ด้วยจำนวนการฝึกหรือความเข้มข้นของการฝึก 80 – 100 ครั้ง และเขาจะต้องตรวจสอบการฝึกของตัวเองด้วยการฝึกให้ครบตามกำหนดเวลาหรือความนานในการฝึกเป็นเวลา 5 นาทีทั้งหมดนี้เป็นระบบความรู้เป็นเรื่องของการออกกำลังกาย การฝึก การซ้อมซึ่งตัวนักมวยเองเขารู้ว่าเขาต้องออกกำลังกายโดยเฉพาะนักมวยที่ถนัดการใช้เข่า นักมวยต้องมีกล้ามเนื้อหน้าท้องแข็งแรงอยู่ตลอดเวลา การที่เขาต้องมีกล้ามเนื้อหน้าท้องแข็งแรงนั้นเวลาโดนคู่ต่อสู้เตะ ต่อย และแทงเขาจะทำให้ นักมวยไม่เจ็บหรือมีอาการจุกที่หน้าท้อง ความจริงอันนี้จะทำให้นักมวยเขามาตรวจตราตัวเองหรือจับจ้องตัวเองว่าเขาต้องฝึกบริหารกล้ามเนื้อหน้าท้องให้แข็งแรงอยู่ตลอดเวลาไม่อย่างนั้นเขาก็ไม่ได้เป็นนักมวยที่แข็งแรงซึ่งเป็นสิ่งปกติของนักมวยทุกคนที่ต้องแข็งแรง ดังจะเห็นได้จากกรณีของพล ความจริงชุดนี้ไปกำกับความคิด ควบคุมการกระทำของพลให้เขาต้องทำต้องฝึกและปฏิบัติตาม พลเล่าว่า

“ส่วนการบริหารหน้าท้องก็จะเล่นซิทอัพ ลูกนั่ง แล้วเอาเป๋ามาตี จะทำให้หน้าท้องแข็งแรง เวลาโดนเตะโดนต่อย โดนแทงเข้ามา มันก็จะช่วยผ่อนหนักเป็นเบา ถ้าคนไม่ฝึกเลยพอโดนเราก็กะตุก “

จะเห็นได้ว่ากรณีของพลนั้นเขารับรู้ตลอดเวลาว่านักมวยต้องมีกล้ามเนื้อหน้าท้องแข็งแรง เวลาขึ้นชกมวยเมื่อถูกคู่ต่อสู้เตะ ต่อย หรือแทงเข้าจะทำให้ไม่เจ็บตัว จากกรณีของพลได้กลายเป็นภาพสะท้อนให้เห็นว่าปฏิบัติการความแข็งแรงของร่างกายจากเหตุการณ์ของการมีหน้าท้องที่แข็งแรงจนทำให้เขาเป็นนักมวยที่แข็งแรงถูกสร้างมาจากระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างนักมวยกับการที่มีหน้าท้องแข็งแรงที่ไปสร้างความจริงว่านักมวยที่แข็งแรงต้องมีหน้าท้องที่แข็งแรงเวลาชกจะทำให้ไม่เจ็บตัวซึ่งความจริงชุดนี้ทำงานผ่านกลไกของเทคโนโลยีของอำนาจจัดการหรือควบคุมให้นักมวยต้องตรวจตราและเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา นักมวยจึงกลายเป็นคนที่ต้องทำ ต้องฝึกไม่อย่างนั้นไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่แข็งแรง

การมีทักษะมวยไทย

สำหรับตัวตนของนักมวยที่เก่งทักษะนั้นถูกสร้างขึ้นจากปฏิบัติการฝึกฝนร่างกายซึ่งเป็นปฏิบัติการอันหนึ่งที่อยู่ภายใต้ระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างนักมวยกับการมีทักษะมวยไทย แล้วตัวตนของนักมวยที่เก่งทักษะนั้นถูกสร้างขึ้นโดยการใช้พื้นที่ของการออกกำลังกายเพื่อให้การฝึกทักษะมวยไทยได้ผลจำเป็นต้องมีพื้นที่ที่เอื้อต่อการปฏิบัติในที่ที่ก็ได้แก่ค่ายมวยได้เป็นพื้นที่ควบคุมกำกับ จัดการนักมวยนอกจากนี้แล้วในค่ายมวยยังแบ่งพื้นที่ออกเป็น ส่วน ๆ เช่น ส่วนของการฝึกใช้เท้า ส่วนนี้ฝึกชกกลม ชกกระสอบ ชกเป๋ามือ ส่วนของการฝึกเตะเป๋ามือ ฝึกเตะกับคู่ ส่วนของการฝึกตีเข้าตีกับลม ตีเข้ากับกระสอบทราย ตีเข้ากับครูล่อเป้า จับคู่เข้าตีท้อง ส่วนของการใช้ศอกเป็นอาวุธตีลมด้วยศอกท่าต่าง ๆ ตีกระสอบ ตีศอกใส่เป๋ามือ และตีศอกใส่คู่ จากนั้นจะเป็นส่วนของการฝึกปล้ำรัดพันเหวี่ยงบนเวทีกับคู่มวยด้วยกัน การจัดพื้นที่จึงเป็นการควบคุมวินัยของนักมวยเพื่อการปฏิบัติที่ถูกต้องสำหรับการฝึกทักษะมวยไทย จากนั้นเป็นการควบคุมกิจกรรมการฝึกทักษะที่ปฏิบัติจริงในพื้นที่ในการฝึกทักษะมวยไทยจะมีการจัดตารางเวลาซึ่งเป็นการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าฝึกพื้นที่ และควบคุมรอบการกลับมาใช้ซ้ำใหม่เพื่อเป็นการใช้พื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยการฝึกทักษะของนักมวยนั้นหลังจากที่นักมวยออกกำลังกายเพื่อสร้างความแข็งแรงการใช้เวลาในการควบคุมกิจกรรมอย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นกลไกของอำนาจ จากนั้นอำนาจเชิงวินัยใช้การจัดโครงสร้างเวลาโดยการฝึกทักษะมวยไทยจะแบ่งเวลาการฝึกออกเป็นช่วง ๆ ที่ต่อเนื่องกันเพื่อเพิ่มความซับซ้อนตามรูปแบบของการฝึกที่ถูกต้องโดยกำหนดรูปแบบทักษะที่ฝึก ความเข้มข้นในการฝึก และกำหนดระยะเวลาในการฝึก เช่น ช่วงเช้าต้องออกกำลังกายเตรียมความพร้อมฝึกทักษะต่าง ๆ ตามโปรแกรมที่กำหนด ช่วงกลางวัน

ถึงช่วงบ่ายพักผ่อน ช่วงเย็นเริ่มฝึกซ้อม และโดยการสร้างอำนาจบังคับ ซึ่งการฝึกทักษะมวยไทยทั้งหมดดังกล่าวนี้เป็นระบบความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในการฝึกทักษะมวยไทยซึ่งกระบวนการฝึกทั้งหมดนี้บอกว่า ถ้าบุคคลใดมาเป็นนักมวยแล้วนั้น เขาต้องเรียนรู้และฝึกทักษะมวยไทยซึ่งถ้าเขาไม่เรียนรู้ไม่ฝึกนั้นจะทำให้เขาใช้อาวุธมวยไทยไม่ได้ ไม่มีทักษะมวยไทยนั้นหมายความว่าเขาชกมวยไม่ได้ชกไม่เป็นใช้อาวุธไม่ได้เมื่อชกไม่เป็นก็ไม่สามารถที่จะขึ้นชกบนเวทีไม่ได้เมื่อชกไม่ได้ก็ไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยสิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่บอกกับเขาว่า ณ ตอนนี้ด้วยชีวิตของเขาเขาได้ตัดสินใจมาเป็นนักมวยอาชีพแล้วจะด้วยเหตุการณ์ของฐานทางบ้านยากจนหรือด้วยเหตุการณ์ของการต้องการมีศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวซึ่งการที่เขาเข้ามาเขารับรู้แล้วว่าการเป็นนักมวยไทยของเขานั้นนอกจากร่างกายที่แข็งแรงซึ่งเขาก็ฝึกซ้อมทุกวันจะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่ร่างกายแข็งแรงแล้วนั้น ซึ่งถ้าเขาต้องการที่จะชกมวยเพื่อที่จะได้ชนะทุกครั้ง มีรายได้จากการชกที่สามารถนำมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวันและส่งเสียครอบครัวของเขาแล้วนั้น ความจริงที่นักมวยไทยที่จะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยนั้นต้องมีทักษะมวยไทยเคลื่อนไหวได้คล่องต้องใช้อาวุธหรือออกอาวุธมวยไทยใช้เท้าถีบ เตะ ตีศอก แทะเข่า และกอดรัดพิดเหวี่ยงได้หนักหน่วง คล่องแคล่ว ว่องไว และทนต่อความเจ็บปวดได้ซึ่งการใช้อาวุธได้เก่งก็ทำให้เขาเอาชนะคู่ต่อสู้ได้รวดเร็วถึงจะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่เก่งทักษะ ความจริงชุดนี้จึงไปกำกับจิตใจและความคิดให้เขาต้องจัดการตัวของเขาอยู่ตลอดเวลาเขาต้องตรวจตราตัวเองว่าไม่ได้แล้วนะเขามาเป็นนักมวยก็เพื่อที่จะสามารถขึ้นชกบนเวทีและสามารถที่จะเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ด้วยอาวุธที่เขาชำนาญหรือที่เขาเก่งถ้าเขาตั้งใจฝึกทักษะมวยไทยตามโปรแกรมการฝึก ตามที่ครูฝึกกำกับทุกวันอย่างเข้มข้น และเขาต้องเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะหลบหลีกเลี่ยงการฝึกไม่ได้เพราะนั่นหมายความว่าเขาจะกลายเป็นคนที่ไม่ขยันไม่มีวินัยในการฝึกทักษะต้องอยู่ในสายตาหรือถูกจับจ้องของครูฝึก และรวมถึงนักมวยด้วยกันจะนั้นเขาจึงต้องฝึกต้องทำเพราะถ้าไม่ฝึกไม่ทำก็ไม่ได้ก็ไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่เก่งทักษะและไม่เป็นไปตามปกติของการเป็นนักมวยอาชีพ เพราะฉะนั้นการที่นักมวยฝึกทักษะจนเขาเก่งมันหมายถึงการเป็นร่างกายที่เขาสยบยอมเป็นร่างกายที่เขาต้องทำให้ได้ว่าต้องเป็นนักมวยที่เก่งทักษะการที่เขาเก่งทักษะตัวตนอันนี้ ก็คือความจำเป็น การที่เขาปฏิบัติกรการฝึกทักษะมวยไทยอย่างนั้นแสดงให้เห็นว่ามีอำนาจคอยตรวจตรา คอยจับจ้องเป็นอำนาจที่คอยควบคุม กำกับ จัดการให้เขาต้องทำอำนาจจัดการตัวตนของเขานั้นคือ ถ้านักมวยเขาไม่ทำไม่ฝึกฝนทักษะ เขาก็ไม่ใช่ชื่อว่าเป็นนักมวยเพราะฉะนั้น นักมวยจึงต้องทำต้องฝึกฝนทักษะมวยไทยเพราะมันเป็นความจริงที่สร้างมาจากศาสตร์ของมวยไทยนั้นคือความจริง ความจริงนั้นมันจึงมากำกับนักมวย ๆ ก็ต้องปฏิบัติต้องทำจะเห็นได้จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของนักมวยที่เก่งทักษะเมื่อนักมวยเชื่อเขาก็ปฏิบัติตามเมื่อปฏิบัติตามแล้วเป็นจริงนั้นแปลว่าเขาสยบยอมต่ออำนาจความรู้ทักษะมวยไทยซึ่งปฏิบัติการฝึกทักษะมวยไทยได้สร้างให้พวกเขาเป็นนักมวยที่เก่งทักษะในแบบต่าง ๆ ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นการวิเคราะห์ให้เห็นถึงการสร้าง

ตัวตนของนักมวยจนกลายเป็นนักมวยที่เก่งทักษะ ฉะนั้นนักมวยที่เก่งทักษะจึงเป็นตัวตนของคน ๆ หนึ่งที่เขาฝึกจากความจริง ความจริงมันสะท้อนความเป็นตัวตนของเขาทำให้เขามีตัวตนแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

เหตุการณ์ของการฝึกทักษะครบเครื่องการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นจากปฏิบัติการฝึกทักษะมวยไทยจนได้ชื่อว่า เป็นนักมวยแบบฝีมือหรือนักมวยครบเครื่องที่แสดงให้เห็นระบบความสัมพันธ์ของนักมวยแบบครบเครื่องหรือนักมวยฝีมือกับการฝึกทักษะครบเครื่องการใช้หมัดเท้า เข่า ศอก ศาสตร์มวยไทยบอกว่าคนที่เป็นักมวยที่ฝีมือดีนั้นจะต้องฝึกหัดมีความเข้าใจในเรื่องทักษะพื้นฐานมวยไทยตั้งแต่การกำหมัด การตั้งท่า การเคลื่อนไหว การชกในรูปแบบต่าง ๆ การฝึกใช้หมัดเท้า เข่า ศอก จะต้องฝึกฝนให้คล่องแคล่วสามารถใช้อาวุธในการต่อสู้บนเวทีได้อย่างคล่องแคล่วเพราะนักมวยจะต้องใช้ทักษะตลอดการแข่งขันตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะมวยไทยจึงสำคัญมีผลต่อการแพ้ชนะ เพราะฉะนั้นแล้วเมื่อเข้ามาสู่การเป็นนักมวยก็ต้องฝึกทักษะมวยไทยในรูปแบบต่าง ๆ นักมวยต้องเป็นผู้ที่มีทักษะมวยไทย การมีทักษะมวยไทย คือ มีทักษะในการตั้งรับ การรุก การรับ การใช้อาวุธมวยไทยครบทุกรูปแบบ การใช้หมัด การใช้เท้า การใช้เข่า การใช้ศอก และการป้องกันอาวุธได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว มีความแม่นยำในการออกอาวุธ รู้จังหวะในการออกอาวุธ มีความหนักหน่วงรวดเร็ว มีความหนักหน่วงรุนแรงในการออกอาวุธ ทักษะทุกทักษะจะต้องสัมพันธ์กัน **สำหรับกรณีของน้อย** ด้วยชีวิตของน้อยนั้นเขาได้เข้ามาการเป็นนักมวยไทยอาชีพโดยเกิดจากเงื่อนไขที่ว่าเขาชอบการต่อสู้ด้วยศิลปะมวยไทย เมื่อได้มาฝึกซ้อมอยู่กับค่ายมวยเล็ก ๆ ที่บ้านซ้อมกันเองกับน้ำที่เป็นนักมวยเก่าซึ่งเห็นว่าน้อยก็พอจะเป็นมวยคือร่างกายแข็งแรงและมีทักษะมวยไทยพื้นฐานบ้างแล้วจึงได้ส่งน้อยไปขึ้นชกเพื่อทดสอบตามเวทีงานวัดบ้าง งานเทศกาลประจำจังหวัดแถบภาคอีสานการชกมวยครั้งแรกเขาได้ชัยชนะ จากนั้นก็ซ้อมมาเรื่อย ๆ ได้ชกมวยแพ้บ้างชนะบ้างนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขาเลิกที่จะเป็นนักมวย เมื่อเขาพบว่าเขาเริ่มมีฝีมือมากขึ้น หัวหน้าค่ายก็เริ่มมองเห็นช่องทางว่าน้อยด้วยฝีมือการชกมวยของเขาและด้วยเขาขยันซ้อมจึงได้พาน้อยมาอยู่ค่ายมวยในปัจจุบัน การมาอยู่ค่ายมวยใหญ่และมีชื่อเสียง ด้วยตัวเขาเองเป็นนักมวยที่ต้องฝึก ต้องซ้อม การมาอยู่ค่ายใหญ่ ทำให้เขาได้ชกมวยในเวทีมาตรฐาน ซึ่งเขาพบว่าการชกมวยเวทีมาตรฐานทำให้เขามีรายได้มากขึ้น ถ้าเขาฝึกซ้อม ขยันมีวินัยในการซ้อมก็จะทำให้เขาได้ชกมวยเรื่อย ๆ ทำให้มีรายได้มาใช้จ่ายตลอด การที่เขาได้ชกมวยเรื่อย ๆ ทำให้เขาได้เรียนรู้ทักษะมวยไทยการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก และรู้ด้วยทักษะมวยไทยแบบใดที่สามารถชนะคู่ต่อสู้ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเขาพบว่า การเป็นนักมวยที่เก่งทักษะในแบบนักมวยฝีมือ เขาก็ต้องมีทักษะการใช้อาวุธมวยไทยให้ครบเครื่องทั้งหมัด เท้า เข่า ศอก ซึ่งเป็นทักษะที่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้บนเวทีได้ซึ่งความจริงนี้เป็นสิ่งที่น้อยได้ฝึกได้ทำแล้วเป็นจริง ตัวน้อยเองก็ยังคงมาตรวจตรา พิจารณาตัวเองว่าเขาก็เป็นนักมวยที่ผ่านการชกมามากมายทั้งแพ้ชนะ นอกจากนั้นเขายังมีกำลังขา แขน ไหล่ คาง คอ

และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่แข็งแรง เพราะฉะนั้นเขาก็สามารถที่จะเป็นนักมวยที่มีฝีมือได้ การที่น้อยได้ชกในเวทีมาตรฐานซึ่งจะมีแต่นักมวยที่มีชื่อเสียงมาชก พอชกและก็ชนะมาเรื่อย ๆ มีแพ้น้ำ จนทำให้ค่อยพบว่าเขาเป็นนักมวยครบเครื่องหรือนักมวยฝีมือเขาเป็นนักมวยที่ใช้อาวุธหมดเท้าเขาคอก เรียกได้ว่าครบเครื่องทำให้น้อยต้องฝึกต้องซ้อมกำกับกับตนเองหรือจัดการตนเองด้วยการเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลาโดยเรียนรู้ว่าเขาต้องฝึกชกกลมตามจำนวนครั้งและเวลาที่กำหนด ซึ่งความเข้มข้นของการฝึกกับระยะเวลาของการฝึกจะทำหน้าที่เป็นกลไกของอำนาจคอยควบคุมการฝึกให้เขาฝึกเป็นไปตามข้อกำหนดหรือเป็นตามมาตรฐาน เขาเรียนรู้ว่าเขาต้องฝึกเตะเป้า ตีเป้า ปล้ำคู่ และลงนามตามที่น้อยเล่าว่า

“เราจะรู้ว่ถนัดอะไร เก่งอะไรมันต้องใช้เวลาในการฝึกและความถนัดของตัวเองด้วยบางคนเวลาชกแรงไม่ดีเขาก็จะไม่เดินเวลาชกกับคู่ต่อสู้ เขาก็จะถนัดมกำลังในการชก ถ้าคนไหนแรงดีเขาก็จะเดินเบียดคู่ต่อสู้ให้หมดแรง คู่ต่อสู้ก็จะแพ้ไป มันอยู่ที่การฝึกซ้อมของเราครับ ต้องวิ่ง ต้องเตะเป้า ปล้ำคู่ ตื่นเช้าตี 5 ต้องวิ่ง ล้างหน้าไปวิ่งกลับมา 7 โมงเจาก็มาซ้อม วิ่งเสร็จก็จะมีพวกเทรนเนอร์จะมาสอนให้เราตามตารางฝึกในแต่ละวันเราจะไม่ซ้อมไม่ได้ต้องซ้อมให้มีแรงตลอดถ้าไม่ซ้อมก็จะสู้เขาไม่ได้”

อย่างกรณีประสบการณ์ของเพชรบอกว่า

“ ผมเป็นมวยแบบฝีมือ ผมไม่ชอบมวยเข้า มวยฝีมือจะดูที่การออกหมัด เท้า เข่า ศอก มวยเรามันจะครบ ถ้าเป็นมวยฝีมือมันก็มีถีบ มีแยบ มวยฝีมือส่วนมากจะไม่เข้า แต่ถ้ามวยเข้ามันก็จะเดิน ล็อคและตีเข้า อย่างเดียวแต่มวยฝีมือจะมีจังหวะการออกแข้ง ถีบ หมัด ศอก ครบเครื่องละครับว่ามีทุกอย่าง”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่นักมวยเขามีตัวตนเป็นนักมวยที่เก่งทักษะจากเหตุการณ์ของการเป็นนักมวยแบบฝีมือหรือนักมวยครบเครื่องนั้นหมายความว่าเขาสบายยอมรับความจำเป็นของนักมวยที่ต้องเก่งทักษะซึ่งแต่ละคนก็มีรูปแบบเฉพาะตามความสามารถของตนเอง ซึ่งการที่เขาเป็นนักมวยแบบฝีมือได้นั้น

ได้ถูกสร้างขึ้นจากปฏิบัติการฝึกทักษะมวยไทยภายใต้กระบวนการทำงานของอำนาจเชิงวินัยกับความรู้ว่าด้วยวิธีการฝึกทักษะมวยไทยซึ่งวิธีการฝึกนี้จะตรวจสอบการฝึกทักษะมวยไทยการใช้หมัดใช้เท้า ใช้ศอกว่าเป็นไปตามรูปแบบ ความเข้มข้น และกำหนดระยะเวลาของการฝึกที่ถูกต้องเมื่อนักมวยเชื่อชุดความจริงชุดนี้ เขาจึงกระทำตามเพราะเชื่อว่าเป็นความจริง นักมวยก็ต้องคอยเฝ้า

ระวังตนเองควบคุมตนเองตรวจสอบตนเองอยู่ตลอดเวลาเมื่อเขาฝึกแล้วเขาจะได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่มีฝีมือได้ขึ้นชกบนสังเวียน

นักมวยผู้ที่มีเขาเป็นอาวุธ ตัวตนของนักมวยผู้ที่มีความหนักหน่วงรุนแรงในการเข้าเป็นอาวุธ เป็นปฏิบัติการอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นระบบความสัมพันธ์ของเชิงอำนาจของวิธีการฝึกทักษะการใช้เขาเป็นอาวุธ กับนักมวย นักมวยผู้ที่มีความหนักหน่วงรุนแรงในการใช้เขาเป็นอาวุธหลักนั้นเป็นตัวตนของนักมวยคนหนึ่งที่เขาฝึกจากความจริงที่ว่า การใช้เขาเป็นอาวุธในการต่อสู้บนสังเวียนนั้นจะทำให้เขาเอาชนะคู่ต่อสู้บนสังเวียนได้ นั่นก็เพราะว่าการต่อสู้ด้วยการตีเขาเป็นอาวุธที่ค่อนข้างรุนแรงสามารถทำให้คู่ต่อสู้อ่อนแรง และแพ้น็อกได้อย่างรวดเร็ว การฝึกทักษะให้สามารถออกอาวุธโดยการเข้าที่หนักหน่วงและรุนแรง ได้นั้นก็ต้องเป็นผู้ที่มีพลังขาและน้องแข็งแรง ความจริงชุดนี้จะไปกำกับนักมวยให้ต้องฝึกวิ่ง กระโดดเขย่งย่อ เล่นคานเหล็ก เพราะจะช่วยเพิ่มความหนักหน่วงในการตีเขา และการฝึกทักษะมวยไทยด้วยการตีเขาเข้าท้องคู่ต่อสู้ด้วยรูปแบบการใช้อาวุธเข้า การใช้เขาลอย การตีเขาโหม การตีเขาเฉียง การตีเขาโค้ง การตีเขาลอย เมื่อนักมวยเชื่อความจริงชุดนี้ นักมวยก็ต้องตรวจสอบตัวเอง และพิจารณาตัวเองแล้วว่าเขาก็เป็นมวยที่มีทักษะการใช้อาวุธเข้าได้ดีอยู่แล้ว แต่ถ้าหากเขาต้องการเอาชนะคู่ต่อสู้บนเวทีให้ได้รวดเร็วสามารถทำให้คู่ต่อสู้อ่อนแรง และจะแพ้น็อกเขาได้นั้น จะทำให้เขาชนะนั้นก็หมายถึงเงินรางวัลที่เขาจะได้รับรวมถึงตำแหน่งแชมป์ที่คาดหวังไว้ ความจริงชุดนี้จะไปกำกับความคิด ควบคุมพฤติกรรมของเขาให้เขาต้องเฝ้าคอยระวังตนเองในการฝึกซ้อมของตนเองให้เป็นผู้มีกำลังขาแข็งแรง นักมวยก็ต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการฝึกซ้อมด้วยการวิ่งระยะไกล ทุกวันเช้าและเย็น ด้วยระยะทางไม่ต่ำกว่า 20 กิโลเมตร และต้องฝึกกระโดดเชือก โดยการจับเวลา 20 – 40 นาที เพื่อให้ขาแข็งแรง และมีความอดทนเวลาขึ้นชกบนเวทีจะทำให้ไม่เหนื่อยเร็ว

“ค่ายมวยแต่ละค่ายจะสอนทักษะมวยไม่เหมือนกัน ยางค่ายก็สอนแต่มวยเข้าอย่างเดียวให้ปล้ำเดิน ก็จะสอนเดินปล้ำตีอย่างไร มวยเข้าจะใช้ความแข็งแรง เดินชนอย่างเดียวเดินตีเขาอย่างเดียวไม่มีอะไรเลยครับ”

จะเห็นได้ว่านักมวยจะต้องเฝ้าระวังการฝึกของตนเองตลอดเวลาด้วยกำหนดการฝึกที่มีการสังเกตเป็นไปตามลำดับจากฝึกความแข็งแรงมาสู่การฝึกทักษะมวยไทย เพื่อให้เป็นไปตามกำหนดการฝึกของแต่ละค่ายมวย นักมวยต้องมีทักษะในการใช้อาวุธเข้า นักมวยก็ต้องเตือนตัวเองให้ต้องฝึกซ้อมอย่างหนักทั้งเข้าและยืนตามรูปแบบการฝึก ความเข้มข้น และตรวจสอบ จากนั้นนักมวยต้องฝึกการตีเขาเป้าคู่ ในรูปแบบการฝึกอันนี้นักมวยต้องฝึกร่วมกันกับนักมวยด้วยกันหรือคู่ซ้อมโดยทำการฝึกซ้อมบนเวที เพื่อเพิ่มความหนักหรือความเข้มข้นของการใช้เขา วิธีการฝึกนักมวยการตีเขาเป้าคู่ จำนวน 2 ยก ๆ

ละ 5 นาที ผีก็เข้าไปมาและทดสอบการฝึกโดยการจับเวลาในการฝึก 30 นาที นักมวยต้องเฝ้าคอยระวังการฝึกซ้อมของตนเองให้เป็นไปตามข้อกำหนดของการฝึกฉะนั้นข้อกำหนดของการฝึกจึงถือว่าเป็นเครื่องมือของอำนาจที่ไปกำกับความคิดและการกระทำของนักมวย การที่เขาเฝ้าระวังตนเองในการฝึกยังหมายถึงการจับจองตนเองของนักมวยว่าเขาต้องฝึกเหมือนกับมีสายตาที่คอยจ้องมองหรือผู้คุมคอยจับจองตลอดเวลาจะเห็นได้ว่าอำนาจกับความรู้ทำงานได้อย่างแยบยล สำหรับกรณีของขวัญ

“ ผมเป็นมวยเช้า ผมฝึกซ้อมโดยเน้นที่ปล้ำคู่เยอะ ฝึกปล้ำเพราะว่าผมจะได้แข็งแรง แขนผมจะแกร่ง แขนมีกำลัง ถ้าเราไม่ปล้ำ เวลาไปต่อยเราก็ไม่มีแรงสู้ ต้องให้แขนแข็งแรงผมก็จะฝึกเล่นเวท พอปล้ำกันก็จะแข็งแรง ส่วนการวิ่งก็ได้กำลัง ถ้าวิ่งเยอะขาที่ไม่หมดแรงเวลาเราชก ขาเราหมดแรงก็ไม่มีแรงต่อย การวิ่งสำคัญ ส่วนการกระโดดเชือกก็หาแข็งแรงเฉย ๆ”

จะเห็นได้ว่าขวัญเชื่อตามชุดความจริงและวิธีการฝึกใช้อาวุธเขาที่เป็นไปตามข้อกำหนดของการที่ถูกต้องและข้อกำหนดที่ถูกต้องนี้เป็นอำนาจที่ไปกำกับความคิดและการกระทำของนักมวยให้เขาเฝ้าคอยระวังการฝึกของตัวเองแล้วเขาก็ปฏิบัติตามโดยไม่มีการตั้งคำถาม โดยไม่สงสัย เมื่อเขาปฏิบัติตามแล้วเป็นความจริง และสำหรับกรณีของพล

“ถ้าเราไปเจอมวยเช้าเราก็ต้องฝึกซ้อมปล้ำเยอะ ปล้ำครึ่งชั่วโมง แล้วเราก็ปล้ำเพิ่มอีกครั้งชั่วโมง พอซ้อมตอนเย็นก็จะปล้ำอีกครั้งชั่วโมง ซ้อมปลำนานและซ้อมหนักแต่ก่อนเวลาต่อยก็เดินตีเขาอย่างเดียว อาวุธก็ครบ แต่ค่ายเขาสอนให้เดินตีเขา พอมาตอนนี้อาวุธมวยก็มีครบหมดทุกอย่าง เพราะตอนซ้อมมวยค่ายโน้น ค่ายนี้ แต่ละค่ายก็สอนไม่เหมือนกัน ค่ายโน้นสอนหมดดี ค่ายนี้สอนเขาดี ค่ายนี้สอนการออกอาวุธ ค่ายนี้มวยฝีมือ การเตะ การอะไรพวกนี้ดี บางค่ายก็สอนเหลียมมวย สอนเชิงมวย อยู่หลาย ๆ ค่ายมันก็ดี มันก็มีประสบการณ์ก็เอามารวมกัน ตอนนี้เลยเป็นมวยที่ออกอาวุธได้ทุกอย่างก็เป็นมวยฝีมือนะครับ แต่อาวุธหลักของผมคือ เข่า ครับ”

พลก็เป็นนักมวยผู้ที่มีความหนักแน่นรุนแรงในการใช้เขาเป็นอาวุธหลัก ซึ่งความจริงบอกเขาว่าถ้านักมวยมีความหนักแน่นรุนแรงในการใช้อาวุธเขาจะทำให้ล้มคู่ต่อสู้หรือชกมวยชนะบนสังเวียนได้เมื่อชกชนะก็นำมาซึ่งรายได้ชื่อเสียง พลเชื่อและปฏิบัติตามโดยไม่ต้องสงสัย

เช่นเดียวกันกับกรณีของดอน สามารถวิเคราะห์ได้ว่าการใช้เขาเป็นอาวุธหลักเป็นตัวตนของดอนที่เขาเป็นผู้ใช้เขาเป็นอาวุธหลักในการต่อสู้กับสังเวียน การที่เขาฝึกการใช้เขาเป็นอาวุธหลักเขาฝึกจากความจริงที่ว่า เมื่อต่อสู้กับคู่สู้บนสังเวียนถ้านักมวยคนใดออกอาวุธเข้าได้อย่างหนักหน่วงและรุนแรงจะทำให้คู่ต่อสู้อ่อนแรงและแพ้ได้สิ่งนี้คือ ความจริง ความจริงชุดนี้เกิดจากการสร้างความรู้ว่าด้วยทักษะการใช้เขาเป็นอาวุธ ความจริงอันนี้จึงไปกำกับดอนให้เขาออกอาวุธ กำกับให้เป็นผู้ป้องกันตัวเองได้ จากประสบการณ์เรื่องเล่าตัวตนของดอน เข่าบอกว่า

“การต่อสู้ครั้งนั้นคิดว่าทำอยู่มันดีแรง พอพอพูดว่า คนเราเนี่ยกินข้าวเหมือนกันลูก ขาเล่ามีมึงหมด เป็นก็ไม่น้อยไปกว่าเขาเนะ มึงก็มีระดับเหมือนกัน มึงอย่ายอมแพ้ชนะลูก อย่ายอมแพ้ชนะลูก มันดำ มันชนเข้ามาในหัวใจ คำพูดของพ่อ สู้ชนะลูก พอออกจากมุมมึงตาย ลูกก็อยากจ้ะรู้เพลงเข้าของมึงกับลูกใครจะเหนือกว่ากัน คิดอย่างนั้นจริง ๆ ออกไปยกเท้า มึงแทงเข้ามา ลูกก็แทงสวนไป ตีไปตีมาเขาก็เกิดอาการยอมเหมือนกัน พอมาถึงท้ายกระแวงมันก็ต้องลดน้อยถอยลงเหมือนกัน ตอนนี้แรงของมึงก็หมดแรงของเขาก็หมด และตอนนี้มันเหลืออยู่ที่ใจเท่านั้น ตอนนี้อยู่ ใครถอย ใครยอมคนนั้นแพ้ คำที่พ่อพูดมามันเหมือนปลุกกระดม ปลูกใจ นัดนั้นนะครับผมชนะ ผมเป็นเจ้าถิ่น เขาเรียกว่าหน้าเสือแข็ง ผมเลยเอาชนะพลิกความคาดหมายได้ ชนะคะแนน เงินสองหมื่นบาทอยู่ในปากผมดีใจมากนึกถึงตอนไปเรียนหนังสือผมได้ไปสองบาท แต่ตอนนี้ผมมีเงินสองหมื่นอยู่ในมือ ผมคิดคนเดียวในใจ พอเราชนะ พ่อเขาก็ภูมิใจเรา แล้วเราก็ได้ค่าตัวจากเงินอัดฉีด ค่าเราสร้างตัวมาจากกรณี ค่าศิษย์ธรณีจริง ๆ แต่นักมวยค่าเราก็มี นักมวยค่าตัวห้าหมื่นหกหมื่น แต่ส่วนมากผมจะได้ต่อยเยอะเดือนหนึ่งตอนอยู่ค่ายอดิศร พุทธเสาร์ อาทิตย์ เนี่ยผมได้ต่อยทุกอาทิตย์”

จะเห็นได้ว่าความจริงว่า การใช้เขาที่หนักหน่วงรุนแรงจะล้มคู่ต่อสู้ได้ความจริงอันนี้จึงไปกำกับเขาให้เขาตัดสินใจใช้อาวุธเขา

การควบคุมอาหารและการทำน้ำหนักให้อยู่ในรุ่น

การควบคุมอาหารและการทำน้ำหนักให้อยู่ในรุ่นเป็นกิจกรรมหรือการกระทำที่สะท้อนความเป็นตัวตนของนักมวยที่สามารถที่เกิดจากปฏิบัติการการฝึกฝนร่างกาย การควบคุมอาหารของนักมวยที่สามารถนั้นเป็นกิจกรรมที่อยู่ภายในระบบความสัมพันธ์ระหว่างนักมวยกับอาหารที่ต้องควบคุมกฎเกณฑ์ วิธีการควบคุม จะเห็นได้ว่าการควบคุมอาหารเป็นกิจกรรมการฝึกฝนร่างกายของนักมวยเป็นสิ่งที่นักมวยไทยทุกคนต้องปฏิบัติ ต้องทำ เนื่องจากว่านักมวยไทยนั้นเป็นกีฬาที่ไม่เหมือนกันนักกีฬาทั่วไปนักกีฬาทั่วไปนั้นเมื่อมีการซ้อมหนักจะทำให้ต้องสูญเสียพลังงานไปมากในการฝึกซ้อมจึง

จำเป็นต้องเพิ่มคุณค่าทางอาหารไปมาก ๆ จึงต้องกินอาหารให้เต็มที่ แต่สำหรับนักมวยยิ่งซอมนักมากเท่าไรก็ยิ่งต้องควบคุมการรับประทานอาหารหรือการกินให้น้อยลง นั่นก็เพราะว่านักมวยต้องควบคุมอาหาร การที่นักมวยต้องควบคุมอาหารก็เพื่อต้องทำน้ำหนักของร่างกายก็เพื่อให้เกิดข้อได้เปรียบในเรื่องรูปร่าง เพราะนักมวยที่ควบคุมน้ำหนักได้ดีและสามารถทำให้น้ำหนักลดลงเรื่อย ๆ ทั้งที่รูปร่างใหญ่โตก็จะได้เปรียบกว่านักมวยที่ไม่ควบคุมน้ำหนัก เมื่อต่อสู้บนสังเวียนมีการปะทะหรือมีการกดดันอัดแออัดกันบนเวที นักมวยที่รูปร่างใหญ่โตกว่าย่อมได้เปรียบ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักมวยทุกคนต้องทำน้ำหนักตัว จากน้ำหนักตัวธรรมดาปกติที่ตามรูน้ำหนักที่ชก สำหรับอาหารที่ต้องควบคุม นักมวยต้องเรียนรู้ว่าอาหารที่ต้องควบคุมนั้นเป็นอาหารที่ทำให้น้ำหนักตัวขึ้นเร็ว เช่น อาหารจำพวกแป้งและน้ำตาล และอาหารจำพวกไขมัน ส่วนอาหารที่ทำให้น้ำหนักขึ้นน้อยก็มักจะเป็นพวกโปรตีน ผักและผลไม้ นอกจากนี้ นักมวยต้องเรียนรู้ตลอดเวลาว่านอกจากการควบคุมอาหารแต่ละประเภทแล้ว นักมวยต้องเรียนรู้และรู้จักวิธีการควบคุมอาหารจากระบบการรับประทานอาหารให้ถูกวิธีซึ่งจะทำให้ น้ำหนักตัวของเขาขึ้นน้อย ด้วยการลดจำนวนมื้ออาหารปกติรับประทาน 3 มื้อก็อาจลดเหลือ มื้อเช้า มื้อเย็น หรือมื้อกลางวัน นอกจากวิธีการควบคุมอาหารที่นักมวยควบคุมแล้วนักมวยยังต้องเรียนรู้และรู้จักวิธีการลดน้ำหนักด้วยการออกกำลังกายด้วยการวิ่ง กระโดดเชือก พร้อมกับสวมเสื้อผ้าที่ลมสัมผัสผิวหนังได้น้อยที่สุดซึ่งได้ผลเร็ว การลดน้ำหนักด้วยการอบตัวซึ่งวิธีนี้นักมวยเขาจะทราบว่าเป็นวิธีที่ไม่ทำให้กล้ามเนื้อไม่เหมื่อยล้า เมื่อลดน้ำหนักได้ตามพิกัดแล้วก็ดื่มน้ำกลับเข้าไปแทนจะทำให้ฟื้นตัวเร็ว การลดน้ำหนักด้วยการอดน้ำนักมวยจะเรียนรู้ว่าการลดน้ำหนักด้วยการอดน้ำจะเป็นวิธีที่นิยมใช้ในวันที่ใกล้จะมีการแข่งขัน หรือวันชั่งน้ำหนัก นักมวยจะดื่มน้ำ และนักมวยต้องเรียนรู้วิธีการลดน้ำหนักโดยการนวด เมื่อนักมวยเขาพบว่าน้ำหนักของเขาเกินพิกัดน้อยมาก นักมวยก็จะใช้วิธีการนวด จะทำให้น้ำหนักลดได้เร็ว ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ดังกล่าวสร้างความจริงว่า ถ้าเป็นนักมวยไทยแล้วต้องควบคุมอาหารและต้องลดน้ำหนักให้ได้ตามพิกัดความรู้นี้จึงทำงานร่วมกับอำนาจทางวินัยโดยอาศัยกลไกของเทคโนโลยีของอำนาจไปกำกับความคิดจัดการให้นักมวยต้องทำต้องปฏิบัติถ้าไม่ทำไม่ปฏิบัติเขาไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่สามารถทำน้ำหนักได้ตามพิกัดและไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวย ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าประสบการณ์ของขวัญ สำหรับกรณีของขวัญนั้น

“มันเหนื่อยมากครับการลดน้ำหนักมีถึงขั้นเป็นลมตอนนั้นผมได้ผันไปเล่นกีฬาทีมชาติเล่นกีฬาชู้ด้วย ช่วงนั้นที่ผมได้เป็นแชมป์บ่อย ๆ ตอนนั้นผมดังมากผมได้เป็นยอดมวยแล้ว ผมก็ถูกดึงตัวไปเล่นกีฬาทีมชาติกีฬาเอเชียนเกมส์ ที่เมืองกัวลาลัมเปอร์ ตอนนั้นผมพลิกผันไปเลยทำให้ร่างกายของผมไม่ดี ผมไปเก็บตัวผมไม่ตั้งใจซ้อมเหมือนค่ายมวย เราไม่ค่อยซ้อม ตอนอยู่ค่ายมวยผมไม่ได้เที่ยว เหล้าไม่กิน พอไปเก็บตัวทีมชาติผมเที่ยว เก็บตัวได้ปีสองปี สมมติว่าผมจะต่อยอีกสองวัน เช่น ผมจะต่อยวันศุกร์เนี่ย วันพุธผมต้องอดข้าว แต่ปกติอาหารก็กินตามที่เขาจะทำให้กิน (กินอาหารตามปกติทั่วไป) แต่เวลาผมจะชกเขาก็จะได้กินดีหน่อยอย่างหนึ่งปลา ต้มเนื้อกินของบำรุงดี ๆ ช่วงธรรมดาไม่มี

รายการก็กินธรรมดา สมมติจะต๋อย อย่างเมื่อวานผมต้องเริ่มอดข้าว เข้าวัง ใส่ชุดออร์มวัง อาบน้ำอุ่น เพื่อให้น้ำหนักลด ไม่เหมื่อย ตอนเช้าก็กินเกาเหลา พอวังเสร็จเราก็กินทวนเชิง ต๋อยหมด พอตกเย็นก็ กินเหมือนเดิม แล้วก็เตรียมขึ้นชก”

จะเห็นได้ว่านักมวยที่สามารถควบคุมอาหารและทำน้ำหนักให้อยู่ในรุ่นได้นั้นตัวตนของเขาจะถูกกำกับ และจัดการด้วยความจริงที่ว่านักมวยต้องทำต้องปฏิบัติให้น้ำหนักของตนเองน้อยกว่าน้ำหนักรุ่นที่ตัวเองชกอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะได้เปรียบทางด้านรูปร่างในการต่อสู้บนเวที ฉะนั้นเขาจึงต้องตรวจสอบตนเองอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการกินอาหาร ต้องเลือกอาหารที่จะรับประทานที่จะไม่มีผลต่อการทำให้น้ำหนักเพิ่ม และขณะเดียวกันเขาก็ต้องตรวจสอบตัวเองว่าเมื่อน้ำหนักเพิ่มเขาจะต้องเรียนรู้วิธีที่จะทำให้น้ำหนักของเขาอยู่ในเกณฑ์ปกติตลอดเวลา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความจริงดังกล่าว นำไปสู่ปฏิบัติการฝึกฝนร่างกายให้นักมวยต้องคอยควบคุมอาหารและน้ำหนักให้อยู่ในรุ่นเพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่สามารถ

ปฏิบัติการแข่งขันชกมวยบนสังเวียน

การแข่งขันชกมวยบนสังเวียนเป็นระบบความสัมพันธ์ที่อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ระหว่าง นักมวยกับกิจกรรมการชกมวยบนสังเวียนที่สะท้อนความเป็นตัวตนของนักมวยที่ต่อสู้บนสังเวียน ซึ่งการวิเคราะห์ให้เห็นตัวตนความเป็นนักมวยที่ต่อสู้บนสังเวียนนั้นจะต้องวิเคราะห์จากปฏิบัติการแข่งขันชกมวยบนสังเวียนซึ่งเป็นกิจกรรมของ การเตรียมการชก การชกบนสังเวียน (เวทีมวย) ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับ อุปกรณ์บนเวที นวม ผ้าพันมือ การร่ายรำไหว้ครู การจำแนกรุ่นและการชั่งน้ำหนัก ฟีลิ่ง คนดู และหลังการชกบนสังเวียนซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินแพ้ชนะ ผู้ตัดสิน การใช้คะแนน ค่าตอบแทนการแข่งขันชกมวยบนสังเวียน ซึ่งล้วนแล้วอยู่ภายในกิจกรรมการแข่งขันชกมวยบนสังเวียน การเป็นนักมวยที่สามารถที่ต่อสู้บนสังเวียนได้นั้น ความจริงดังกล่าวจึงถูกสร้างขึ้นมาจากอำนาจและความรู้ของการชกมวยบนสังเวียนซึ่งความจริงนี้ทำให้นักมวยเชื่อว่าการแข่งขันชกมวยบนสังเวียนนั้น ตัวนักมวยเองย่อมเข้าใจ รู้สึกได้ว่าจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อม นักมวยจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านความแข็งแรงของร่างกายด้วยการฝึกร่างกายตามโปรแกรมการฝึกฝนร่างกายซึ่งแตกต่างกันกับการฝึกซ้อมทั่วไปที่ยังไม่มีรายการขึ้นชกบนเวทีซึ่งจะซ้อมหนักกว่าเดิมเพื่อสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ที่ใช้ออกอาวุธและรับอาวุธดังจะสะท้อนให้เห็นจากประสบการณ์เรื่องเล่าของนักมวยดังต่อไปนี้

การเตรียมการชก เป็นกิจกรรมที่อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ของนักมวยกับกิจกรรมการเตรียมความพร้อมซึ่งเกี่ยวข้องกับ นักมวย ครูฝึก อุปกรณ์การฝึก นักมวยจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมและเรียนรู้รู้เกี่ยวกับการฝึกฝนร่างกายให้แข็งแรงซึ่งถูกกำหนดโดยโปรแกรมการฝึกซ้อมในแต่ละวันด้วย

การกำหนดเวลาและระยะเวลาของการฝึกฝนร่างกายซึ่งตัวนักมวยเองเขารับรู้ตลอดเวลาว่าในแต่ละวันตัวเองจำเป็นต้องฝึกฝนร่างกายโดยเลือกรูปแบบ ระยะเวลา และความถี่ของการฝึก การเตรียมการชกจึงกลายเป็นสิ่งที่นักมวยต้องทำ ต้องฝึก ต้องเตรียม ว่ามันเป็นที่เขาต้องเตรียม การทำของเขามันเป็นหน้าที่ ถ้าไม่ทำไม่ใช่เขา นั่นจะทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้เป็นนักมวยที่สามารถ เขาไม่เลิกทำ ถ้าไม่ทำไม่ใช่ นักมวย ซึ่งจะเห็นได้จากการกระทำที่สะท้อนให้เห็นว่าอำนาจมันมากำกับนักมวย อย่างเช่นประสบการณ์จากเรื่องเล่าของพล

“นักมวยต้องเตรียมการฝึกครบพอได้คู่ชก ต้องเรียนรู้ว่าคู่ชกของเรานั้นเป็นนักชกมวยระดับไหน จะได้ขึ้นชกเขาจะติดต่อกับมาครับ เมื่อก่อนเราจะชกตามกฎ เราไปเปรียบมวย ไปงานวัดวันนี้เขาเปรียบมวยกันนะ ถ้ามีคู่เราก็ได้ชก ถ้าไม่มีเราก็อดชก เดียวนี้ติดต่อกันง่ายด้วย วันนี้มีคู่จะน้ำหนักเท่านี้เตรียมอุปกรณ์ ถ้าเป็นรายการต่อยที่กรุงเทพ ก็จะวิ่งลดน้ำหนักก่อน ถ้ามีการเปรียบมวยก็จะเป็นการต่อยตามบ้านนอกจะเรียกว่าการเปรียบมวย ต่อยงานวัด เขาจะโทรติดต่อกัน มวยตามเรียกว่าขึ้นมวย เกรดมวย ความเก่งของนักมวยแค่ไหน น้ำหนัก เขาก็จะโทรติดต่อกันว่าวงการมวยเขาจะถึงกันนะครับว่านักมวยคนนี้เป็นอย่างไร”

จะเห็นได้ว่านักมวยเขารับรู้อยู่ตลอดเวลาว่าเมื่อเขาได้คู่ชกและการชกนั้นเป็นการชกในเวทีระดับไหน แล้วนั้นเขาจึงต้องมาเตรียมอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม

“ซ้อมปกติที่ไม่มีต่อยกับมีต่อยก็ต่างกันครับ ปกติถ้าไม่มีรายการชกเราก็ซ้อมเบา ๆ วิ่ง เตะ กระสอบ ปล้ำคู่ไม่ซ้อมหนัก เตะเป้า เตะอะไรก็เตะยกสองยกอะไรอย่างนี้ครับ ก็ไม่หนักเท่าไร เติร์มร่างกายไว้ เติร์มพิต เติร์มแรงตัวเองครับ ถ้ามีรายการบู๊ เราก็เร่ง ซ้อมหนัก ก็ฝึกแก้เกมครับ ก่อนต่อยพอรู้คู่ชกก็จะรู้ว่าคนนี้เป็นยังงัย ชกยังงัย สไตล์แบบไหนเราก็จะเอามาแก้เกมส์ เขาก็จะสอนให้เราสมมติว่า เขาเป็นมวยเข้ามา เขาก็จะสอนให้เหลี่ยมเขาบิด ตั้งเขากัน แล้วแต่เทรนเนอร์แต่ละคน อันนี้มันก็อยู่ที่ตัวเราเองด้วย ว่าเราจะแก้ยังงัย เวลาขึ้นไปบนเวทีกับเวลาซ้อมมันไม่เหมือนกัน ถ้าเราไปเจอมวยเข้าเราก็จะปล้ำเยอะ ปล้ำครึ่งชั่วโมง แล้วเราก็จะปล้ำเพิ่มอีกครั้งชั่วโมง พอซ้อมตอนเย็นก็จะปล้ำอีกครั้งชั่วโมง ซ้อมปล้ำนี้จะนานหน่อยและก็ซ้อมหนักมาก ก็ต้องฝึกให้หนักขึ้น เวลาซ้อมปล้ำก็ต้องเจอตัวใหญ่กว่า จะได้ทนได้อะไรได้ เวลาขึ้นไปต่อย เวลาเราซ้อมเราเจอตัวใหญ่ แต่เวลาเราขึ้นไปชกเราเจอตัวเล็ก แรงมันก็สบายกว่าครับ”

จะเห็นได้ว่านักมวยเองเขารับรู้และเข้าใจตลอดเวลาว่าก่อนที่จะมาชกบนเวทีเขาต้องการเตรียมตัวมาแล้วในเรื่องของคู่ชกว่าเป็นอย่างไร การต่อยเขาเป็นอย่างไร นักมวยคู่ต่อสู้มีเป็นนักมวยสไตล์แบบไหนจะเห็นได้ว่าอำนาจและความรู้กำกับควบคุมเขาอยู่ตลอดเวลาซึ่งทำงานในระดับจิตใจให้เขาต้องเชื่อ ต้องทำ ถ้าไม่ทำก็ไม่ได้ชื่อว่าเป็นนักมวยที่ได้ขึ้นชกบนสังเวียน

“พอขึ้นไปชกบนเวทีปั๊บ เราก็ต่ออย่างที่เราซ้อมมา เขาก็แก้ทางการชกของเรา เขาก็จะต้องแก้ไปอีกแบบหนึ่ง ครูฝึกเขาก็จะสอนแก้ทางหลาย ๆ ทางหลายอย่าง ครูฝึกก็แก้ทางให้เรา ถ้าเขาชกมาเราแก้ทางได้ตามที่เราซ้อมมาเราก็ชกไปเรื่อย ๆ แต่ถ้าชกแล้วเขารู้ว่าเขาผิดพลาดและเขาแก้ทางได้ เราก็ต้องแก้ไขสถานการณ์เอง อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับตัวเองแล้วครับว่าเราจะแก้สถานการณ์ได้อย่างไร”

การแข่งขันที่แพ้แต่ไม่ย่อท้อ สำหรับกรณีของพล คำว่าเก่งของนักมวยคือ การมีไหวพริบในการเอาตัวรอดได้บนเวที จำนวนครั้งในการชก บางครั้งการเก่งเราก็แพ้เขา แพ้เพราะอะไรไม่รู้ไหมครับ แพ้เพราะหมดแรง เข้าไม่เป็นไรต่อไปมึงต้องซ้อมเยอะขึ้นไปอีก เราต้องหาสาเหตุว่าเราคุมซ้อมอยู่นะแล้วทำไมขึ้นไปชกแล้วมันหมดแรงได้อย่างไร ต้องหาสาเหตุ มันนอนดิ๊กหรือเปล่า มันแอบเล่นเกมสโมในโทรศัพท์หรือเปล่า เราซ้อมดีหรือเปล่า นักมวยเราถึงเป็นอย่างนี้ นักมวยทุกวันนี้มีตั้งค์ พ่อแม่เขาวยเขาหามาให้ ก็ชกแล้วแพ้ ล่าสุดไปต่อยมวรอบครับ และได้ไปชกรอบตัดเชือก 4 คน ไปต่อยก็เราเสียเปรียบเขาทุกอย่างครับ เสียเปรียบทั้งน้ำหนัก ทั้งอะไรครับ ก็แพ้แล้วก็ตกรอบ คือลักษณะอาการเราเป็นมวยบ้านนอกมวยภูธรอย่างนั้นครับ แล้วเขาก็เป็นมวยกรุงเทพมาชก แต่เขาเป็นมวยหน้าเสื่อมวยเจ้าของหน้าเสื่อใหญ่ ๆ อะไรแบบนี้ครับ คือเขาจะได้เปรียบเราทุกอย่างครับ คือ กรรมการช่วยมีการโกงน้ำหนักอะไรอย่างนั้นครับ เขาเป็นมวยหน้าเสื่อ เราจะทำคะแนนเท่าไร เตะเท่าไร คะแนนไม่ได้มาครับ แต่เราก็ทำเต็มที่ครับ รู้แล้วก็แพ้ ก็เลยได้ไปชิงบีแชมป์ที่ 3 ไม่ได้ชิงที่ 1 ก็เศร้าครับ

การแข่งขันที่ชนะเป็นแชมป์ สำหรับกรณีของพลก็ดีใจทุกไฟต์ที่ชนะครับตั้งแต่ผมเริ่มชกมวยผมได้ค่าตัว 150 บาท ปัจจุบันนี้ผมได้ 20000 บาท ก็พอใจกับค่าตัว แต่ก็อยากได้เพิ่ม เป็นแชมป์ภาคกลางครับอย่างน้อยผมก็ต้องเป็นแชมป์เวทีมาตรฐานให้ได้ครับ อยากมีค่าตัวที่เป็นหลักแสนอะไรประมาณนี้ครับ แล้วก็ชกมวยไปจนกว่าร่างกายของผมจะไม่ไหวครับ นักมวยก็ต้องอยู่ที่การดูแลตัวเองว่าดีแค่ไหน ร่างกายไม่กินเหล้าสูบบุหรี่ก็จะอยู่ได้นานครับ ชกได้จนอายุ 27 – 28 แต่บางคนไม่ดูแลร่างกายก็ 24-25 ก็หมดแล้วครับ ผ่านประสบการณ์มาเยอะครับ ถ้าไม่รู้หน้าที่ไม่มีระเบียบวินัยบางทีก็มีท้อ มีอู้กันบ้าง แต่อยู่ที่เราจะรู้ตัวเองแค่ไหน คือ อู้ได้ แต่ต้องไม่ฝืนตัวเอง ก็ต้องทำตามกฎ มีผิดบ้าง แต่ก็อยู่ที่ตัวเองว่ามีความรับผิดชอบแค่ไหน รู้หน้าที่ มีความอดทน มันต้องมีแรงบันดาลใจให้เราด้วยครับ เราก็จะฮึดสู้

สำหรับกรณีชาคริต ตอนนั้นที่หยุดไปได้แชมป์ไปแล้วนะครับ ได้แชมป์รุ่น 118 เหวที่ราชดำเนินไปแล้วครับผมยังไม่ได้ป้องกันแชมป์เลยครับที่ออกไป ผมสละแชมป์ไปเลย ที่สละก็เพราะว่าเขาจะให้ผมไปต่อยที่ญี่ปุ่นครับ แล้วประธานเอกเขาไม่อยากจะไปญี่ปุ่น เขาอยากให้เราเติมพันข้างละ 1,000,000 บาท กับ เมธี ส. ต่อยแปดริ้ว เพราะผมก็เลือกไม่ได้ เพราะว่าตัวผมอยากจะไปญี่ปุ่น มากครับ อยากไปญี่ปุ่น ให้ได้ไปญี่ปุ่นครั้งหนึ่งเนี่ย กับมาประเทศไทยยังคุยกับเพื่อนได้ ผมอยากไปญี่ปุ่น

และเขาจะให้ไปป้องกันแชมป์ด้วยครับ แต่เขาบอกว่าเออมึงต๋อยเดิมพันดีกว่า แชมป์มึงก็เป็นแล้ว เห็นเขาพูดกันอย่างนี้ผมก็เลยโอเค ๆ ไม่ไปก็ไม่ไป เลยต๋อยเดิมพัน วันที่ต๋อยก็ชนะครับ ต๋อยเดิมพันข้างละล้านบาท เราชนะเราได้มา พอหยุดไปขายของทนไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ก็กลับมาต๋อยมวย แล้วก็ของลูแปะ แล้วครั้งนี่ก็คิดกับตัวเองว่าเก็บตังค์ซื้อรถ ซื้อบ้านให้พ่อแม่อยู่จะได้สบายเหมือนคนอื่นเขา เพราะว่านักมวยคนอื่นพื้นฐานเขาดีทุกอย่าง อย่างเช่น สปรินเตอร์เนี่ยครับ สปรินเตอร์นี่ถึงแม้ว่าเขาไม่ต๋อยมวยเขาก็อยู่ได้ เขามีกินมีใช้อยู่แล้ว แต่ผมมันลูกคนจนครับ มันต้องสู้ครับ ต้องต๋อยมวยเพื่อพ่อแม่ครับ ผมก็คิดอยู่กับตัวเองเสมอครับว่าต้องซื้อบ้านให้พ่อแม่อยู่นะ ให้แม่อยู่ ซื้อรถให้เขาขับไปไหนมาไหน แล้วตอนนี้ก็มีรถเก๋งแล้วครับ ซื้อใช้ด้วยกัน ผมเป็นคนผ่อนชำระให้ครับ ผมไม่มีโอกาสได้รักษาแชมป์ครับ ผมสละเสียก่อน ที่ผมอยากรักษามาก รุ่น 118 ไปต่อยกับญี่ปุ่นด้วย ตอนนี้ผมเป็นอดีตแชมป์

บทที่ 7

บทสรุป

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเผยให้เห็นถึงการสร้างความเป็นนักมวยไทยผ่านการทำงานของอำนาจและความรู้ทางการกีฬาที่สร้างความจริงไปกำกับ ควบคุมและครอบงำให้นักมวยไทยกลายเป็นร่างกายที่สยบยอมทำให้เห็นกระบวนการสร้างความเป็นนักมวยไทยซึ่งต้องควบคุมฝึกฝนร่างกายของตนเองจนตัวเขาเองต้องสยบยอมต่อความรู้ทางการกีฬานั้น แสดงให้เห็นว่า ความเป็นนักมวยไทยที่สยบยอมนั้น เกิดจากกระบวนการสร้างตัวตนของนักมวยที่มองว่าเป็นการเข้ามาสู่การป็นนักมวย และเป็นนักมวยที่ต้องต่อสู้บนสังเวียน ซึ่งในสองปฏิบัติการของการสร้างตัวตนนั้นเกิดจากอำนาจเชิงวินัยหรือเทคโนโลยีแห่งอำนาจ การสังเกตที่เป็นลำดับขั้นในการตรวจตรา สังเกตตนเองของนักมวย การจับจองตนเอง การทดสอบ การตรวจสอบตนเองทำให้เกิดความจริงที่ว่า การที่พวกเขา นักมวยเข้ามาสู่การเป็นนักมวยนั้นเกิดจาก เพราะเขาเชื่อว่าเป็นอาชีพ มวยเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ เกิดจากความยากจน เกิดจากการมีศิลปะป้องกันตัวความจริงจากปฏิบัติการต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นำไปกำกับความคิดกระทำให้เขาต้องปฏิบัติให้เขาเข้ามาสู่การเป็นนักมวยเพราะฉะนั้นตัวตนของเขามันถูกกำกับโดยอำนาจวินัย

และประเด็นต่อมาจากการวิเคราะห์ เมื่อนักมวยเข้ามาสู่การเป็นนักมวยแล้วนั้นแต่ละคนถูกกำกับด้วยปฏิบัติการที่แตกต่างกันในการเข้ามาสู่การเป็นนักมวยบางคนมาแบบต้องการสร้างอาชีพ บางคนมาแบบฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี บางคนมาแบบฝึกการต่อสู้ป้องกันตัว และบางคนมาแบบการชกมวยเป็นการต่อสู้เพื่อแข่งขัน เมื่อนักมวยแต่ละคนเข้ามาสู่การเป็นนักมวยแล้วความเป็นนักมวยของเขา คืออะความเป็นนักมวยของเขา คือ ร่างกายที่สยบยอมร่างกายที่สยบยอมเกิดจากการสร้างตัวตนของเขาให้เขาต้องเป็นแบบนั้น พูโกต์กล่าวว่าคนเราไม่ได้เป็นผู้กระทำที่เป็นอิสระที่สร้างความหมายของตัวเองและควบคุมชีวิตของตัวเองแต่มีชีวิต ความคิด และการกระทำที่ถูกเขียนไว้แล้วสำหรับพวกเขา โดยถูกสร้างขึ้นจากวาทกรรม และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ และมักเปลี่ยนไปตามสภาวะแวดล้อม และขึ้นอยู่กับบริบทที่บุคคลคนนั้นอาศัยอยู่ ดังนั้น นักมวยที่ต้องต่อสู้บนสังเวียนนั้นคือ นักมวยที่สามารถใช้ประโยชน์จากร่างกาย เป็นร่างกายที่สยบยอมต่ออำนาจความรู้ทางการกีฬามวยไทย ตัวตนของนักมวยสะท้อนให้เห็นผ่านผู้เป็นเจ้าของประสบการณ์ได้ประสบและสร้างตัวตนของเขาขึ้นให้เป็นบุคคลซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะต่าง ๆ กลายเป็นนักมวยที่มีความแข็งแกร่ง การเป็นนักมวยที่มีทักษะมวยไทย การเป็นนักมวยที่มีทักษะเชิงมวย การเป็นนักมวยที่ชนะบนเวที การที่นักมวยเขามีตัวตนของเขาอย่างนี้ได้มันเกิดจากกระบวนการทำงานของอำนาจ ความรู้ สร้างความจริงชุดหนึ่งขึ้นมา นำไปสู่ปฏิบัติการที่จำเป็นต้องทำ การสร้างตัวตนได้กระบวนการของเทคนิคอำนาจ การสังเกตการณ์

ตามลำดับชั้น ที่มีเทคนิคย่อย ๆ เช่น การเตือนตัวเอง การเฝ้าระวังตนเอง การจับใจตนเอง การตัดสินใจ เพื่อนำเข้าสู่ภาวะปกติ การตรวจสอบ ให้เขาต้องปฏิบัติตามซึ่งความจริงอันนี้จะทำหน้าที่ไปกำกับ ควบคุม ความคิด และพฤติกรรมของนักมวยไทยให้เขาปฏิบัติตาม เมื่อเขาปฏิบัติตามแล้วเขา กลายเป็นนักมวยที่แข็งแกร่ง มีทักษะเชิงมวย เป็นความจริง ให้เขามีตัวตนเป็นนักมวยที่สามารถขึ้น ต่อสู้บนสังเวียนการที่เขาเป็นตัวตนแต่ละตัวตนตามประสบการณ์ของนักมวยแต่ละคนนี้ สิ่งนี้จะ กลายเป็นภาพสะท้อนที่บอกกับนักมวย

สำหรับจุดยืนของผู้วิจัยจากการศึกษาการสร้างความเป็นนักมวยผ่านการทำงานของอำนาจ และความรู้ไปกำกับ ควบคุม พฤติกรรมของนักมวยจนเขากลายเป็นร่างกายที่สยบยอมนั้นผู้วิจัย มองเห็นว่าเป็นความรุนแรงที่แอบแฝงมากับความรู้กำกับความคิดให้นักมวยต้องปฏิบัติตามร่างกาย สร้างตัวตนให้เป็นนักมวยที่สามารถเพื่อใช้ประโยชน์จากร่างกาย จะเห็นได้ว่าอาชีพนักมวยการที่เขา มี ตัวตนแบบนั้นมันเป็นเรื่องของอำนาจที่เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจเป็นกระบวนการสร้างตัวตนที่ กระทำกับร่างกายของนักมวย ถึงแม้ว่านักมวยจะปฏิบัติตามโดยไม่ใช้อย่างสนิทใจโดยไม่ตั้งคำถาม แต่ ความเป็นจริงแล้วภายใต้การสร้างตัวตนของนักมวยที่สามารถนั้นเป็นกระบวนการทำให้ร่างกาย ของมนุษย์สยบยอมต่อความรู้การกีฬามวยไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จิราพร แก้วศรีงาม. (2547) .เปิดโลกมวยไทย: ความสัมพันธ์ระหว่างนักมวย ค่ายมวยและธุรกิจ
ในวงการมวยไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2543). วาทกรรมการพัฒนา : อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกลักษณะ และ
ความเป็นอื่น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิภาษา.
- นพพร ประชากุล. (2552). ยอกอักษร ย้อนความคิด เล่ม 2 ว่าด้วยสังคมศาสตร์ .กรุงเทพฯ : วิภาษา.
- ธีรยุทธ บุญมี. (2551). มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิภาษา.
- นภาพร หะวานนท์. (2552). วิธีการศึกษาเรื่องเล่า: จุดเปลี่ยนของการวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์.
วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง. ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม.
- นง สิทธิหล่อและคณะ (2552). สืบสานศิลปมวยไทย.กรุงเทพฯ: บริษัท 29 คอมมูนิเคชั่น จำกัด
แปลก พนาธิกุล และคณะ. พลศึกษา (2547). มวยไทย. นครปฐม : โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. (2541). ศิลปะมวยไทย.กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สมเกียรติ ยงชินสวัสดิ์. (2536). การตลาดมวยไทยทางโทรทัศน์.วิทยานิพนธ์ ภาควิชาสื่อสารมวลชน
บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). ศิลปะมวยไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
ครุสภาลาดพร้าว.
- สมศักดิ์ ศิริอนันต์. (2541) ศิลปะมวยไทยชั้นสูง.กรุงเทพฯ: การศาสนา กรมศาสนา.
- สมศักดิ์ ศิริอนันต์. (2546) มวยไทย.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประสานมิตร.
- สุภาวค์ จันทวานิช. (2551). ทฤษฎีสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อานันท์ กาญจนพันธุ์. (2555). คิดอย่างมิเชล ฟูโกต์ คิดอย่างวิพากษ์ จากวาทกรรมของอัตบุคคลถึง
จุดเปลี่ยนของอัตตา. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Chapman.G.E. (1997) *Making Weight: Lightweight Rowing.Technologies of Power.*
and Technologies of the Self, Sociology of Sport Journal.
- Cherryholmes. C. (1988) *Power and Criticism: Post-Structural Investigations in Education.*
New York: Teacher's College Press. Chapman.
- Coakley. J. (1987). Sociology of sport in the United states International Reviews for
The Sociology of sport.
- Jacques Derrida. (1982). *Margins of Philosophy*, trans. Alan Bass, The Harvester Press.

- Denzin, N. K., & Lincoln, Y. S. (1994). *Handbook of qualitative research*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications.
- Duquin, M.E. (1994). *The Body Snatchers and Dr. Frankenstein Revisited: Social Construction and Deconstruction of Bodies and Sport*, Journal of Sport and Social Issues.
- Dworkin, S.L. and Wachs, F.L. (1998) 'Disciplining the Body: HIV-Positive Male Athletes, Media Surveillance, and the Policing of Sexuality', Sociology of Sport Journal.
- Elias N., Dunning E. (1986), *Quest for Excitement: Sport and Leisure in the Civilizing Process*, Oxford, Blackwell.
- Egon G. Guba. (1990). *The Paradigm Dialog*, Edited by California: Sage Publications. Inc.
- Foucault, M. (1977). *Discipline and punish: The birth of the prison*. New York: Pantheon.
- _____. (1978). *The History of Sexuality Volume1: An Introduction*. London: Penguin books.
- _____. (1980). *Truth and Power*. in C. Gordon .ed. Power/Knowledge: Selected Interviews and
- _____. (1983). *The Subject and Power*. in H.L. Dreyfus and P. Rabinow .eds. Michel.
- _____. (1988) 'An Aesthetics of Existence', in L.D. Kritzman (ed.) Michel Foucault Politics, Philosophy, Culture: Interviews and Other Writing 1977–1984, London: Routledge.
- _____. (1991.) *Discipline and Punish: The birth of the Prison*, London: Penguin Book. New York: Vintage.
- Harvey, J. and Sparks, R. (1991) .*The Politics of the Body in the Context of Modernity*' Quest.
- Heikkala, J. (1993) '*Discipline and Excel: Techniques of the Self and Body and the Logic of Competing*. Sociology of Sport Journal.
- Johns, D.P. (1998). *Fasting and Feasting: Paradoxes of the Sport Ethic*. Sociology of Sport Journal.
- Markula, Pirkko. And Richard Pringle. (2006). *Foucault sport and Exercise: power, knowledge and transforming the self*. edition published in the Taylor & Francis e-library.

- O'Leary. T. (2002). *Foucault and the Art of Ethics*. London: Continuum. Riessman. Catherine K. *Theoretical Contexts. Narrative Analysis*. USA: SAGE Publications. Inc.
- Porro N. (2001), *Lineamenti di sociologia dello sport*, Roma, Carocci.
- Roger Rees C. and Miracle w. Andrew. (2000). *Education and Sport*, In *Handbook of Sports Studies*, edited by Jay Coakley and Eric Dunning. London and Thousand Oaks, CA: Sage Publications.
- Smart. Barry. (2002). *Michel Foucault: Revised Edition*, London: Routledge.
- Smart. Barry. (2003). *Michel Foucault*. The Taylor & Francis e-Library.
- Shogan. D. (1999). *The Making of High-Performance Athletes: Discipline, Diversity, And Ethics*. Toronto: University of Toronto Press.
- Patterson. W. (2013). *Narrative of Events: Labovian Narrative Analysis and Its Limitations*. In M. Andrews, C. Squire & M. Tamboukou .(Eds.), *Doing Narrative Research* (27- 46). Los Angeles: SAGE Publications.
- Tinning. R. (1991) '*Teacher Education Pedagogy: Dominant Discourses and The Process of Problem Setting*, *Journal of Teaching in Physical Education*.
- Tamboukou .M (2012). *A Foucauldian Approach to Narratives*. In M. Andrews. C. Squire & M. Tambukuo (Eds.), *Doing Narrative Research* (88- 107). Los Angeles: SAGE Publications.
- Phoenix. A. (2013). *Analysing Narrative Contexts*. In M. Andrews. C. Squire & M. Tamboukou (Eds.). *Doing Narrative Research* (75). London SAGE: Publications

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

นางวาสนา โล่ห์สุวรรณ

วันเดือนปีเกิด

2 สิงหาคม 2517

สถานที่เกิด

จังหวัดลพบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

101/56 หมู่บ้านสิริปัญญาโครงการ 4 หมู่ที่ 2

ตำบลถนนใหญ่ อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี

สถานที่ทำงาน

คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2549

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ

จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2559

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์

จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

